

Motto : o

Karel Čapek : Neexistuje důkaz nevinny

Tak jak se pan Bartůška ve své knize POLOJASNO opírá o fakta, které získal za dobu svého působení v Nezávislé vyšetřovací komisi Federálního shromáždění pro dohled na vyšetření události 17. listopadu 1989 a končí ji některými svými vývody, tak i já se budu v této knize držet faktů, se kterými jsem přišel do styku za dobu svého působení u složky, proti níž se rozpoutala kampaň v tom smyslu, že za vše, co zde v tomto státě bylo špatného, nese vinu jen a jen ona.

Přesto bych byl rád, kdyby i v tomto případě postupoval čtenář obdobným způsobem jako při pročítání knihy POLOJASNO. Tedy seznamoval se nestraně s poznatky, se kterými jsem se měl možnost za dobu svého působení u Státní bezpečnosti seznámit. O nic jiného mi v tomto případě nejde, chci tak veřejnosti předložit druhou stránku celého případu události 17. listopadu 1989 tj. to co mu předcházelo, ale i následovalo.

ÚVOD :

Tuto knihu jsem se rozhodl napsat, aby došlo k utvoření pravdivého obrazu, jaký podíl měla Státní bezpečnost na událostech 17. listopadu 1989 a před těmito událostmi. Rovněž chci poukázat na činnost některých tzv. disidentských vůdců před 17. listopadem roku 1989 a jejich úlohy, kterou sehráli v přípravě, na tento den, který znamenal další dějinný obrat našeho národa.

Vzhledem k tomu, že o těchto událostech již bylo zveřejněno množství různých publikací, jak v denním tisku tak i v knižním zpracování/např. POLOJASNO-V. Bartůška, JAK PUKALY LEDY-M. Horáček, SAMETOVÁ REVOLUCE a pod/ a v uvedených knihách byly uváděny z většiny nepravdy a zkreslený pohled o událostech roku 1989, chtěl bych čtenáři ~~umožnit~~ umožnit, nahlédnout pod pokličku tajemství jak to asi onoho 17. listopadu roku 1989 skutečně bylo.

Pokud si vážený čtenáři věnoval čas i svůj zájem na přečtení těchto publikací v denním tisku, máš možnost seznámit se s těmito skutečnostmi, tak jak je viděli řadoví příslušníci čl. kontrarozvedky, respektive i ti, jenž pracovali na bázi vnitřního zpravodajství a jejich hlavním úkolem bylo pronikat agenturně do disidentských kruhů a získávat informace o jejich záměrech a cílech, a ty postupovat příslušným funkcionářům. Tuto činnost jsme si my těžko mohli vymyslet, existovala daleko před námi a bude existovat i po nás/Federální Informační Služba -FIS, která bude používat stejných forem i metod jako my.

Například již nyní jsou známy skutečnosti o snaze této služby infiltrovat "své lidi" do akčních výboru KSČM. Za jakým účelem asi? Nebo jsou snad charakterně lepší jako my? Rovněž tak i zpravodajská technika/odposlouchávání telefonů, kanceláří, či bytu funkcionářů/ je opět v pernamenci a to se netýká jen KSČM.

Opět za to mohou řadoví příslušníci FIS? Vykonávají přece pouze práci, kterou si vybrali a která je baví, jsou to profíci. Na celém světě, v rozvojových i vyspělých státech je tento proces naprosto stejný. Výjimkou není ani náš vzor pro vybudování demokracie, Spojené státy Americké. V tomto ~~státě~~ "nejdemokratičtější" státě na světě využívají k tomuto účelu Federal Bureau of Investigation -FBI/Federální vyšetřovací úřad/. FBI není nic jiného než kontrarozvědka Spojených států a krom vyšetřování kriminálních trestních činů se zabývá vnitřním zpravodajstvím, tedy sledováním svého

potencionálního vnitřního nepřítele.

Jsou lidé, kteří určují směr politiky a naopak lidé, kteří tento směr v jednotlivých jeho částech v určitých úsecích uskutečňují. Tak tomu bylo je a bude, dokud se státy na celém světě nepřetvoří v jinou formu státního uspořádání.

My jsme tuto službu vykonávali na ochranu socialistického a státního zřízení v ČSSR v jehož čele stála Komunistická strana Československa. Vykonávali jsme ji v mezích zákona, který byl pro tento způsob řízení o naší činnosti platný a uzákoněný nejvyšším zákonodárným sborem - Federálním shromážděním.

Pochopitelně se najdou výjimky, ale ty jsou všude, neexistuje nic naprosto ideálního - to je utopie.

V nové formě státního a politického uspořádání ČSFR vznikají nové zákony, jimiž se tato společnost bude řídit. Jakékoliv jejich porušení bude sankcionováno. Bude tedy společnost po čtyřiceti letech opět zatracovat ty, kteří jen vykonávali svou profesi zaměřenou na ochranu demokracie...

V této knize bych chtěl osvětlit činnost poručíka Ludvíka Zifčáka alias Růžičky. Chce bych provést ~~víšivá~~ obhajobu své vlastní osoby, jelikož jak vyplývá z analýzy některých novinářů, pracoval jsem pro obě strany, což samozřejmě není pravdou. Pracoval jsem pouze pro tu stranu, která mě zaměstnávala a jako profesionálové mi umožnila realizovat mé působení v řadách čl. opozice a studentstva, v rámci projektu akce KLÍN. / Pro ty, kteří nečetli Zemědělské noviny ze dne 15.11.1990/

Citují:

V rámci projektu akce KLÍN jeho základní materiály rozpracování antisocialistických sil, důsledně prosazovat diferencovaný přístup k existujícím seskupením, urychleně budovat agenturní síť a přenést těžiště činnosti kontrarozvědky do utajovaných forem působení. Vytvořit námi řízené nezávislé skupiny / v mém případě založení Nezávislého studentského sdružení -NSS/, působící uvnitř nezávislých seskupení, jako jejich vlastní opozice... Proti čelným organizátorům nepřátelských aktivit, organizovat skrytá aktivní opatření s cílem minimalizovat jejich materiálně technickou základnu a omezovat jejich aktivitu. Tato opatření soustředit na Václava Havla, Petra Uhla, Ladislava Lise, Jana Urbana, Jaroslava Šabatu a další...

Ze směrnic o Agenturně operativní činnosti, schválené ministrem

vnitřní mimo jiné vyplývá:

Pokud nelze splnit úkol "klasickými" prostředky, tzn. vlastní agenturou či technikou, lze k proniknutí do řad protivníka využít vlastních prostředků, to je i podstava zpravodajského pracovníka Československé kontrarozvědky.

Přistupme již raději k tomu jak to asi, popravdě řečeno bylo...

Vše začalo zcela náhodou a nevinně. V březnu roku 1989 se konalo v budově Obvodního soudu pro Prahu 1, soudní přelíčení proti JUDr. Haně Marvanové a Tomáši Dvořákovi, aktivistům Nezávislého mírového sdružení.

Vzhledem k tomu, že byly agenturní cestou získány poznatky o snaze zneužít tohoto přelíčení tak zvanými antisocialistickými živly, bylo rozhodnuto organizovat v tomto případě bezpečnostní opatření k zabezpečení veřejného pořádku a nepovolit narušení průběhu soudního přelíčení. Na toto opatření byl velen i poručík Ludvík Zifčák, jehož úkolem bylo zjišťovat případné negativní jevy přímo ze soudní síně, kde nebyl sám. Uvnitř i mimo ^{6000m} budovu se pohybovaly operativní pracovníci Státní bezpečnosti ale i kriminální služby, kteří měli obdobné úkoly.

Při sledování průběhu soudního přelíčení si poručík Zifčák dělal podrobné zápisky, aby se tak neodlišoval od ostatních účastníků. Snad náhoda tomu chtěla, že zrovna vedle něj uředla signatárka Charty 77 paní Anna Šabatová, manželka jednoho z předních disidentů čsl. opozičního hnutí ing. Petra Uhla. /V době kdy byl Petr Uhl ve výkonu trestu, vedla redakci INFOCHU- Informační věstník o chartě a dále vykonávala redaktorku Východoevropské informační agentury-VIA. V celé republice byli pouze čtyři lidé, kteří pracovali v této agentuře a byli zmocnění předávat oficiální zprávy, za opoziční hnutí do sdělovacích masmédií na Západě. Mezi tato masmedia patřili především Rádio Free Europe, Rádio Liberty, Voice of America, BBC, Rádio Vatikán a další. Složení redaktorů se velmi často z bezpečnostních důvodů obměňovalo jen v Praze zůstávalo nezměněno již několik let. Jejich nejčastějším spojením bylo především Rádio Svobodná Evropa a hlasatelky paní Čeřovská s paní Rakušanovou./

Dalším Zifčákovým přísedícím byl jeden z členů Helsinského výboru, který se v rozhovoru s ním zmínil o tom, že "JUDr. Marvanovou nemohou zavřít, jelikož by v roce 1990 mohla kandidovat do parlamentu". /Dr. Marvanová skutečně v roce 1990 kandidovala do Federálního shromáždění./ Že by už tenkrát věděl, kam politický vývoj ve společnosti spěje?

Když si paní Šabatová k němu přisedla ještě nevěděl o koho se vlastně jedná. Po chvíli, zřejmě z ryze ženské zvědavosti, paní Šabatová projevila zájem o to, co si to vlastně do svého poznámkového bloku zapisuje a zeptala se jej na to. Odpověď byla strohá, ale zřejmě uspokojivá. A tak se začal odvíjet příběh jehož vyvrcholením byl 17. listopad 1989...

Paní Šabatová onoho mladého muže vyzvala ke schůzce, na které by jí vysvětlil důvody onoho jeho počínání a účel návštěvy soudní budovy. Dohodli se spolu na termínu hned následujícího dne ve vinárně Berjozka na Příkopech v Praze 1.

Zifčák po návratu z opatření informoval nadřízené o průběhu soudního přelíčení a předložil na kontakt s paní Šabatovou úřední záznam což se vždy vyžadovalo..Ještě před tím než jej sepsal, se ho jeden z kolegů zeptal, zdali ví, že se krasavice se kterou hovořil jmenuje Anna Šabatová a že jejím manželem je významný disident Petr Uhl.

Tehdy náčelník zpravodajského oddělení, kterému Zifčák podléhal rozhodl, aby se uvedené schůzky zúčastnil, neboť pochopitelně složku tohoto zaměření vždy zajímalo oč se opozicí jedná.

Bylo rozhodnuto, že se na tuto schůzku dostaví pod legendou jako student Růžička. Opozice měla v té době zájem o lidi vzdělané a především ji šlo o studenty. Z tohoto důvodu bylo záměrně vybráno jméno studenta.

Následujícího dne proběhla schůzka za účasti Zifčáka tedy už jako studenta Růžičky a paní Šabatové. Po vzájemném seznámení bylo obsahem jejich jednání to, že paní Šabatová projevila o činnost Růžičky zájem, co by studenta Vysoké školy báňské v Ostravě., který navíc přispíval svými články z procesů s disidenty do studentského časopisu KAHAN, dále ho zapojit do opozičního hnutí nejen studentů z Prahy, ale celé republiky. Proto na něj učinila dotaz, zda by se Růžička nechtěl nějakým způsobem do aktivizace studentů na ostravsku zapojit. Růžička ji tehdy konkrétně neodpověděl, jelikož neměl představu jakým způsobem by se dalo vše realizovat. Proto se spolu dohodli, že se opětovně ~~xxx~~ sejdou za čtrnáct dní, kdy bude v Praze probíhat další soudní přelíčení z disidenty.

Po tomto setkání následoval v předání získaných informací stejný postup, a situace začínala být silně zajímavou jak pro Státní bezpečnost tak pro její vedoucí pracovníky.

Následovala klasická rutinná práce k legalizaci Zifčáka do "nepřátelského prostředí". Byla potřeba urychleně vyhotovit poručíkovi Zifčákovi příslušné doklady, to je zpočátku alespoň krycí občanský průkaz /KOP/, který by měl zamezit riziku nebezpečí jeho dekonspirace, například při náhodné kontrole příslušníky Veřejné bezpečnosti ve společnosti paní Šabatové, či kohokoliv jiného. Dále se začala připravovat legenda o studiu Růžičky na Vysoké škole báňské v Ostravě. Jelikož byl již škoní rok rozběhnut, nebylo možné zajis-

tit takové doklady o studiu na VŠB ihned. Tudiž bylo rozhodnuto, začít studium až na podzim roku 1989. K tomuto účelu byly postupně soustřeďovány dokumenty, zajišťující možnost poslat přihlášku ke studiu na vysoké škole na VŠB do Ostravy. Zároveň bylo zpracováno MEMORANDUM Růžičky a návrh na legalizaci v "nepřátelském prostředí". Dále byla potřeba, aby nedošlo k jeho dekonspiraci, jej do nástupu na VŠB vhodným způsobem zaměstnat a rovněž mu zajistit vhodné trvalé bydliště. Aby jeho zaměstnání bylo v určitém vztahu s Vysokou školou báňskou, začal pracovat jako technik v podniku Výstavba kamenuhelných dolů v Kladně/VKD/. Ve volbě pro něj vhodného trvalého bydliště se dlouho rozhodovalo, zda se má použít konspirativního bytu/KB/ nebo jiného ubytování. Vycházelo se z faktu, že by Růžička měl trvale bydliště mít na Moravě. V této fázi jsem nucen se pozastavit nad výroky bývalého člena Parlamentní komise, která měla dohled nad vyšetřováním události ze 17. listopadu 1989, Bartůšky v jeho knize POLOJASNO. Bartůška v ní poukazuje, že v případě Zifčáka byly porušeny všechny pravidla konspirace a v jednom bytě bydlel student Růžička a příslušník StB Zifčák. Vysvětlení je velmi jednoduché a postupem času se k němu dopracuji.

Při hledání vhodného řešení jak Růžičku ubytovat se vyvozovala vše pro a proti. Při alternativě trvalého bydliště v KB zde hrozilo k dekonspiraci jeho osoby ze strany některých příslušníků Státní bezpečnosti v místě umístění KB. Další nevýhodou v tomto případě bylo, že do celé akce by musel být zainteresována další osoba a to náčelník Státní bezpečnosti okresu kde by se KB nacházel. V případě Zifčákové legalizaci byl kladen důraz, že trvalé bydliště by mělo být v prostředí, které důvěrně zná a také prostředí přehledné kde by byl okamžitě zjištěn pohyb podezřelých osob.

Později bylo zjištěno, že Zifčáková rodina vlastní opuštěný a malý rodinný domek který sousedí s jejich domem. Tohle místo bylo ideálním trvalým bydlištěm pro studenta Růžičku. Jediným sporným bodem zde bylo, že student-disident Růžička bydlel v blízkosti zpravodajského důstojníka StB Zifčáka což mohlo vést ze strany opozice k určité podezřivosti, ovšem v opačném případě zde byla obrovská možnost k manévrování.

V konečné fázi bylo tedy rozhodnuto o trvalém bydlišti v obci Valšov č.7. Zde konečně narážíme na nesrovnalosti v Bartůškově knize. Poručík Ludvík Zifčák měl trvale bydliště Valšov č.8 a student VŠB Milán Růžička neopak Valšov č.6. Zifčák měl za úkol zařídit u poštovního úřadu ^{v Kladně} ~~aby~~ dopisy přicházející na adresu studenta Růžičky poštovní doručovatelky doručovaly do rodinného domku kde bydlel Zifčák.

Vysvětlení je zcela jednoduché. Růžička měl sice v občanském průkaze vyznačeno trvalé bydliště Valšov č.7, ale ve skutečnosti/vzhledem k tomu, že se na tak malé vesnici jako Valšov je všichni znají a jen ztěžklivě by se dala udržet legenda trvalého bydliště/ zde bydlel jenom přechodně. Tak to také bylo prezentováno na poštovním úřadě ve Valšově a odůvodněno tím, že student Růžička zde má přechodné bydliště a přebývá zde jen velmi zřídka. Z toho důvodu požádal Zifčáka jako svého známého, aby k sobě bral veškerou jeho ~~knka~~ korespondenci. Proto tedy vznikla představa, že Zifčák bydlel ve stejném domě se studentem Růžičkou.

Fochovitelně, že celou agendu související se zpracováním MEMORANDA kolem legalizace Zifčáka do "nepřátelského prostředí" nemohl zpracovávat sám, navíc neměl zkušenosti ve vedení a řízení operativní práce, neboť přišel z Pohotovostního pluku VB ČSR, kde až do nástupu k státní bezpečnosti zastával velitelskou funkci. Vedením odboru bylo proto rozhodnuto, že jeho řídicím pracovníkem bude kapitán JUDr. Mareček, starší referent specialista zpravodajského oddělení.

A události spěly dál. Po čtrnácti dnech se Růžička objevil u soudu tak jak bylo s paní Šabatovou domluveno. Tehdy se paní Šabatová nedostavila. Setkal se však s její přítelkyní, která jej rovněž znala z účasti na prvním přelíčení, a ta mu předala vzkaz, že se sejdou se Šabatovou následujícího dne v 19.00 hod. v jednom restauračním zařízení. Na tomto soudním přelíčení ho představila přítelkyně paní Šabatové ~~xxxxxxx~~ seznámila s knězem Václavem Malým a představila jej jako svého přítele. Malý na soudních přelíčeních jako člen Výboru na ochranu nespravedlivě souzených/VONS/ plnil funkci jakéhosi mluvčího opozice. Předával přítomným novinářům ale i přátelům a známým obviněných podrobné informace ~~xx~~ z průběhu soudního přelíčení.

~~xxxxxxx~~ Malý ~~xxxxxxxx~~ s Václavem Malým spolu diskutovali o tom, jak se studenti angažují v opoziční činnosti-v obecné poloze.

Malý na Růžičku zapůsobil obrovským dojmem a tehdy se rozešli se slovy: "Ještě se uvidíme, při nějaké příležitosti".

Již tehdy studenta Růžičku zarazily styky některých disidentů. Například styky pana Lise byly obzvláště zajímavé a nutno přiznat, že se s nimi příliš ani netajil. Několikrát jej spatřil v doprovodu jistého pana Normena. O tom, že se tento muž jenoval Normen jej informovala právě přítelkyně paní Šabatové, která se s ním rovněž velmi přátelsky stýkala.

Mimochodem pan Norman byl pracovníkem velvyslanectví spojených států Amerických. Z našich pramenů bylo již tehdy zřejmé, že se jed-

nalo o nepřiliš kvalitního ~~rozvědčíka~~ pracovníka Central Intelligence Agency /CIA/ Ústřední zpravodajské služby Spojených států/. Pan Normen se příliš se svými vztahy s předními členy čl. opozice netajil a vše dělal tak okatě, že to až zaráželo. Funkce ve které působil, byla vždy obsazována pracovníky rozvědky a to nejen v případě USA, ale i jiných zastupitelských úřadů kapitalistických států. Normen opustil Československo v půli roku 1989 a nutno přiznat, učinil zde obrovský kus práce. Za jeho působení v ČSSR se opozice zaktivizovala tak dokonale, že s ní od konce roku 1988 musela státní moc vážně počítat. Na jeho místo nastoupila další pracovnice zpravodajské služby CIA, která navázala na jeho kontakty v opozičním hnutí a ještě víc je prohloubila. Úkoly kterými byl pan Normen ale i jeho kolegině v ČSSR pověřovány, nesporně beze zbytku splnili, k plné spokojenosti svých zaměstnavatelů.

Opět bylo vedení druhého odboru Správa státní bezpečnosti o průběhu schůzky informováno, a pomalu začínalo být jasné, oč předáci čl. opozice usilují, získat studenty na svou stranu - tedy jakési triumfové eso, na pozdější dobu.

V tomto směru bylo vedením státní bezpečnosti rozhodnuto, odhalovat a zabránit vlivu disidentů, směřující do řad studentsstva, s cílem získání vlivu na vysokých školách v ČSSR. V této době se začaly na vysokých školách aktivizovat především děti předních disidentů, které i přes aktivní postoj svých rodičů proti socialistickému zřízení a nenávisti ke KSČ bez nějakých problémů studovali na nejruznějších vysokých školách. /Zde existuje v názoru disidentů velký rozpor, když tvrdí, že vzhledem ke svým politickým postojům neměli jak oni tak jejich děti možnost běžného studia na VŠ. V tomto směru chtějí zdůraznit, že často studovali i na školách, které jejich rodiče prohlašovali za protekční školy pro dítko komunistů. / Tak například syn současného ministra zahraničních věcí Jiřího ~~Dienstbiera~~ Dienstbiera, Dienstbier junior studoval druhým ročníkem České vysoké učení technické v Praze a v současné době je poslancem Federálního shromáždění, synové pana poslance Václava Bědy, Marek a Martin studovali rovněž druhým rokem. Prvně jmenovaný Matematicko fyzikální fakultu University Karlovy v Praze a druhý České vysoké učení technické. Martin Běda jde ve stopách svého otce a začal se politicky angažovat. Stal se poslancem ČNR. A tak bych mohl ve výčtu jmen pokračovat. Tak tedy kdo byl vlastně diskriminován?

Z tohoto důvodu bylo určeno přistoupit k tomu, abychom agenturně podchytili případné studentské vůdce, jedním z nichž se vlast-

ně Růžička mohl stát a tím vlastně mít pod kontrolou celou, nově rodící iniciativu, v jejichž pozadí stáli přední Českoslovenští disidenti. Tedy zabránit v manipulování s touto význačnou a nikoliv bezvýznamnou částí naší společnosti.

"V porovnání s poznatky, které byly získávány z řad tajných spolupracovníků se informace od Zifčáka jeví jako velmi zajímavé a hodnotově je v mnoha případech převyšující, s perspektivou realizací nových požadavků na operativně činnost v rámci již citované akce KLÍN! V této fázi jsem si dovolil citovat pasáž jednoho vysokého vedoucího pracovníka Státní bezpečnosti, ve které hodnotil informační činnost agenturní sítě/V citované pasáži se hovořilo ne o Zifčákově, ale o krycím jménu pod kterým byl agenturně veden/.

V této době vznikala u příslušníku Státní bezpečnosti velká nevole, k různým operativním opatřením či MBA/Mimořádně bezpečnostní akce/, z důvodů jejich nasazování k zabránění a potlačování schůzkové činnosti jednotlivých iniciativ, jako například Hnutí za občanskou svobodu/HOS/, Nezávislé mírové sdružení /NMS/, Demokratická iniciativa/DI/, Charta 77, Výbor na ochranu nespravedlivě stíhaných/VONS/ a jiných.

Tato práce neměla již nic společného s klasickou zpravodajskou činností čsl. kontrarozvědky, jejíž těžiště práce bylo především v získávání informací a jejich předávání.

Proto si dovoluji tvrdit, že naše nejvyšší orgány byly již zhruba dva roky před 17. listopadem roku 1989 zásobovány informacemi, z nichž jasně vyplývalo, co se chystá právě z prostředí disidentů k jednotlivým výročím, a k čemu jejich akce směřují.

Disidentské špičky udržovaly velmi úzké styky se zahraničními nadacemi a vydavatelstvími na Západě. Tyto ovšem byly jen krycím měnám západních zpravodajských výzvedných služeb, jako například americké CIA, západoněmecké BND/Bundesnachrichtendienst/zpravodajská služba rozvědky Spolkové republiky Německo/ a SIS/Sekret Intelligence Service-rozvědky Velké Británie/.

Tyto zpravodajské služby měly pod svou kontrolou nadace Charty 77 ve Stockholmu ve Švédsku, rozhlasové vysílače Rádio Svobodná Evropa/Rádio Free Europe/, Hlas Ameriky/Voice of America/, stanice britského vysílání BBC, Rádio Liberty, Rádio Vídeň, Bělehrad, Paříž a další, jakož i různá literární seskupení a vydavatelství jako například LISTY, SVĚDECTVÍ, INTER PRESS SERVICE, PALACH PRESS a jiné.

Později se podařilo proniknout do těchto seskupení i další zpravodajské službě a to sionistické izraelské výzvedné službě MOJAD. Ta měla dokonce svého agenta na nejvyšším postu ve zpravodajské agentuře PALACH PRESS.

Pomocnou ruku čsl.opzici podal Stato della Città del Vaticano/vatikánský městský stát/. Tento malý stát s absolutní teokratickou monarchií/rozloha Vatikánu je 1 km² a tento stát má něco kolem 1000 stálých obyvatel.Ovšem Vatikánské občanství má asi 400 000 lidí/zaměřil svou činnost na podporu jak finanční tak i materiální/Vatikán je jedním z největších finančních ústředí kapitalistického světa/Československé katolické inteligenci ale i ostatním věřícím jak v Československu tak i v emigraci. V zahraničí ve Spolkové republice Německo bylo prostřednictvím Vatikánského státu vytvořeno několik legálních církevních organizací, které pod pláštikem "víry" prováděly vůči ČSSR podvratnou činnost. Například OPUS BONUM/Dobré dílo/,Tsehechise katolische seelsorge Velehrad/Česká katolická mise Velehrad/, PRO FRATRIBUS,~~SUDETE~~ SUDETTENDEUTSCHES PRIESTERWERK/organizace sudetoněmeckých kněží/ a další.

Není tajemstvím, kdo stál na nejvyšších postech těchto seskupení./O propojení s čsl.opozicí se zmíním na jiném místě/

Zcela zákonitě vyplývalo, že jestli se někde něčemu zabránil, objeví se to v jiné souvislosti v jiný den. Proto lze jen těžko pochopit, proč vedení státu ~~změnilo~~ nezměnilo některé zásady bezpečnostní politiky ve směru k jednotlivým nezávislým iniciativám. Proč muselo neustále docházet ke konfrontaci moci, představované tehdy Státní bezpečností a disidentskými kruhy, právě touto formou činnosti, která StB nepříslušela.

Na další, v pořadí již třetí setkání s Růžičkou přišla Šabatová se svým manželem ing.Petrem Uhlem.Hodinu konající schůzka měla informativní charakter ze strany Uhlá v tom smyslu, jaká je situace v stravě mezi studenty.Závěrem se Šabatová zeptala Růžičky, zda je schopen a ochoten založit "jakési" hnutí, ve kterém by se soustřeďovaly všechny studentské organizace. Znamená to sjednotit a vytýčit vlastní program, zaměřený na podněcování studentstva proti stávajícímu režimu.Uhl toto odůvodňoval také tím, že studenti byli vždy velmi reakční a hybnou silou v každé demokratické společnosti/viz historie/.

Na tuto nabídku odpovídal Růžička vyhýbajícím způsobem s tvrzením, že si není jist, zda by to organizačně zvládl. Oponoval tím, že studenty není jednoduše v této době sjednotit, jelikož mezi nimi panuje velká názorová nejednotnost. Rovněž nebylo jasné, jaký směr by se měl mezi studenty vytýčit, jelikož někteří radikálové požadují aby v ČSSR vznikl kapitalistický způsob života/tento směr zastávali

mezi prvými bratři Bendové, Dienstbier junior a další synáčekové disidentských vůdců.

Další skupiny zastávali názor ponechání socialismu ovšem s jinými lidmi v čele státu, což znamenalo odchod z kompromitovaných představitelů politického vedení státu v čele s Husákem, Bilakem, Jakešem, Jindrou, Fojtíkem, Kempným a dalšími soudruhy. Růžičková skromnost na Uhla i Šabatovou krajně způsobila natolik, že byli přesvědčeni, že právě tento mladý muž se na tuto funkci hodí. O čemž svědčí i ta skutečnost, že jej nakonec do této práce přemluvili a přislíbili mu pro tuto činnost i zajištění a realizace podmínek, to je finanční, materiální a propagační. S takto podaným návrhem Růžička nakonec souhlasil a přislíbil, že se pokusí studentské hnutí podchytit v jedno sdružení, které by se později mělo změnit na svaz/, aby byla zaručena jednotnost všech studentů v celém Československu. Bylo mu ovšem jasné, jaký úkol na svá bedra vzal.

Po této nabídce a předání informace centrále, se začalo se systematickou přípravou Zifčáka do studentského prostředí. Tato příprava spočívala i v tom, že nebyl zařazován do žádných jiných akcí vedených proti opozici, ve svém zaměstnání se pohyboval minimálně a seznamoval se s veškerými poznatky získanými k jednotlivým disidentům, jakož i s materiály jednotlivých vůdců opozičního hnutí. To vše bylo zaměřeno k jasnému cíli a to pro případ, že by s některými přišel v průběhu své činnosti do styku a to jak s jejími silnými ale i slabými stránkami jejich osobnosti. Tímto Zifčák získal velmi dobrou znalost většiny špičkových disidentů a věděl vše o jejich soukromém, ale i veřejném životě. Jen úzkému okruhu zpravodajců se podařilo poznat prakticky veškeré informace, tak jako Zifčákově.

Dále navázal mnoho přátelských vztahů se studenty z některých vysokých škol Brna, Prahy, -stravy ale i s lidmi angažujícími se v opoziční činnosti. Postupem času došlo k tomu, že společně s ostatními studenty založil Nezávislé studentské sdružení/Dále jen NSS/, které se později stalo nejsilnějším hnutím mezi studenty. Přesně tak jak zněla dohoda mezi ním a Uhlem.

Uhl na jedné ze schůzek sdělil, že je potřeba vypracovat základní programové prohlášení, kterým by se NSS prezentovalo. K vypracování tohoto prohlášení vyzval studenty Vaňu a Růžičku. Dále Uhl oboum studentům sdělil, aby se v disidentských kruzích co nejméně zmiňovali o jejich společném spojení, neboť měl obavy, aby nedošlo

k jejich diskreditaci kvůli stykům s chartou a jejich následné vy-
loučení ze studií na vysokých školách. Důraz kladl také na to, aby
o tom, že za celou akci stojí on sám, nikdo nevěděl./Vše bylo podro-
ně zaznamenáno v agenturních zprávách a uloženo do operativních sva-
ků/

Po zvážení všeho pro i proti, to je riziko jímž bychom se vys-
tavili při tvorbě takového dokumentu, bylo rozhodnuto zpracovat pro-
gramové prohlášení NSS tak, aby to odpovídalo nátuře Petra Uhla-tedy
řádně ostré se zdůrazněním některých negativních aspektů duže stu-
dentské například:

- Zrušení výuky Marxismu-Leninismu
- Svobodu na akademické půdě
- Odchod sovětských vojsk z našeho území
- Volby kolegia vysoké školy z řad studentů a ne dosazování profes-
rů do kolegia direktivně shora
- Právo mít zástupce z řad studentstva v kolegiu vysoké školy
- Objasnění roku 1968
- Odchod zkompromitovaných osob KSČ z politického života
- Aby se KSČ vzdala své vedoucí úlohy ve státě a jiné požadavky.

Prakticky se při sestavování jednotlivých bodů vycházelo z toho
že když s tím nepříjde Růžička, přijde s něčím obdobným někdo jiný a
to by znamenalo, že dominantní postavení by zaujal někdo jiný, tedy
osoba, kterou bychom ~~xxx~~ například nemohli agenturně obsadit čímž by
nám spousta informací unikla. Hrozilo by zde, že by nám mohlo delší
dobu trvat než bychom opět dostali vzhiklou situaci pod kontrolu.

Na vypracování tohoto dokumentu pracoval kolektiv lidí, kteří
se zabývali analitickou prací a tudíž pro ně nebyl příliš velký pro-
blém toto programové prohlášení zpracovat.

Vypracovaný dokument odnesl Růžička k ~~Růžička~~ posouzení k Petru
Uhlovi, kde se sešel s Radkem Vaňou, který se stejně jako on dostavil
se sestaveným programovým prohlášením. V "konkursním" řízení byl
Uhlem vybrán náš návrh. S jeho zněním byl Uhl nadmíru spokojen a za
několik dní poté, jej nechal zveřejnit v západních sdělovacích pros-
tredech /Svobodná Evropa, Hlas Ameriky, BBC/, jako oficiální program
NSS. Před tímto programovým prohlášením, byly uvedeny také kontaktní
adresy vedoucích osobností tohoto sdružení, mezi nimiž figuroval i
poručík Zifčák -Růžička. Kontaktní adresa zněla Poste restante Pra-
ha 1, Jindřišská 17 /Viz strana /

Růžičkovi se podařilo během poměrně krátké doby získat mnoho
spolupracovníků, které si zavázal ke své spolupráci ve studentském

hnutí. Tito lidé mu byli bezmezně vděční za to, že je občas seznámil s nějakým známějším disidentským předákem a byli pro něj ochotni udělat cokoli. Ten dokázal později do čela NSS prosadit i jistého studenta Matematicko fyzikální fakulty v Praze, který vystupoval pod jménem Petr Fiala. Uhl byl zpočátku pro dva představitele NSS, to jest Váňa a Růžičku, ale Růžička prosadil, aby představitelé po vzoru charity byli tři, pro případ zatčení či vyloučení ze školy a navrhl jako třetího, svého dobrého přítele Petra Fialu. Vše odůvodňoval tím, že to máto člověku bezmezně věří, což bylo pro určitou konspiraci velmi důležité. Později se Růžičkovi podařilo do výboru ^(NS) dcsadit další svou spolupracovnici studentku, která vystupovala pod jménem Ivana Růžičková. Ivana studovala Pedagogickou fakultu v Praze a Růžička ji představil a také prosadil na základě toho, že je jeho sestřenicí a proto nemá důvodu jí nevěřit. Uhl, ale i vedení samotného NSS se všemi jeho návrhy souhlasilo, jelikož bylo potřeba dostat do vedení tohoto sdružení především spolehlivé a prověřené lidi.

Takto se má podařilo infiltrovat do NSS další své lidi z řad studentstva, kteří pracovali po celé republice. Tím se podařilo agenturně podchytit všechny vzniklé studentské skupiny na území ČSSR a mít o jejich činnosti zpravodajský přehled. Postupem času se NSS zařadilo mezi největší studentská nezávislá hnutí a ke konci roku 1989 se počet tohoto sdružení odhadoval na dva tisíce.

Od začátku roku 1989 navstala aktivita tak zvaných nezávislých skupin jako byly například České děti, Nezávislé mírové sdružení, Výbor politicky stíhaných osob, Hnutí za občanskou svobodu, Demokratická iniciativa /Byla první legálně uznanou opoziční stranou před listopadem 1989/, Moravská mládež, Společnost přátel ULA, Mírový klub J. Lennona a podobně. Jejich hlavním cílem bylo vytvoření vlastního programu, či prohlášení přijatelného pro všechny členy. Za tímto účelem, tyto skupiny aktivizovaly vlastní schůzkovou činnost, která byla pod kontrolou orgánu čsl. kontrarozvědky a o každé schůzce se již předem vědělo /Mezi tyto skupiny se podařilo infiltrovat tajným spolupracovníkům -TS- Státní bezpečnosti/. Každé agenturní síť pracující přímo v těchto strukturách byla umístěná na nejvyšších postech a tak není divu, že se před námi nic neutejilo. /StB měla do roku 1989 po celém území okolo 100 000 tajných spolupracovníků-TS, a ^{z toho} asi 10 000 agentů- agent je myšleno občan, který podepsal slib o spolupráci s StB/.

Instrukce které přicházely shora byly jasné, nepřipustit takovou činnost a účastníky schůzek ve většině případech zadržet a vyslechnout.

dle § 19 zákona o SNB č.40/74 SB. To se opakovalo preventivně týden co týden. Je potřeba přiznat, že toto opatření bylo nerozumné a byrokratické, protože jak jsem již výše uvedl, ve všech těchto nezávislých skupinách jsme měli agenturní obsazení. V tomto případě docházelo zcela zbytečně ke konfrontacím s těmito skupinami čímž bylo proti Bezpečnosti, čl. opozici využito zneužito veřejného mínění /Bezpečnost, ať už Státní nebo Veřejná, byla v očích veřejnosti prezentována jako zbytečné zlo a příslušníci obou složek byli často veřejně zesměšňováni a jejich služba zkresleně podceňována. Pozoruhodné bylo i vyrábění fám o platech příslušníku StB a VB. Nejnižší plat příslušníka - je myšleno příslušníka tzv. pochůzkáře - se pohyboval kolem 5-6 tisíc korun./

Všechna tato opatření se setkávala s nevolí v řadách příslušníků Státní bezpečnosti, kteří měli tyto akce na starosti. Dále se k tomu přidávaly různé neoficiální mítinky k jednotlivým výročím/Výročím upálení Jana Palacha, 1. máj, Den lidských práv, Vyhlášení nezávislosti ČSR, 21. srpen, Protest proti ekologickému ničení Stromovky, Protest proti výstavbě koksárny ve Stonave a podobně/, která se opět neobešla bez asistence Státní bezpečnosti. Mezitím docházelo k zajišťování a zadržování jednotlivých disidentů/byli zadržováni dle zákona až na 48 hodin/, kontroloval se jejich pohyb při příjezdu různých novinářů a oficiálních či neoficiálních osobností politického a kulturního života ze Západu/naposledy to byla návštěva presidenta Francouzské republiky F. Mitteranda v ČSR rok 1989, který přijal disidenty ve své rezidenci/.

To vše prakticky znamenalo, být neustále ve službě, či v dosažitelnosti/Dosažitelnost znamenala, povinnost každého příslušníka jak StB či VE být po určitou dobu doma na telefonu a nevzdalovat se ze svého bydliště/.

Otázkou ovšem bylo zda to všechno nebylo činěno záměrně. Totiž někdy v půli roku 1989 bylo zjištěno, že v řadách příslušníku StB se pohybuje "škodná". Zjistilo se, že přední disidenti mají přesné informace o připravovaných akcích/dokonce došlo k ~~některým~~ průvalům některých agentů/a náladach uvnitř StB. Tato zpráva pocházela nezávisle na sebe od několika tajných spolupracovníků. až koncem roku 1989 byly tyto osoby identifikovány/Nebudu je v této knize uvádět, protože o těchto konfidentech disidentů je zpracovávána knižní publikace/.

Na základě těchto informací se rozhodla opozice vjemožné zadržovat Bezpečnost aby došlo k jejímu vyčerpání, z čehož by pramenila i nechuť k výkonu služby a mohlo by dojít i ke kritice vede-

ní státu. Taktika opozice založená na tomto principu dokonale vycházela a působila tak jak opoziční vůdcové předpokládali.

Jak jsem již uvedl tato práce neměla nic společného s činností čl.kontrarozvědky. Docházelo k dekonspiracím příslušníku Státní bezpečnosti před veřejností, neboť jejich osoby mají zůstat mimo taková dění a to již z toho důvodu, že pracují s agenturou /agentura znamená tajní spolupracovníci, kandidáti tajné spolupráce, důvěrníci a informátoři/, setkávají se s ní ve veřejných místnostech. V tomto případě mohlo docházet i k dekonspiraci agentury, která pracovala mezi nimi a podávala nám informace o termínech jednotlivých akcí, či schůzek.

To vše vyvolávalo řadu kritických připomínek na adresu vedení ministerstva vnitra, ovšem bez jakékoliv odezvy. Mnoho z těch, kteří se podíleli na uvedených represivních opatřeních chtěli této práci zanechat, byli však v rozjetém vlaku, ze kterého se dalo jen těžko vystoupit. Rovněž se doufalo, že z poznatků, které byly denodenně předávány v souhrnných informacích /tak zvané svodky/, najdou odezvu u vedoucích pracovníků strany a dále, kteří pochopí, jakým směrem se vše ubírá a přijmou taková opatření, která by učinila konec nesmyslným honičkám za něčím, co se již nedalo zastavit, najít řešení jak z této složité politické situace najít společnou cestu pro všechny. V této chvíli byl ještě čas k záchraně, ovšem to by museli opustit své vysoké státní funkce neschopní soudruzi, kteří již v té době byli pro záchranu potápějící lodě jen přítěží.

Tuto jakoby bezvýchodnou situaci ještě zkomplikoval fakt, že se v Československu zformovalo nezávislé sdružení ČAS /České anarchistické sdružení/. V tomto sdružení byli začleněni různí kriminalní živly, anarchisté, přívrženci scean heads a další dobrodruzi. Tyto osoby byly speciálně vycvičeny k protistátní činnosti /sabotáže, výtržnictví při jednotlivých oficiálních výročích/ s tím, že byli vycvičeni ke styku s Bezpečností při organizovaných demonstracích. Členové ČASu poté vyvolávali různé potyčky s příslušníky Bezpečnosti což vyhlíželo, jakoby se jednalo o demonstrující mladé lidi. Zákrokem Bezpečnosti proti nim byl vyvolán negativní dojem, že Bezpečnost zasáhla proti mladým lidem.

Tato disidentská miniarmáda měla své výcvikové středisko někde na Šumavě /místo se nepodařilo zjisťovat/, kde rovněž existovala různá skladiště zbraní, které hodlali v nejnútnejším případě použít. ČAS byl z pochopitelných důvodů velmi přísně konspirativně řízen

a jeho organizace byla nápadně podobná organizaci RSHA nacistické RSHA/Reichssicherheitshauptamt -hlavní říšský bezpečnostní úřad. Rozvědka, kontrarozvědka a policie nacistického Německa/

Členové ČASu měli jistý podíl i na teroristických výbuších v některých českých městech v roce 1989. Vyšetřování, které prováděla vyšetřovatelé Státní bezpečnosti bylo po revolučních událostech roku 1989 zastaveno údajně pro nedostatek důkazů proti jednotlivým obviněným a navíc toto obvinění bylo vykonstruované právě Státní bezpečnosti. Toto tvrzení je k smíchu a pánové, kteří se postarali o to aby tento případ nebyl nikdy vyšetřen určitě vědí proč to udělali. Ono navíc nejde jen o "nějaké" výbušy ale i o sabotáže, z lhařství a dokonce o vraždu mladého člověka.

Vyšetřování těchto případů nebude nikdy dokončeno protože by mohlo politicky ublížit některým pánům poslancům Federálního shromáždění tedy toho shromáždění, které je voleno lidem.

Počet příslušníků ČASu se odhadoval na 300. V čele této skupiny stál ale to vlastně není podstatné ostatně dobře informovaný čtenář se jména domyslí.

Tato informace, ačkoliv se zdá být čtenáři absurdní, byla doložená nezávisle na sobě několika tajnými spolupracovníky Státní bezpečnosti. Dále zde existuje fakt, že přibližně v měsíci září roku 1989 prováděli dva příslušníci StB typovací pohovor /typovací pohovor znamená, že osoba byla vytypována ke spolupráci s kontrarozvědkou/ s jistým mladým člověkem /jehož jméno prozatím z bezpečnostních důvodů uvádět nebudu/, který byl jak se ukázalo, členem ČASu. O konkretizování činnosti ČASu nechtěl dlouho hovořit, neboť se obával, že by mohlo dojít k jeho fyzické likvidaci.

V této době již ÚV KSČ vůči některým hnutím začal zaujímat smířlivější stanoviska. Jednalo se především o klub OBRODA, jehož členy byli tak zvaní reformovaní komunisté, jejichž kariéra skončila rokem 1968. Všichni členové tohoto klubu byli signatáři charty 77, tedy politicky nejvýznamnější složky opozičního hnutí v ČSSR.

Z podnětu ÚV KSČ došlo v květnu roku 1989, ke schůzce se členy klubu OBRODA. Za ÚV KSČ se jí zúčastnil soudruh Bouchal za OBRODU byli přítomní pánové Kolmistr, Mencl a Kotrč.

Na této schůzce bylo projednáváno především záležitost, aby se OBRODA stala legálním hnutím a vydávala oficiálně svůj časopis. Bouchal jménem ÚV přislíbil, že v nastávajícím období nebude ze strany vnitra represivně vůči členům tohoto klubu zasahováno.

/Již v této době došlo k utajenému jednání ÚV KSČ versus OBRODA/

Na základě výsledku tohoto květnového jednání p oběhla 17.června 1989 schůzka klubu OBRODA v restauraci DRANCY v Praze 6, na které měl být zvolen předseda klubu OBRODA. I přesto, že se podařilo místo konání schůzky agenturně zjistit a obsadit, nedošlo právě z popudu ÚV KSČ k zadržení účastníků, tak jak to bývalo vždy zvykem. V uvedený den hlídkovalo před restaurací DRANCY několik příslušníků Veřejné bezpečnosti a pouze perlustrovali/kontrolovali/ příchozí. Tímto opatřením ke schůzce v DRANCY z opatrnosti nedošlo /snad přeci jen vedoucí představitelé OBRODY tak trochu ÚV KSČ nedůvěřovali/, ale tentýž den ve večerních hodinách proběhla v rodinném domě Jana Urbana. Postoj Bezpečnosti jasně vysvětluje postoj ÚV ke klubu OBRODA. V minulosti při získání agenturních poznatků k určitým schůzkám nezávislých skupin byli účastníci těchto schůzek již zatykáni objevili-li se jenom v blízkosti místa konání.

Ani v tomto případě tedy nedošlo k zadržení jednotlivých účastníků schůzky, tak jak to bylo většinou zvykem. Na této schůzce v domě Jana Urbana byl zvolen předsedou klubu OBRODA Miloš Hájek a Vojtěch Mencl/jeden ze zakládajících členů OBRODY/, do té doby hlavní aktivista tohoto klubu, byl zvolen jen místopředsedou, sčkoliv jeho osobní ambice byly podstatně vyšší. Rovněž zde byla ustanovená redakční rada do jejíhož čela byl zvolen pan Kotrč. /Vydávání této periodiky se nám nepodařilo nikdy zjistit odkud vycházely, ale existovalo podezření na Motolskou nemocnici, kde byl zaměstnán dnešní ministr národní obrany Luboš Dobrovský./.

Koncem června již naplno probíhala kampaň "Několik vět" a vše se schylovalo k oslavám 21.srpna/vstup spojeneckých armád Varšavské smlouvy na naše území/ připravovaného pochopitelně opozici především chartou 77, která podrobně instruovala jednotlivé představitele tak zvaných nezávislých sdružení, jakým způsobem bude vše probíhat. Opozičními předáky Havlam, Battěkem, Uhlem, Benácu a dalšími, podporovanými svými přáteli ze Západu bylo rozhodnuto, že to ještě nebude plánovaný zlom v politických přeměnách v Československu, ale jakási generálka na to, co v brzké době přijít muselo.

Ze sestavování plánu činnosti státní bezpečnosti na úseku vnitřního zpravodajství se vycházelo ze skutečností, že na toto období připravovala nezávislá sdružení u příležitosti některých výročí protestní akce. Proto z celého hodnocení situace jasně vyplývalo, urychleně zaměřit veškeré zpravodajské prostředky na zjišťování signálu nepřátelské činnosti a záměru vnitřního a vnějšího protivníka, souvisejících s daty 21.srpna, 28.říjen a 10.prosinec 1989. V souvislosti s 21.srpnem 1989 proto vznikla nutnost hlavní organizátory nezávis-

lých sdružení včas izolovat v celách zadržení a zajištění-CZZ/ Ze zákona měla Bezpečnost možnost zadržet osobu maximálně na 48 hodin. Akce srpen vypukla 20.srpna ráno v 8.00 hod. Cílem akce bylo zadržet všechny přední aktivisty opozice, kteří zůstali na teritoriu města Prahy. Den předtím byli všichni tito přední aktivisté zváni k pohovorům a byli vyzváni, aby se ve dnech 20-21. srpna nezdržovali v Praze. Kdo této výzvy neuposlechl byl 20.srpna zadržen na 48 hodin v CZZ/.

Samotnému srpnu 1989 předcházelo napojení Československých disidentů prostřednictvím západních velvyslanectví v ČSSR na radikální sdružení v Itálii, Maďarsku a Polsku, jakož i samozřejmě na radikály ze studentských hnutí těchto zemí. Jednotliví představitelé přislíbili účast svých delegací na tomto výročí, aby morálně podpořili čsl.opozici a disidenty. /K účasti zahraničních radikálních sdružení neboli hnutí na výročí 21.srpna 1989 byla zaměřená veškerá agentura s cílem zjistit záměry těchto skupin. Postupně bylo zjišťováno, že do Československa mířilo několik tisíc turistů z Itálie, Maďarska, Polska a důvod jejich cesty do ČSSR nebyl samozřejmě jiný než turistika. Co bylo ovšem zarážející, že většina z nich ~~se~~ k nám přicestovala teprve 20.srpna a území republiky opouštěla 22.srpna respektive 23.srpna. Byla opravdu cílem cesty těchto převážně mladých lidí turistika a zájem o naše památky nebo to bylo jinak? Dále bylo rovněž zjištěno, že mnoho tak zvaných turistů bylo ve svých státech na seznamech tannějších tajných policíí vedeni jako osoby, které v minulosti přišli do styku s určitou formou terorismu. Tento fakt potvrzuje i skutečnost, že při podrobných pasových a celních prohlídkách na hraničních přejezdech byly orgány celní aprávy nalezeny u některých "turistů", především z Itálie střelné zbraně. K čemu měl sloužit tento zbrojní arzenál turistům z vyspělé demokretické země? Rovněž není za neobtělné kdo v zahraničí verboval mladý turisty k návštěvě do Československa. Byla to především čsl.enigrace žijící v Itálii, v Rakousku a v SRN působící ve zpravodajský službách CIA, BND, SIS. Odtud také pocházely finanční prostředky na zaplacení cestovních výloh mladým lidem "Turistům" cestujícím do Československa. Jejich jediným cílem bylo vyvolat mezi našimi lidmi dojem, že většina tzv.svobodných zemí Evropy se přeje, aby i v Československu existovala opravdová demokracie a ČSSR se vydalo stejnou cestou na jaké jsou oni -tedy demokracie založená na kapitalistickém systému a právním řádu./

K 21.srpna 1989 také předcházelo interview předního disidenta Václava Havla pro londýnský deník The Guardian, který vyšel v posledním týdnu v červenci 1989. Havel v něm uvedl, že bude prezidentem

a vůbec se k této funkci nestavěl jako k funkci nechtěné nebo dokonce dočasné, ale siše doživoční.

Také poznatky pocházející ze zpravodajských zdrojů hovořili o tom, že přední disidenti ~~muž~~ měli již rozdělené státní funkce pro případ, že by totalitní režim v pozdější době padl./Tak například Havel- prezident, Dienstbier- ministr zahraničních věcí, Uhl- ministr vnitra, Benda- předseda vlády atd./ Opozice s určitostí věděla, že komunistický režim v Československu dříve či později padne a byla připravená k převzetí moci. Jediným problémem, který před ní vyvstal bylo, na který datum naplánovat generální útok proti komunistickému vedení...

To, že 21. srpen 1989 nebyl ještě ten pravý den/tedy den s velkým "D"/ nasvědčovalo i prohlášení některých disidentů ve ^{svobodné} Evropa, Hlasu Ameriky a v britské vysílání BBC.

Havel, Uhl a Němcová v těchto masmédiích vyzývali všechny zainteresované, aby nevycházelí v tento den do ulic, protože čas ještě nedozrál. Pro ty, co by přeci jen na Václavské náměstí přišli, jsou výzva k nečinnosti "živé" reklamy s nápisem divadelní prázdniny. Hlavní prominenti charty 77 však scházeli, buď byli internováni v CZZ nebo se nacházeli mimo Prahu, či jim bylo doporučeno aby Prahu opustili.

NSS během této doby nabíralo ve své činnosti na obrátkách. Proběhla koordináční jednání s představiteli charty 77 a VONS. V NSS k samotnému 21. srpnu 1989 proběhla schůzka, ze které vzešla výzva k účasti na tomto výročí. Tato výzva vyzývala studenty všech vysokých škol v ČSSR k aktivní účasti na tomto výročí. Výzva byla rovněž odvyšlána západními sdělovacími médii.

Na správě Státní bezpečnosti se dolaďovalo působení Zifčáka v těchto dnech. Hledali se způsoby, jak by bylo nejvhodnější jej na připravované demonstraci prezentovat. Nakonec bylo rozhodnuto o jeho účasti přímo na den 21. srpna 1989, neboť by jeho případnou neúčasti mohly v řadách NSS vzniknout určité pochybnosti o jeho serióznosti a osobní statečnosti, již vzhledem k tomu, že NSS vydalo k uvedenému dni svou výzvu ke všem studentům vysokých škol k účasti na tomto výročí a sám Růžička jí podepsal.

Na den 21. srpna byla ~~ministrem~~ federálním ministrem vnitra vyhlášena na celém území pro všechny složky MV mimořádně bezpečnostní akce /MBA/ aby se předešlo a zabránilo očekávaným protistátním vystoupením. Před samotným průběhem demonstrace se sešel Růžička s několika

osobami z disidentského prostředí, se kterými konzultoval, jak by měl samotný průběh demonstrace vypadat. Vše proběhlo v jednom pražském bytě v Dlouhé ulici, ve kterém se ~~zřejmě~~ sešel hlavně okruh lidí, kteří se řadili mezi vůdce určitých skupin jako například NMS, České děti, NSS, SSM/Sdružení svobodné mládeže/. Bylo zde konstatováno, že je hlavním úkolem, který před skupinami stojí je dát davu podnět k vlastnímu projevu/zde je myšleno rztlekat dav ~~manifestantů~~ a vytvořit neproniknutelnou bariéru kolem maďarských radikálů, se kterými byli v kontaktu a měli se s nimi spojit u Pražské brány v Praze 1 aktivisté NMS/Maďarští radikálové ze Svazu mladých demokratů-FIDES-poté na Václavském náměstí přečetli prohlášení maďarských studentů, FIDESu a maďarského národa, ve kterém se Maďaři omluvili za intervenci do ČSSR v roce 1968/. Z tohoto bytu poté všichni odešli ke svým skupinám tak, aby se v 16.00 hodin, kdy měla demonstrace podle plánu začít, mohli tyto instruovat, jak se mají v průběhu demonstrace chovat.

Přesně v 16 hodin vše začalo, tak jak bylo stanoveno. Ještě před 16 hodinou se sešlo na určeném místě na Můstku, dav několik set občanů a ti již jen čekali na podnět, který přišel z řad Českých dětí. K tomuto ovšem stačilo jen málo a to pouze hlasitě zatleskat, ostatní již bylo spontánní.

Vše co se 21.srpna 1989 na Václavském náměstí v Praze ~~už~~ po roztleskání davu událo, již nebylo organizováno, ale bylo spontánním vystoupením Pražanů, které trvalo do pozdních večerních hodin.

Dle oficiálních zdrojů, byl klid v Praze nastolen kolem 22 hodiny. Paradoxní bylo vyjadřování některých sdělovacích prostředků. Tak například ČST; "Na Václavském náměstí v Praze dnes demonstrovalo asi 200 občanů aby si...Rudé právo; "V Praze dmenstrovalo několik desítek lidí, především z řad disidentů...". Samozřejmě, že i v dnešní době postupuje vládnoucí moc obdobným způsobem a umyslně zamlčuje a překrucuje fakta, které se jí nehodí. To vše je pochopitelné a patří to k moci. Ještě snad kdyby toho opozice nezneužívala a donekonečna tento nešvar nekritizovala...

Při jednom zátahu příslušníku Pohotovostního pluku VB na demonstranty byl zadržen i Růžička. Následovalo převezení společně s ostatními zadrženými toho dne, do obce Jesenice na Rakovnicku, kde proběhly výslechy a odtud všichni ^{ZG. 42. 2. 11)} puťovali do věznice v Praze -Ruzyni. Růžička byl tedy společně s mnoha disidenty zadržen na 48 hodin. Tato skutečnost přispěla k prohloubení důvěry v disidentském prostředí.

Po propuštění se Růžička na zastávce autobusu městské hromadné dopravy u NVÚ Ruzyně seznámil s Martinou Vondrovou, manželkou tehdejší

ho mluvčího charty 77 Alexandra Vondry/v současné době poradce pana presidenta/ a paní Bokovou, jednou z prvních signatářek charty 77. Jejich cesta na svobodu směřovala do restaurace u stanice metra Hradčanská, kde již byli i další "delikventi" zadrženi 21.srpna na Václavském náměstí. Zde se někteří účastníci dohodli, že se budou pravidelně spolu scházet a založili Výbor politicky stíhaných osob/VPSO/.

Využitím prohloubení důvěry v disidentském prostředí bylo, Růžičkové seznámení se s významným disidentem Václavem Havelem/současný prezident ČSFR/, se kterým se seznámil prostřednictvím Vondrové. Manžel Vondrové byl v té době ve výkonu trestu a Havel jej po dobu jeho nepřítomnosti/ve vězení byl velmi krátce/v jeho funkci mluvčího charty zastupoval. Růžička s Havelm probíral současný politický vývoj ve studentkém hnutí a Havel se živě zajímal o názory studentstva na vnitropolitickou situaci. Dále jej zajímalo, zda jsou studenti schopni nějakým způsobem zorganizovat manifestaci ke dni 17.listopadu 1989 v případě, že by byla úřady nepovolená. Havel už v té době ^{NSO} věděl a znal i jeho činnost. V rozhovoru se o nem vyjádřil velmi pochvalně, ale i přesto měl výhrady vůči tomu, že studenti nejsou tak radikální jak by být měli.

O této schůzce byli informováni prostřednictvím řídicího orgánu Růžičky/byla sepsána agenturní zpráva o schůzce/ představitelé Státní bezpečnosti. Jeho informace ale i vynikající výsledky, kterých se mu podařilo dosáhnout byly na MV velmi ceněny, což ocenil i samotný federální ministr vnitra. Růžička zásoboval státní bezpečnost velmi kvalitními informacemi/například při jedné z návštěv u Vondry, se mu Vondrová svěřila, že u nich v bytě je ukryt archiv charty. Charta využila pobytu A.Vondry ve výkonutrestu a přestěhovala k němu do bytu veškeré důležité materiály. StB po dobu Vondrová věznění od jeho rodiny odklonila svou pozornost a zaměřila ji jiným směrem, čehož charta dokonale využila/, ale ta s nimi nezacházela příliš obezřetně. Vedení centrály několikrát přes jeho upozornění nezasahovat ~~průběhem~~ po předání zprávy, nerespektovalo jeho pokyny a postupovalo podle vlastního uvážení, čímž ohrožovalo jeho dekonspiraci. Pochopil, že nemůže svému vedení na státní bezpečnosti předávat všechny zprávy, přičemž vycházel z faktu, že za strany vedení není s nimi zacházeno dost konspirativně. Proto začal předávat informace, které uznal za vhodné...

To oč se snažily předchozí garnitury mluvčích charty 77, se po-

dařilo až trojici Vondra, Hradílek, Němcová, kde bezesporu hrál dominantní roli Alexandr Vondra/Saša/.

Tento inteligentní doktor měl v sobě obrovskou vnitřní sílu a jen zřídkakdy jej mohl někdo zastihnout unaveného a znechuceného svou prací. Vondrovi se podařilo uvést do chodu a rozhybat všechny možné iniciativy a tak podchytit a zapojit širokou veřejnost do myšlenek a ideí charty 77. Charta neměla do té doby tak velkou podporu a sympatie veřejnosti, jaké se jí podařilo získat za rok 1989.

Aby mohla charta v takovém záběru pracovat musela mít zákonitě na tuto činnost finanční prostředky aly potřebovala nemalé. Za tímto účelem fungovaly určité instituty, které byly umístěny na Západě. Především to byla Nadace charty 77 se sídlem ve Švédsku v jejím čele stál čsl. emigrant František Janouch.

Janouch se narodil ~~xxxxxx~~ 22.9.1931 a žil v Tábo, Bergtorpvagen 62, Švédsko. Z Československa emigroval po roce 1968 a byl bývalým pracovníkem Československé akademie věd/ČSAV/ jako fyzik. V případě jeho osoby se jednalo o exponenta ideodiverzních center, udržující vazby na posrpnovou emigraci, zejména na skupinu LISTY. Aktivně se zúčastňoval protisocialistických akcí ideodiverzních center v zahraničí a spolupracoval s Jiřím Pelikánem a s protisovětskými elementy v kapitalistických státech. Rovněž se podílel na podvratné činnosti proti SSSR. ~~xxxxxxxxxxbyxxxxxxxxxxxxxxxzárpašněxxxxxxkxxBNDXxxxxxxxxxxxx~~ ~~xxx~~. Janouch byl ve velmi úzkém kontaktu se západoněmeckou zpravodajskou službou BND a americkou ústřední zpravodajskou službou CIA, pro které plnil úkoly rezidenta "severní oblasti"/řídil agenty -většinou bývalé čs. občany ve službách uvedených zpravodajských služeb/ s cílem finančně podporovat opozici v Československu ze severu/myšleno "severní země". Nadace charty byla tedy pouze ~~xxxxxxxx~~ krycím zaměrem především CIA, které sloužila jako finanční "základna"/jakási banka/ k finanční podpoře především signatářům charty 77.

Nadace charty 77 patřila mezi nejaktivnější nadace v zahraničí, která finančně podporovala opozici u nás. Ta v období od roku 1980-89 vyplatila na činnost ~~xxxxx~~ charty 77 v Československu 380 000,- USD/amerických dolarů/, což činí 42 222,-USD na jeden rok. Kdybychom jako správní obyvatelé této země vše přepočítávali do naší "tvrdé" měny zjistili bychom, že při tehdejších kursu US dolaru/32,-Kčs za dolar/ to činilo 1 351 104,-Kčs. Tedy tuto částku dostávala charta 77 ročně od Nadace Charty 77 ke své disidentské podpoře.

Za stejné období bylo vyplaceno uvedenou nadací na osobní potřebu předních disidentů, především Havla, Dienstbiera, Battěka, Palouše, Šabatu, Lise ale i ostatních částka 1 350 000,-USD, což opět činilo

na jeden rok 150 000,-USD na osobní potřebu. V propočtu k tehdejšímu kursu US dolaru to činilo 4 800 000,-Kčs na každý rok. Když budeme počítat dále, zjistíme, že tato horentní částka byla ročně rozdělena mezi 80 nejaktivnějších disidentů, což činilo 60 000,-Kčs na osobu každým rokem. Jestliže budeme počítat ještě dále, zjistíme, že každý z těchto 80 nejaktivnějších disidentů měl čistý měsíční příjem 5 000,-Kčs/Zde není počítáno s osobními dary a jinými cennostmi. Navíc je třeba vzít v úvahu, že většina z nich byla ještě zaměstnána, tudíž další finanční příjem/.

Nadace Charty 77 rovněž pravidelně každý měsíc vyplácela gáži všem třem mluvčím charty v částce 2 000,-TK/rozuměj tuzexová koruna. Mluvčí charty byli zaměstnáni po dobu svého funkčního období jako profesionálové/. To tedy znamená, že při kursu TK v roce 1989, což bylo 5,50,-Kčs za 1 TK, to činilo 11 000,-Kčs čistého měsíčního příjmu. Jak už jsem uvedl, mluvčí se každým rokem ve svých funkcích střídali. U charty se tudíž za 9 let vystřídal 27 mluvčích, kteří za svou práci dostalo celkem 3 564 000,-Kčs /každý mluvčí tedy za své 1 leté funkční období vydělal 132 000,-Kčs čistého příjmu/. Pokusme se udělat jednoduchý souhrn financí, které Nadace Charty 77 poskytla k osobní potřebě 80 špičkovým disidentům v Československu za období 9 let.

NašasvExrtyxY 27 mluvčích charty dostalo za své funkční platy 3 564 000,-Kčs. K této cifře připočítáme 42 200 000,-Kčs/1 350 000, USD/ vyplacené Nadací Charty na osobní potřebu předních 80 disidentů a vyjde nám suma 46 764 000,-Kčs. Tuto částku nyní rozdělíme mezi 80 špičkových disidentů a vyjde nám, že každý z nich dostal za 9 let 584 550,-Kčs= 64 950,-Kčs měsíčně/K tomu je třeba započítat plat v zaměstnání/.

V porovnání s dělníkem, který si vydělal v průměru 3 000,-Kčs měsíčně, to činilo o 250 550,-Kčs více, ve prospěch disidenta.

Dalším seskupením odkud pocházely finanční podpory pro opoziční hnutí v Československu byla nadace či spíše seskupení LISTY. V čele tohoto seskupení byl pan Jiří Pelikán. Zde byl vydáván dvouměsíčník LISTY, do kterého pravidelně přispívala/samozřejmě, že opět za slušný honorář/ celá řada disidentů. Jedním z nich byl i Petr Uhl. Tento dvouměsíčník byl tištěný v českém jazyce, ale rovněž byl vydáván v několika dalších jazycích /německy, italsky, francouzsky/. V poslední době se na vydávání podílel INDEX ve SRN /k indexu se vrátím později/.

Je zapotřebí osvětlit osobu pana Jiřího Pelikána. Narodil se

7.2.1923 a z Československa emigroval po roce 1969. Do doby své emigrace byl ředitelem Československé televize, a těsně před emigrací byl kulturním radou Československého zastupitelského úřadu v Římě. Do nedávna žil v Římě, Via della Rotonda 36 a nebo Corso G.Ferraris 151 v Torině.

Jednalo se o představitele a organizátora činností jednoho z nejaktivnějších ideodiverzních center, mezi které se skupina LISTY řadila. Pán Pelikán měl velmi úzké styky s americkou Central Intelligence Agency a byl rezidentem této výzvědné služby v tzv. "jižní oblasti". ~~Byl~~ Pracoval v těsném spojení s Janouchovou Nadací Charly 77. V Československu udržoval styky především Jiřím Dinstbierem, Václavem Havlem, Petrem Uhl, Ladislavem Lisem a dalšími.

Další rezidenturou CIA na Západě bylo vydavatelství SVĚDECTVÍ. Tohle vydavatelství sídlilo ve Francii na adrese Rue Pont de Lodi, Paris 6e a vydávalo periodickou tiskovinu "SVĚDECTVÍ", která byla obsahem určená intelektuálními vrstvám v ČSSR. K ilegální přepravě "SVĚDECTVÍ" mělo toto seskupení vybudované základny/sklady/ v Rakousku a v SRN. Činnost tohoto vydavatelství řídil Pavel Tigríd vlastním jménem Schönefeld /v současné době poradce prezidenta Havla/. Narodil se 27.10.1917 a z Československa emigroval v roce 1948. Do nedávna žil ve Francii na adrese Rue A. Breuvoir 3, Hérisy. Jednalo se o špičkového představitele tzv. tak zvané pouzrové emigrace a organizátora ideodiverzního centra, které vyvíjelo podvratnou činnost proti ČSSR a SSSR z teritoria Francie. Vydává periodickou tiskovinu SVĚDECTVÍ, určenou svým zaměřením k ideologické diverzi v intelektuálních vrstvách. Pravidelnými dopisovateli do této periodiky byli Havel, Uhl, Kantárek a jiní /samozřejmě opět za tučný honorář v tvrdé měně/.

Tigríd disponoval vlastními kanály spojení do ČSSR. Do současné doby udržuje kontakty s CIA a které je veden jako její agent, a působil jako její resident pro tzv. středoevropskou oblast. Navázal rovněž kontakty s agenturou PALACH PRESS, které koordinovala kanály spojení ideodiverzních center a zpravodajskou činnost s využitím pramenů v ČSSR. V zahraničí byl na styku především s Pelikánem, Janouchem, Kavanem, Mlynářem a dalšími. V Československu udržoval a udržuje styky s Havlem, Uhl, Dobrovským, Seiftem, Šabatou, Lisem, Hájkem, Mendlem a dalšími.

Tyto zahraniční agentury neposkytovaly jenom finanční pomoc krytou odměnami za literární činnost, ale i materiální v podobě rozmnožovacích zařízení a moderní elektroniky k nahrávacím účelům

- 31 -

při schůzkové činnosti, ~~demonstracích~~ demonstracích a podobně./Disidenti si vytvořili ^{svůj} vlastní dokumentační tým, který natáčel, nahrával důležité momenty např. zatýkáni a demonstrace. Jednou z vůdčích osobností tohoto týmu byla manželka Václava Havla, Olga Havlová./ Rovněž tak koordinovaly zpravodajsky činnost opozičního hnutí a toto i řídily prostřednictvím některých disidentů např. Havla, Dienstbiera, Uhlá, Šabaty, Lise, Battěka, Mencla, Dobrovského ale i jiných.

Zda Československá opozice věděla o jednotlivých propojeních v zahraničí, nemůžu s jistotou tvrdit, ale je jisté, že někteří špičkoví disidenti o některých spojeních věděli/samozřejmě, že ne o všech.

Pokusme se nahlédnout pod pokličku propojení jednotlivých rezidentur západních zpravodajských výzvědných služeb, ukrytými pod nakladatelstvími respektive vydavatelstvími SVĚDECTVÍ /rezidentura pro středoevropskou oblast v Čele s Tigridem/, LISTY /rezidentura pro jižní oblast-Pelikán/ a Nadaci Carty 77 /~~svět~~ rezidentura pro severní oblast-Janouch/. Tyto rezidentury se v časté míře ve své činnosti propojovaly, čímž vznikala obrovská neprostupná síť vzájemných vazeb, což mělo za svůj cíl, umožnit těmto rezidenturám obrovskou manévrovací schopnost a dekonspiraci těchto rezidentur ze strany protivníka /V tomto směru je myšleno ze strany čs. rozvědky za hranicemi a kontrarozvědky v ČSSR/.

Tak například pan Jiří Pelikán a jeho seskupení LISTY udržovalo velmi úzké kontakty s pány Kavanem, Müllerem a Utitzem.

Povšimněme si prosím obou posledně jmenovaných pánu, kteří byli šéfy nakladatelství INDEX se sídlem v Kolíně ve SRN, na adrese Postfach 410 511, 5 Köln 41 SRN. Toto emigrantské nakladatelství bylo sice satelitem právě Pelikánových listů, ale podléhalo řízení rezidentury pro "středoevropskou oblast", tedy pod Tigrida a jeho ideodiverzní centrum. Pro Pelikánové LISTY zajíšťoval INDEX tiskovou a ediční činnost. Index byl propojen s další agenturou, kterou byla agentura PALACH PRESS. Do Československa disponoval vlastními kanály spojení. V propletení spojení se tedy objevuje další agentura a to PALACH PRESS./s Indexem byli ve spojení Uhl, Havel, Kchout a další/. Podívejme se nejdříve na krátké životopisy pánu Müllera a Utitze.

Bedřich Utitz se narodil 20.11.1929 a do emigrace odešel v roce 1968. Až do odchodu z Československa zastával funkci redaktora čs. rozhlasu. V současné době žije trvale v SRN. Utitz byl velmi sionisticky orientovaná osoba a již v roce 1970 byl kontaktován Izraelskou zpravodajskou službou MOSAD. Rovněž jeho vztahy s BND nebyly chladné.

Utitzav blízký spolupracovník Adolf Müller se narodil 1.12.1929 a do emigrace odešel v roce 1968. Žil na adrese Uberlingerstrasse 13, 5 Köln 41, SRN. Tento muž byl bývalým pracovníkem čsl. rozvědky a tedy s konspirativní prací má ty nejlepší zkušenosti. Ještě během jeho působení v řadách čsl. rozvědky navázal styky se západoněmeckou BND ale i s MOSADEM.

Oba pánové byli vedoucími pracovníky INDEXU v Kolíně nad Rýnem. Prováděli ideodiverzní podvratnou činnost proti ČSSR a zemím socialistické soustavy. Rovněž organizovali vydávání podvratné literatury. Dlouhá léta spolupracovali s Janem Kavanem, který byl vůdčí osobností agentury PALACH PRESS. Opět se tedy oběhuje agentura PALACH PRESS a proto nám nezbude nic jiného než se na tuto organizaci podívat blíže. ~~XXXXXXXX~~

Agentura PALACH PRESS sídlila na adrese 145 Grays Road, Londýn WC 1, X8UB, Velká Británie a je zpravodajskou agenturou, provádějící podvratnou činnost proti ČSSR a zemím socialistické soustavy za asistence speciálních služeb. Tato agentura byla přímo řízená americkou rezidenturou v Římě /tedy LISTY a Pelikánem/ a je paradoxem, že se stala baštou především agentů z britské zpravodajské služby SIS/Secret Intelligence Service/ ale především izraelské služby MOSAD, která zde dominovala. Ředitelem této agentury byl čs. emigrant, sionista Jan Kavan. Jek jsem již uvedl obsahem činností a vzájemnými vazbami PALACH PRESS podléhala "rezidentuře pro jižní oblast." Agentura tak jako všechny ostatní disponovala vlastními ilegálními kanály spojení do Československa. mezi nejčastější její spojení patřil UHL a především Havel s Bendou. Ovšem ve spojení s touto agenturou byli i další představitelé čsl. opozice.

Nezbývá nám nic jiného než nahlédnout do životopisu pana Jana Kavana. Narodil se 17.10.1946 v Londýně a jednalo se o bývalého studenta vysoké školy, který odešel do emigrace v roce 1968. Kavan se před rokem 1968 řadil mezi nejaktivnější představitele pravicových studentských proudů. Byl členem vedení SVS /Svaz vysokoškolských studentů/ a patřil mezi nejaktivnější organizátory demonstračních akcí v ČSSR v roce 1968. Do nedávne doby ~~žij~~ bydlel na adrese 17 Upper Botting, Balholm, Londýn SW 17, Velká Británie.

Kavan je sionisticky orientovaná osoba a udržoval kontakty na trockistické organizace v zahraničí. Patřil mezi nejbližší spolupracovníky Jiřího Pelikána a byl exponentem speciálních služeb protivníka. Spolupracoval se zpravodajskou službou Velké Británie SIS a izraelskou rozvědkou MOSAD. Kavan byl ředitelem agentury PALACH PRESS Ltd v Londýně, která z pověření ideodiverzního centra/resident-

tury v Římě/ Pelikána ale i v součinnosti s rezidenturou v Paříži /Tigris/, ze přispění zpravodajských služeb BND a SIS prováděla podvratnou ~~xxxxxx~~ ideodiverzní ~~xxxxxx~~ a zpravodajskou činnost proti ČSSR a zemím socialistického bloku. Na evropském kontinentě řídil Kavan prostřednictvím agentury PALACH PRESS ilegální přípravu ideodiverzních materiálů do zemí socialistického tábora. Organizoval provoz kanálů spojení s předními disidenty Československa. Přebíral a třídil zpravodajské informace a ty poté předával svým zaměstnavatelům.

Západní zpravodajské služby využívaly k popularizování čsl. opozice i speciálně ~~zřízené~~ k těmto účelům zřízené a bohatě dotované rozhlasové vysílače jako například Rádio Svobodná Evropa, Hlas Ameriky a rozhlasovou stanicí BBC.

nejčastěji bylo možné čs. disidenty slýchat právě z Rádía Svobodná Evropa, které má své sídlo v Mnichově, Englischer Garten 1, SRN.

Jedná se o nejznámější protisocialisticky zaměřený rozhlasový vysílač, umístěný na území SRN a financovaný ze státních zdrojů USA ale i částečně ze zdrojů SRN. Rádio ~~zvxxy~~ Svobodná Evropa tvoří jeden z hlavních článků protisocialistického působení na Západě a výraznou měrou se podílelo na nepřátelské činnosti proti ČSSR a USSR, zejména v oblasti ovlivňování veřejného mínění..

Pro plénovitou rozbíjecí činnost proti zemím socialistického tábora, ^{byla} je v aparátu Rádía Svobodná Evropa vyčleněno tzv. československé oddělení v němž bylo zaměstnáno 78-85. čs. emigrantů. Ředitelem tzv. československého oddělení byl pan Šedivý a po něm pan Pecháček. Nejaktivnějšími exponenty této rozhlasové stanice byli manželé Čeřovští, kteří byli s představiteli opozice u nás pomalu v denodenním styku.

Uvedené rozhlasové vysílače měly tři úkoly :

a/ plnit úkoly v ovlivňování veřejného mínění v ČSSR ale i ostatních zemích socialistického tábora /zde je myšleno nepravdivé podávání informací o problémech v ČSSR, politicky znehodnocovat výroky některých státníků atd./.

b/ popularizovat disidentské špičky v těchto zemích /časté rozhovory s některými ryvolenými disidenty např. Havel. Dále sem patřila častá obhajoba disidentů a jejich veřejné vyzdvihování atd./.

c/ provádět finanční podporu disidentům /disidentům byly za informace nebo rozhovory uvedených vysílačů poskytovány honoráře, které činily v některých případech 500,-, ale také až 1 000,-DM za poskytnutí rozhovoru. U všech třech stanic byl vytvořen jakýsi ceník za

poskytnutí rozhovoru nebo předání informace.

Svobodná Evropa 500-1 000 DM za rozhovor a 500,-DM za informaci. Hlas Ameriky platil 300,-USD za rozhovor a 200,-USD za podání informace. BBC poskytovala za rozhovor 150,-, a za informaci 100,-liber /Tuto informaci již otiskl i poledník Špígl č.5 ze dne 5.10.1990 v článku nazvaném "Krátká paměť disidentů."/

Vysílačem Rádia Svobodná Evropa byla rovněž využívána celá řada čs.emigrantů, spolupracovníků ideodiverzních center, kteří na Západě se aktivně zapojili do protisocialistické činnosti /Kaplan, Prečan a další/, k ovlivňování veřejného mínění proti socialistickým zemím.

Pracovníci RSE z řad čs.emigrace byli v řadě případů, kromě pracovního úvazku v tomto vysílači, aktivně zapojeni do protičeskoslovenské činnosti v řadě emigrantských spolků a organizací v SRN a v dalších západních státech, jejichž zaměření tak měli možnost přímo negativně ovlivňovat. Řada pracovníků RSE stála u zrodu protičeskoslovenských emigrantských organizací /Slovensko -německý klub, Svobodná společnost pro podporu přátelství s národy Československa a podobně/ a aktivně se podíleli na jejich činnosti.

Nejčastějšími hosty RSE byli a posluchači je tedy i mohli v časté míře slyšet z vysílání této stanice Petr Uhl, Jiří Dienstbier, Václav Havel, Miroslav Kusý, Ján Čarnogulský, Hana Ponická, Radim Palouš, Anton Selecký, páter Dr. Melý, František Lizna, Eva Kentárková, Olga Šulcová, Vlasta Chramostová, dr. Josef Zvěřina, ing. Zikmund, Hanzelka, ing. Hradílek, Karel Bínovec, Ivan Polenský a desítky dalších, kteří si předáváním informací a poskytováním různých /někdy i zcestných/ zohovorů, zajišťovali zdroj zahraničních příjmů v tvrdé měně...

Neodpustím si jako občan Československa, tedy národa spořivého, ponechat uvedené finanční částky bez povšimnutí, a nepřepočítat je do naší měny. Jestliže disident podal informace do všech třech masmédií během jednoho měsíce /což bylo běžné -Uhl, Battěk, Havel, Lis ale i jiní/ dostal 500,-DM, 200,-USD a 100,-liber, což v přepočtu do naší měny činilo /beru v úvahu průměrný kurs volut od roku 1989-tedy USD 30,-Kčs, DM 22,-Kčs a libra 50,-Kčs/ 22 000,-Kčs. Kdyby celý postup opakoval dejme tomu co tři měsíce, činilo by to 90 400,-Kčs za 1 rok k dobru. Částky za poskytnutí rozhovorů ve stejných intervalech již raději ani počítat nebudu.

Samozřejmě, že všechny tři masmédiá myly především zájem o špičkové disidenty, což znamená horních 80. Z toho vylývá, že musíme horním 80 ti špičkovým disidentům připočítat k jejich kontům dalších 90 400,-Kčs ročně. A stojí před námi otázka. Opravdu si ještě někdo

v této zemi myslí, že páni disidenti byli takoví chudáci jak v dnešní době ze sebe dělají? Na tuto otázku se pokusím upřímně odpovědět. Ano byli, ale opravdu jen ti poctiví /i signatáři Charty 77/, kteří se ovšem neřadili mezi 80 vyvolených, a tudíž ani dobře o nějakých finančních podporách nemohli vědět.

Zahraniční mocipáni a zpravodajské centrály se o své prodloužené prsty v ČSSR ale i v ostatních bývalých socialistických zemích, dokázali postarat i jiným způsobem, například udělováním různých uměleckých cen za literární činnost.

Václav Havel dostal příkladně za svou uměleckou činnost cenu ~~XXXXXXXX~~ Erasma Rotterdamského, která mu vynesla 100 000,-hollandských guldenů. Nebudu již déle čtenáře unavovat svými výpočty, každý si dokáže vypočítat kolik to činilo v přepočtu na naši měnu./K václavu Havlovi se později ještě vrátím/.

Ale pokračujme dále v propletení za hranicemi našeho státu. Zahraniční zpravodajské centrály prostřednictvím svých rezidentur vybudovaly v Západní Evropě celou řadu agentur a nakladatelství, kterými konspirovaly svou stykovou základnu s Československou opozicí. Výjma již uvedených agentur INDEX a PALACH PRESS, zde byly i další agentury, které spadaly do propletence především rezidentur v Paříži a v Římě. Tyto agentury byly mezi sebou rovněž úzce propojeny a navzájem spolu spolupracovali.

Ve Spolkové republice Německo existovala převážná většina těchto agentur a nakladatelství. v jejichž čele stáli bývalí čs.emigranti věrně sloužící cizím výzvedným zpravodajským službám.

EUROPAISCHE VERLAGSANSTALT byla jedna z nich. Toto odborářské nakladatelství sídlilo na adrese Postfach 210 140, 5 Kolín nad Rýnem 2. SRN, a v jeho čele stál jako ředitel čs.emigrant Tomáš Kosta/nimochodem bývalý náměstek ředitele nakladatelství a vydavatelství PRÁCE v Praze/.

V tomto nakladatelství byl do nedávné doby zajišťován tisk německé mutace Pelikánových LISTŮ pod názvem "LISTY-BLÄTTER" a xxx tisk ideodiverzního periodika "L-76". Byly zde vydávány tak zvaná disidentská literatura.

Z životopisu pana Tomáše Kosta můžeme vyčíst, že se narodil 19.4.1925 a trvale žil ~~XXXXXXXXXX~~ ve Spolkové republice Německo. Byl spolupracovníkem ideodiverzního centra Pelikána, kterému přímo podléhal, ale i ideodiverzního centra Tigrida. /Zde je obrazně vidět propletenec mezi agenturami/. Záhy po své emigraci se stal ředitelem již uvedeného nakladatelství v Kolíně nad Rýnem. V tomto odborářském

nakladatelství zajišťoval publikování ideodiverzní a disidentské protisocialisticky zaměřené literatury.

Tigridová rezidentura ukrytá pod záštitou nakladatelství SVĚDECTVÍ měla i svou tiskovou službu, která byla zakonspirována pod rouškou centrály INTER PRESS SERVICE se sídlem na stejné adrese jako nakladatelství SVĚDECTVÍ, tedy na 6 Rue Pont de Lodi, Paříž 6^E ve Francii. V tomto případě se jednalo o tak zvanou mezinárodní tiskovou službu, která ovšem byla součástí Tigridovy rezidentury. Tato centrála od počátku roku 1978 zajišťovala rozesílání tak zvaných separátních výtisků této ideodiverzní tiskoviny poštovním stykem na různé adresy v ČSSR /opět se zde objevují jména Havla, Uhla, Kohouta ale i méně známého Seiftera a dalších/

Činnost centrály INTER PRESS SERVICE byla pro čsl.kontrarozvědku nebezpečná v tom, že zásilky byly docházející na adresy v ČSSR byly obtížně rozeznatelné od běžné úřední pošty a proto byla ztížena jejich kontrola.

Rezidentury západních zpravodajských služeb /rezidentury CIA v Římě a Paříži-Tigrid a Pelikán/ udržovaly úzké kontakty i s dalšími agenturami, které byly samozřejmě opět jen krycími institucemi těchto služeb. Mezi tyto patřily například nakladatelství DIALOG ve Frankfurtu, ~~Konfrontation~~ KONFRONTATION BÜCHEREI v Zürychu, AMNESTY INTERNATIONAL v Londýně, ~~Výbor~~ VÝBOR 5.LEDNA v Paříži, VÝBOR 1.MÁJE v Bruselu, SVOBODNÁ SPOLEČNOST PRO PODPORU PŘÁTELSTVÍ S NÁRODY ČESKOSLOVENSKA v MNICHOVĚ, ČS.PORADNÍ SBOR v ZÁPADNÍ EVROPĚ se sídlem v Mnichově, SLOVENSKO-NĚMECKÝ KULTURNÍ KLUB v Mnichově.

Krátce budu charakterizovat jednotlivé instituce. Tak například nakladatelství DIALOG se sídlem ve SRN, Gutlautstrasse 15, D-6 Frankfurt a.M. Toto emigrantské nakladatelství a knihkupectví, založené čs emigranty Milanem Horáčkem a Václavem Horou, vydávalo literaturu s tzv.východoevropskou tematikou, literaturu emigrace a tzv.filmovou literaturu.

KONFRONTATION BÜCHEREI sídlilo na adrese Rautistrasse 159, 8048 Zürich, Švýcarsko. Jednalo se o emigrantské nakladatelství, založené z neznámých dotací čs.emigrantem Petrem Paškem, exponentem ideodiverzních center. Nakladatelství ~~udržovalo~~ udržovalo kontakty na sovětské disidenty a vydávalo jejich publikace. Pašek rovněž udržoval velmi úzké kontakty do ČSSR a disponoval kanály vlastního spojení.

AMNESTY INTERNATIONAL sídlící na adrese Centrály 53, Theobalds Road, London WC1X 8 SP, Velká Británie. Jednalo se o mezinárodní nevládní organizaci, zabývající se kromě oficiálně proklamovaného boje za naplnění Charty OSN o lidských právech ve smyslu propuštění na svobodu nebo zlepšení životních podmínek politických vězňů, ideodiverz-

ní činnosti proti ČSSR a zemím socialistické soustavy. Ideodiverzní činnost ~~prováděla~~ prováděla centrála prostřednictvím řady tzv. národních sekcí a různých "výborů", zřízených ve všech zemích Západní Evropy, v USA a v dalších státech světa. Intenzivně se angažovala v rozpoutávání protisocialistických kampaní v kapitalistických státech. Nejaktivněji se v protisocialistické činnosti angažovaly sekce AMNESTY INTERNATIONAL v Belgii, Francii, SRN a Holandsku.

VÝBOR 5.LEDNA /Comite da 5 Janvier une Tchechoslovaque Libre et Socialiste/ sídlící ve Francii v Paříži na adrese 7 Rue Victor Hugo, 92700 Colombes, CCP 1178-22, byl založen v lednu roku 1970 stoupenci tzv. nekonformní francouzské levice, renegáty Komunistické strany Francie, za spoluúčasti "stoupenců pražského jara" v západoevropských zemích. Výbor vydával svůj bulletin "Verites Tchechoslovaques". Na podzim roku 1976 zorganizoval tento výbor v Paříži řadu mitingů na "ochranu politických vězňů v Československu", které měly široký ohlas ve francouzských sdělovacích prostředcích. Počátkem roku 1978 zorganizoval výbor protičeskoslovenskou akci v Belgii. Akce byla zorganizovaná na popud zpravodajských služeb/jimiž je jak jsem už uvedl kontrolován/, s cílem ověřit jeho akceschopnost.

VÝBOR 1.MÁJE sídlící v Belgii ~~byl~~ byl antikomunistickou organizací, která ve spolupráci s emigranty ze socialistických zemí v zahraničí organizoval akce, namířené proti ČSSR a zemím bývalého socialistického bloku. V lednu 1978 výbor zorganizoval v Bruselu "antikomunistické fórum" za účasti emigrantů ze socialistických států.

~~SVOBODNÁ~~ SVOBODNÁ SPOLEČNOST PRO PODPORU PŘÁTELSTVÍ S NÁRODY ČESKOSLOVENSKA sídlila v Mnichově na adrese Postfach 116, SRN. Tato společnost byla založená v roce 1973 v Mnichově a byla zcela /byla řízená rezidenturou v Paříži ovšem velký vliv na její organizaci měla především západoněmecká zpravodajská služba BND/ závislá na nejreakčnějších silách v SRN, Strssově CSU a sudetoněmeckých landsmanschaftech. Českým předsedou byl emigrant /Vystěhovalec/ Luděk Pachman, ve vedení kromě W.BECHERA byli rovněž pracovníci Rádia Svobodna Evropa /Luděk PACHMAN se narodil 11.5.1924, byl to bývalý čs.šachový velmistr, kterému bylo povoleno vystěhování do SRN. Naposledy Bydlel na adrese Pfudrachöd 100, 8358 Vilshofen SRN. Pachman v zahraničí prováděl podvratnou činnost proti ČSSR a zemím socialistického tábora v spojení s nejreakčnějšími západoněmeckými kruhy. Jeho politická orientace byla ryze revanšistická a fašistická. Spolupracoval neonacisty, sudetoněmeckými landsmanschafy a představiteli koalice CDU/CSU. V emigrantském hnutí pro své názory nikdy nepředstavoval rozhodující roli. Spolupracoval rovněž se sovětskými disidenty a byl členem rady

Kontinentu. Pro své názorové neshody na obsah časopisu z redakční rady "Kontinentu" vystoupil/ Společnost se snažila z pravicových pozic ovlivňovat činnost čs.emigrace a postoje západoněmecké veřejnosti k ČSSR. Společnost udržovala velmi úzké styky především prostřednictvím Pachmana s předními disidenty v ČSSR jako například s Havlem, Dienstbierem a jinými/z toho snad vyplývá současná orientace pana Prezidenta na kruhy v SRN/.

Československý poradní sbor v Západní Evropě sídlil na adrese Postřfach 860732, 8 Mnichov 86 SRN. Organizace byla založená v roce 1972 pracovníky Rádia Svobodná Evropa v Mnichově s úkolem čelit tehdy rostoucímu vlivu levicově zaměřené emigrace z roku 1968. Poradní sbor se snažil koordinovat nepřátelskou činnost emigrantských organizací v Západní Evropě, vlastními prohlášeními a akcemi ovlivňovat postoj západních států k socialistickým zemím. Řada členů Poradního sboru byla také členy Pachmanovy Svobodné společnosti.

SLOVENSKO-NĚMECKÝ KULTURNÍ KLUB adresa ~~Postřfach~~ Postřfach 401605 D-8000 Mnichov 40, ~~SRN~~ SRN. Tento klub neboli spíše organizace sdružovala slovenskou emigraci, která pod rouškou kulturní činnosti působila nepřátelsky proti ČSSR a ostatním státům bývalého socialistického bloku. Ve vedení organizace byla řada pracovníků Rádia Svobodná Evropa. Jedním z prvních předsedů tohoto klubu byl dr.Jan Mráz a místopředsedou dr.Josef Šrámek, dlouholetý pracovník československého oddělení Rádia Svobodná Evropa.

Ve výčtu těchto agentur neboli organizací nemohu nezapomenout na organizaci MATÚŠ ČERNÁK -INSTITUD/kulturní centrum Slováků v Německu/, která sídlila na adrese Postřfach 100 924,5 Kolín SRN. Organizace byla založena v roce 1963 v kolíně nad Rýnem.Vydávala časopis "Černákových odkaz"-později "Svobodné Slovensko". Toto seskupení sdružovalo slovenskou ~~emigraci~~ emigraci, která organizovala nepřátelskou činnost proti ČSSR a zemím bývalého socialistického bloku. Ve vedení organizace byli K.Greiner /bývalý redaktor zaniklé rozhlasové stanice Detsche Welle/, K.Murgaš, Uhladný, Stolarík, Moric, Haško, Mašat a další.

Celý tento vzájemný propletenec agentur a vydavatelství-nakladatelství sloužil jedinému cíli a to k finanční a materiální podpoře čsl, opozici do roku 1989. Tato podpora samozřejmě nebyla zadarmo a disidenti museli odvádět práci, která jim byla zadaná. Články, příspěvky do emigrantských časopisů ale i samotná tvůrčí spisovatelská práce ~~byla~~ disidentů žijících v Československu, byla vesměs zaměřená na kritiku komunistického režimu v ČSSR, ale na straně druhé byla disidentská aktivita velmi výnosným povoláním /opakuji, že jen pro 80 špičkových disidentů/.

Pozadu nezůstaly ani organizace založené Stato della Città del Vaticano ^{tedy} ~~státním~~ státem Vatikán. Jak jsem již uvedl prostřednictvím Vatikánu bylo vytvořeno několik legálních církevních organizací, které pod "rouškou" víry prováděly vůči socialistickému Československu podvratnou činnost, ale rovněž finančně i materiálně podporovaly duchovní nepřátelsky zaměřené kruhy v Československu. Krátce se pokusím popsat /charakterizovat/ alespoň několik nejznámějších církevních organizací, které byly umístěny na území SRN.

OPUS BONUM /Dobré dílo/ sídlící na adrese Oppenheimerstrasse 49, Frankfurt a.M. , sdružoval kněze a katolickou inteligenci. Pravidelně každým rokem organizoval tzv. akademické týdny v H"unfeldu u Fuldy a Setkání mládeže v benediktinském klášteře v Rohru. Srazy organizace byly zaměřeny proti ČSSR. Počátkem roku 1978 zorganizoval OPUS BONUM setkání ideologů antikomunismu z řad emigrace v západoněmecké obci Franken, program byl zaměřen plně v intencích antikomunismu a povratné činnosti proti ČSSR a ostatním zemím bývalého socialistického bloku.

K významným představitelům této organizace patřili opat Opasek, magr. Vitula, dr. Neuwirth, R. Belcredi /bývalý redaktor Rádia Svobodná Evropa/, Karel Schwarzenberg a další. Opět se nemohu nepozastavit u knížete Karl von Schwarzenberga /současného kancléře prezidentovy kanceláře na Hradě/ a v krátkosti neseznámit čtenáře s jeho "stručnou" charakteristikou.

Rodina Schwarzenbergů v padesátých letech emigrovala z Československa do Rakouska. Tento šlechtický rod vlastnil na území jižních Čech několik zámků, ale i pozemky, lesy a rybníky a především zámek Orlík s přílehlými pozemky. Schwarzenbergové postupem času ovládli velkou část jižních Čech různými formami jako například výkupy pozemků, dědictvím ale také konfiskací majetku. Předkové dnešního kancléře prezidenta V. Havla, K. Schwarzenberga se zasloužili o zvelebení zejména jihočeského venkova, založením první rolnické školy v Tábíně a později lesnické školy v Bisku, přispěli i k jeho vzdělanosti. Pokud se ošem někdo z rodu Schwarzenbergů ve II. polovině 19. století někdy pokoušel o přízeň českého národa, jehož národní a sociální probuzení nezadržitelně rostlo, jistě to mělo příčinnou souvislost s důvodnými obavami o zachování obrovského majetku tohoto rodu za každou cenu.

V padesátých letech rodina Schwarzenbergů emigrovala do Rakouska a kníže Karel vévoda krumlovský /titulování K. Schwarzenberga "knížetem" je protizákonné, jelikož v listopadu roku 1918 uzákonilo Národní shromáždění rovnost všech občanů zrušením všech stavovských výsad, titulů a šlechtictví. Z tohoto práva vyplývá, že i v naší re-

publice i nadále platí zrušení šlechtictví -viz. Josef Pekař: "Dějiny Československé" / se v emigraci stal občanem Rakouska ale i Švýcarska Vše ovšem bylo zřejmě zcela normální. Karl von Schwarzenberg totiž udržoval kontakty se západoněmeckou zpravodajskou službou BND, která prostřednictvím jeho osoby /důvod těchto kontaktů byl založen na jeho nenávisti ke komunistickému režimu a ztrátou o obrovských hmotných statcích po roce 1948/ poskytovala čl. opozici finanční ale i materiální pomoc. Karel Schwarzenberg rovněž působil ve funkci předsedy Mezinárodní helsinské federace pro lidská práva. Tato instuce byl mimo jiné ve spojení se zástupci opozice v zemích tzv. východního bloku kampaňováno i Československo. Tímto způsobem se také seznámil s celou řadou předních představitelů čl. opozice, ale především se současným prezidentem ČSSR V. Havlem, se kterým přátelské styky udržuje dodnes /Není se čemu divit, vždyť rody Schwarzenbergů a Havlů si byly blízkými/. Schwarzenberg poskytl čl. opozici "hrad Schwarzenberg v Rakousku", který sloužil k vytvoření dokumentačního střediska nezávislé literatury, které založil a dodnes vede dr. Prečan. Jedná se o největší sbírku české a slovenské samizdatové literatury.

Další katolickou organizací byla ČESKÁ KATOLICKÁ MISE VELEHRAD /Tschechise katolische seelsorge Velehrad/ sídlící na adrese Klenzestrasse 66, D-8 Mnichov 5. Vedoucím této mise byl dlouhá léta ThDr. Karel Fořt. Mise organizovala pro uprchlíky-katolíky v Mnichově a v okolí různé akce a přednáškovou činnost v nich utvrzovala nepřátelský postoj k ČSSR a zemím bývalého socialistického bloku. Vydávala a rozšiřovala různé protisocialistické tiskoviny. Hybnou silou v činnosti organizace byl ThDr. Heidler, dlouhodobý externí spolupracovník Rádia * Svobodná Evropa.

Organizace PRO FRATRIBUS sídlila na adrese Koblenz 54, Jezuitenplatz 4, SRN. Jednalo se o pobočku římského střediska biskupa Hnilici. Pobočka vydávala v německém jazyce v mnohatisícovém nákladu tiskovinu PRO FRATRIBUS, v níž byly v duchu studené války popisovány náboženské poměry v zemích socialistického bloku. Podílela se rovněž na akcích, zaměřených proti ČSSR. Představiteli pobočky byli biskup Dominik Kalata, jezuité Sebastián Labo a Sitkey.

ORGANIZACE SUDETONĚMECKÝCH KNĚŽÍ /Sudetendeutsches Priesterwerk, se sídlem na adrese centrály Kallerstrasse 3, Königstein im Taunus, Bischof SRN, sdružovala kněze, odsunuté ze socialistických zemí. Její činnost a působení na veřejnost a mládež byla revanšistického zaměření a charakteru. Každoročně v Königsteinu organizovala tzv.

Kongres "Kirche in Not", který svým zaměřením útočil proti zemím socialistického tábora. Centrum vydávalo řadu publikací, z nichž zejména "Digest des Osten" ostře útočil proti socialistickému zřízení. Vedoucími pracovníky tohoto centra byli prof.dr.Stefan Kruschina, dr.Anton Janko, prof.dr.Kurt Hubr, prof.Wenzl, dr.Reiss a další.

To byla tedy velmi krátká charakterizace nejznámějších institutů založených Vatikánským městským státem. Čemu tyto instituce sloužily jsem již uvedl, ale na straně druhé měly i své požadavky /samozřejmě prostřednictvím Vatikánu/ a ty nebyly malé. Existovala jistá dohoda /tuto informaci musí brát čtenář s rezervou a nechci o ni tvrdit, že je pravdivá/ mezi Vatikánem a opozicí, že v případě převzetí moci v Československu opozicí se tato postará o navrácení všech hmotných statků církve, které jí byly zabráný po roku 1948. /v tomto směru bych ovšem chtěl poukázat na chování "Vlády národního porozumění" po revolučním roku 1989 k církvi. Došlo k navrácení množství budov, ze kterých museli odejít důchodci ale i celé rodiny a na jejich místa se nastěhovaly řeholnice a vznikly církevní školy. Církev se dokonce vrátila i zpět k výuce náboženství na základních školách. Že by byla informace o dohodě Vatikánu ~~s~~ s opozicí o porevolučním uspořádání v Československu opravdu pravdivá?/

V čele všech organizací propletence v zahraničí stáli bývalí čs.občané-emigranti, kteří spolupracovali se západními výzvědnými službami, mezi kterými dominovala americká Central Intelligence Agency, ale pozadu nezůstávaly ani ostatní zpravodajské služby jako západoněmecká BND, britská SIS a izraelský MOSAD. Jak jsem již uvedl mezi nejaktivnější exponenty těchto služeb se řadili Jiří Pelikán, Pavel Tigríd a František Janouch jako rezidenti v Římě, Paříži a ve Stockholmu.

Je pozoruhodné jaké spolupracovníky si tyto zpravodajské služby ke své spolupráci ~~vybíraly~~ v Československu vybíraly. Samozřejmě i když se jednalo o špičkové disidenty bojující proti komunismu v ČSSR je potřeba se alespoň na chvíli zastavit u některých z nich. Ke spolupráci byli vybráni lidé, kteří byli komunistickým režimem postiženi /třeba ztrátou majetku viz.Havel/, ale i taková, kteří by komunistům měli být vděční a z politické scény museli odejít ne proto, že již nechtěli být komunisty/ vždyť v roce 1968 až do příchodu ^{spojeneckých} vojsk Varšavské smlouvy hovořili: "tehdejší" komunisté v čele s Dubčekem, Dienstbierem, Šilhánem ale i dalšími, o "socialismu s lidskou tváří" ale také i o tom, že jim v těchto letech šlo především o sa-

notnou Komunistickou stranu Československa/, ale především proto, že se nedokázali včas politicky orientovat. Disidenty se staly především ze msty, nad stratou svých vysokých politických funkcí, které zastávali do roku 1968, ale někteří ještě do roku 1970. Komunisty nenáviděli jen proto, že je vyloučili ze svých řad. Je pozoruhodné, že nikdo z těchto bývalých komunistů nevystoupil sám a čekali až na to, až se jich strana zbaví sama. Kdo tedy z nich chce v dnešní době nazývat komunisty starými strukturami. Tito bývalí členové KSČ v dnešní době vedoucí představitelé Občanského fóra a Veřejnosti proti násilí? Především je potřeba si připomenout co to vlastně je "stará struktura". než

Deset let před tím když se moje generace narodila, skutečná totalitní moc popravila více jak 170 lidí. Likvidovaly se kláštery, živnosti, probíhala kolektivizace a na popravištích se ocitli čeští a slovenští komunisté. V pracovních táborech se ocitlo 186 000 lidí. V letech 1948-1967 bylo zatknuto 1 120 387 osob. Poiveme se kdo je ale zodpovědný za deformace napáchané na těchto lidech. Ještě stále si myslíme, že to byli Štěpánové, Mohoritové nebo ještě mladší?

Nahlédneme do krátkých charakteristik/životopisů/ alespoň některých abychom mohli příště rozlišovat, zda mají právo nazývat dnešní komunisty "starými strukturami" či snad jimi sami byli.

Tak příkladně takový pan Rudolf Battěk /zmiňují se o něm i na jiném místě/, dnešní představitel předsednictva Federálního shromáždění narozen 2.11.1924 do nedávné doby jeden z čelních představitelů odpůrců komunistické vlády v Československu. Tento člověk byl v kruzích čl.opozice považovaný za šedou eminencí. Stejný náhled na něj měla i Státní bezpečnost, jelikož tento na pohled slabý muž měl tolik ~~energií~~ vnitřní energie, že zaměstnával příslušníky operativní složky i přes noc /při významných výročích kdy byla disidentům doporučeno, aby opustili Prahu, se tento starý muž-~~xx~~"cnabého zdraví" zabarikádoval ve svém bytě a odmítal s kýmkoliv komunikovat. Vyjimkou ovšem byla jeho "charitativní" přítelkyně ze Rádia Svobodná Evropa redaktorka pani Čeřovska/. Pan Battěk byl totiž velmi aktivním člověkem a stál za vším děním v Československu do roku 19 89. Byl jedním z prvních signatářů charty 77 a jedním ze zakládajících členů HOSU. Udržoval velmi přátelské styky s představiteli Solidarity v Polsku, ale rovněž i s ostatními opozičními stranami v celé Evropě. Battěk byl velmi inteligentní člověk a politik se vším všudy/ stal se jim zřejmě až po roku 1968/. Až do vstupu spojeneckých:

spojeneckých vojsk varšavské smlouvy v roce 1968 byl poslancem federálního shromáždění a není žádným tajemstvím, že nepohrdl v letech 1948-1952 studiem a absolvováním vysoké školy politické ÚV KSČ v Praze.

Ani paní Ota Bednářová neprotestovala proti totalitě a když v době vlády Antonína Novotného pracovala v aparátě KSČ a od roku 1963 učila národ milovat ÚV KSČ na čele se soudruhem 1. tajemníkem A. Novotným jako redaktorka Československé televize jí snad ani neopříslo, že slouží totalitě. Přišla na to až teprve když musela opustit své výhodné funkce.

Pan Jiří Dienstbier dnešní ministr zahraničních věcí a v disidentských dobách pravá ruka ~~prezidenta~~ dnešního prezidenta Václava Havla. V letech 1959-1969 pracoval jako přesvědčený člen KSČ v Čs. rozhlasu. Komunisty začal nenávidět teprve až když musel funkci v rozhlasu opustit přestoupit na jinou o mnoho lépe placenou práci /disident v kotelně/.

Zarážející je i postoj mluvčího Charty 77 z ~~roku~~ 1989, bý pozdějšího bývalého ministra vnitra ČSR Tomáše Bradílka. V dřívějších dobách rovněž neměl pocit, že slouží totalitě a v dobách vlády Antonína Novotného byl dokonce předsedou základní organizace KSČ.

A co chce říci na svou obhajobu pan Dr. Jaroslav Šabata, který až do vstupu spojeneckých vojsk na naše území vykonával funkci tajemníka KV KSČ. Pan doktor je alespoň od ostatních natolik seriózní, že komunisty nehaní a nediskriminuje.

Další členka Charty 77 paní Marie Hroměčková pracovala nejdříve jako politická pracovnice OV KSČ ve Vrchlabí, později na ÚV ČSN v Praze, dále na KV KSČ v Olomouci, OV KSČ v Bruntále, v roce 1968 se stala tajemnicí pro průmysl OV KSČ Praha 6 a ještě později pracovala jako referentka informací MěV KSČ v Praze.

A co si myslet o antikomunistovi Ladislavu Lisovi, který v dnešní době zastává funkci předsedy branného a bezpečnostního výboru Federálního shromáždění a zároveň je v předsednictvu tohoto nejvyššího zákonodárského zastupitelstva. Muž, který v prvních porevolučních měsících po roku 1989 vedl kampaň proti příslušníkům Státní bezpečnosti a především členům komunistické strany, tedy proti té straně, které byl dlouholetým členem a odešel z ní teprve až tehdy když jej samotní členové strany z ní vyprovodili. V 50-tých letech/tedy v ~~xx~~ těch opravdu totalitních a nejhorších/zastával celou řadu funkcí v mládežnickém a odborovém hnutí. Absolvoval vysokou školu /samozřejmě že ne jinou než stranickou/ ÚV KSČ, v roce 1953 zastával funkci

předsedy ÚV ČSM a pozdější SSM/ a v roce 1968 se stal dokonce tajemníkem MěV KSČ v Praze /pro lepší obraznost čtenářů podotýkám, že Miroslav Štěpán byl vedoucím tajemníkem MěV KSČ/.

Podívejme se kde byl pan Jiří Ruml, dnes poslanec Federálního shromáždění, předseda Vyšetřovací komise události 17. listopadu 1989 a inkvizitor nad všemi příslušníky a agenty bývalé Státní bezpečnosti. Kdyby v 50 tých letech důrazně obhajoval demokracii tak jak on tvrdí, sotva by v letech 1947-1969 mohl pracovat jako redaktor čs. rozhlasu, Večerní Prahy a později dokonce i Československé televize

To samo by se dalo říci o panu Alexandru Bucečkovi dnešním předsedovi Federálního shromáždění, který od roku 1949 až do roku 1970 zastával celou řadu významných funkcí /samozřejmě stranických/. Od roku 1949 do roku 1951 byl tajemníkem a později vedoucím tajemníkem OV KSS v Trenčíně. Už v roce 1951-1952 vedoucí odboru ÚV KSS kde se dlouho neonřál a postupoval závratnou rychlostí stále výše až se zastavil na nejvyšším funkčním stranickém stupínku kde vydržel až do roku 1970.

Takto bychom mohli pokračovat donekonečna vzoomenout dalších a dalších bývalých členů KSČ, kteří se podíleli a nejednou velkou měrou na organizaci těch nejttotalitnějších let a života a výchově mladé generace lidí. Právem proto z ní přinejmenším podivně, když ti to lidé nazývají komunisty "starými struktúrami".

S kým tedy zahraničí udržovalo nejtěsnější styky? Určitě neeknu žádnou novinu když uvedu v první řadě jméno muže na základě jehož zprávy se daly masy do pohybu. Ano, v nejčastějším styku se zahraničím byl právě inženýr Petr Uhl. Uhl byl redaktorem xxv VIA/Východoevropská informační agentura/ a byl jedním z mála disidentů, kteří nebyli na výplatní listině Nadace Charty 77. Své honoráře pobíral za publikační činnost a za vykonávání funkce redaktora již zmíněné VIA. V kruzích čsl. kontrarozvědky patřil k nejuznávanějším členům čsl. opozice a vědělo se o něm, že absolvoval krátkodobý zpravodajský kurz v zahraničí. O jeho činnosti svědčila i na velmi dobré úrovni zavedená konspirace mezi disidenty. V případě Petra Uhla se jednalo o velmi zajímavého člověka, který neskrýval svůj vztah k Marxovi /dokonce pro členy opozice založil Marxistický klub/ a L.D. Trockému /stoupenci Trockého zdůrazňovali zejména nutnost revoluce v celém světě, tzv. permanentní revoluce v celém světě, zpochybňovali možnost samostatného vybudování socialismu v SSSR aj./ . V kuloárech

Ovšem 26. února 1946, vypověděla herečka Lída Bářarová /která byla souzená za kolaboraci s nacisty/, že seznámila Miloše Havla s velitelem SD - Nacistická bezpečnostní služba - Sicherheitsdienst - v Praze s Horstem Bönmem. Ten zařídil, že jim byla vyplacena záloha ve výši 6 000 000 korun a bylo jim ponecháno 49% akcii. Za tuto službu se samozřejmě museli odvděčit. Protislužbou bylo zřízení krycí kanceláře kanceláře gestapa v Lucerně pod firmou PLAWA což vyplývá i z výpovědi bývalého pracovníka SD Otto Štancla.

Jejími častými návštěvníky byli úředníci gestapa Abendschön krycí jméno Grossmann, Nachtmann a Schulze. Otto Štancl rovněž vypověděl, že v PLAWĚ často pobýval i majitel Lucerny, který byl velmi dobře obeznámen s jejím provozem. Gestapo však nebylo jediným hostem v Lucerně. Několikrát totiž navštívil film-klub, který tam byl zřízen i K. H. Frank.

Po pravdě je ovšem nutno říci, že v rámci rodinné dělby práce byl styk s nacisty převážně na Miloši Havlovi, který také po únoru 1948 emigroval do NSR. Otec Václava Havla, někdejší předseda Kouty - klubu /jakési stínové vlády první republiky - pozn. autora/, se angažoval v diskusním kruhu protektorátního ministra průmyslu, obchodu a živností dr. J. Kratochvíle, jehož členy byli přední úředníci protektorátní vlády.

Také po válce otec Václava Havla nezapřel své buržoazní smýšlení a nepřátelský vztah k nově budované republice. Stal se členem a významným funkcionářem národně socialistické strany, spolupracoval s profesorem K. Nigrínem, který byl odsouzen za protistátní činnost a v roce 1968 byl znám jako předseda K-231.

I když za války byl Václav Havel ještě dítě, přinesl si typické návyky pro děti z bohatých buržoazních rodin. ve své knize "Dálkový výslech" vydané v roce 1986 v NSR o tom napsal: "Měl jsem vychovatelku, měli jsme kuchařku, služebnou, zahradníka, šoféra...".

Havel se vyučil laborantem, absolvoval večerní gymnásium, začal studovat na ČVUT, odkud brzy záhy odešel. Poté pracoval jako kulisák v D. Divadle Na zábradlí. Na začátku šedesátých let vstoupil do literatury. Brzy se však u něj začal projevovat vliv rodinné výchovy, který se přeměnil v odpor proti socialistickému zřízení.

v roce 1964 spolu s dalšími mladými literáty byl iniciátorem založení časopisů TVÁŘ, který měl být tribunou mladé literární generace. Záhy se však přestal věnovat svému původnímu určení. Stále

více se v něm objevovaly materiály prosazující idealistickou filozofii a nábožensky zaměřenou literaturu. Ve svém druhém ročníku, kdy se Havel již stal členem redakční skupiny a vůdčí osobností časopisu, se původní díla mladých literátů vytrácela téměř zcela. Časopis zdůrazňoval metafyzické tradice filozofie, tóny čistého náboženství, problematiku absurdního divadla, literární mysticismus. Místo tribuny pro mladé autory se TVÁŘ stala nástrojem šíření socialismu cizích filozofických a literárních směrů a teorií. Proto jej také vydavatel Svaz československých spisovatelů zastavil. Bez zajímavostí nejsou ani některé Havlovy literární výtvořky z té doby, které prezentoval i v obnovené TVÁŘI v roce 1968. Tento "geniální" dramatik a spisovatel jak ho dnes charakterizuje buržoazní propaganda, ve sbírce Antakódy publikoval "díla" nad nimiž zůstával rozum stát.

Časopis TVÁŘ byl však jen skromný začátek jeho protisocialistické politické činnosti. Již v roce 1966 se aktivně zapojil do akce, kterou organizoval emigrant Pavel Tigríd, Zasedání Pen klubu v New Yorku mělo být využito k provokačnímu vystoupení skupiny československých emigrantů proti naší republice. Jedním z hlavních aktérů měl být Václav Havel, který na něm měl vystoupit s projevem "Kulturní nesvoboda v ČSSR". Koncept projevů vypracoval Pavel Tigríd a do Prahy jej přivezl profesor Václav Černý, profesor na Karlově univerzitě v Praze, spisovatel, literární kritik, známý již před válkou svými antikomunistickými názory. Po válce i po Únoru se aktivně podílel na boji proti socialismu. V roce 1968 jeden z ideologů antisocialistických sil ~~xxx~~ známý svým výrokiem, že "tedy dojde i na ty lucerny" pro komunisty. Havla o připravované provokaci mimo jiné i informoval i tehdejší atašé velvyslanectví USA v Praze R. Warner.

Spolupráce Václava Havla s profesorem V. Černým a P. Tigrídem pokračovala i po této neúspěšné akci. Havlovi byla cesta New Yorku zamítnutá. V roce ~~1967~~ 1967 ~~se~~ probíhal v Praze proces se spisovatelem Janem Benešem a P. Tigrídem, který byl souzen v nepřítomnosti. Beneš byl odsouzen za špionáž, Havel byl ve styku s jeho obhájci, získával od nich důvěrné informace a ty předával prostřednictvím katolického spisovatele MUDr. B. Fučíka Pavlu Tigrídovi.

Druhým kurýrem Václava Havla ~~na~~ pro Tigrída byl britský státní příslušník Henry Sieghard. Profesor Černý zase v průběhu procesu informoval kulturního atašé francouzského velvyslanectví pana Ehreta. Neustály ani Havlovy styky s panem Warnerem, kterému předával infor-

mace důvěrného charakteru. A to již bylo období, kdy se výrazně aktivizovaly pravicové a antisocialistické síly a čekaly na svou příležitost. Havel po boku A.J. Liehna, profesora V. Černého, E. Goldstükera, P. Kohouta, L. Vaculíka, A. Lustige, I. Klíma, J. Procházky tj. spisovatelé, kteří v roce 1968 patřili k předním představitelům pravicových sil, se aktivně zúčastnil přípravy antisocialistického vystoupení na IV sjezdu československých spisovatelů. On sám na spisovatelském sjezdu žádal zásadní přestavbu svazu, jelikož mu jeho dosavadní obsahové zaměření nevyhovovalo, kritizoval socialismus, obhajoval spisovatele emigranty a prosazoval přijetí prof. V. Černého do Svazu spisovatelů. Později jej dokonce prosazoval na zasedání ÚV SČSSR za předsedu rehabilitační komise.

Po lednu 1968 když revizionisté ve straně otevřeli prostor pro volnou hru politických sil, viděl svou příležitost i V. Havel. Aktivně se zapojil do "obrodného" procesu. Patřil k jádru antisocialistické skupiny v Svazu československých spisovatelů, která se zformovala již před IV. sjezdem SČSSR a po lednu 1968 ovládla redakci obnovených Literárních listů. Její cíle zformuloval A.J. Liehn: "stát se vedoucí propagandistickou silou, vytvářet tlak na změnu politiky KSČ, psychologicky zpracovávat veřejné mínění, mluvit do všeho."

V Literárních listech č. 5 v obsáhlém článku na téma opozice V. Havel vyložil názory na obrodný polednový proces. Kritizoval vývoj po únoru 1948, zejména politiku KSČ a vytýčil úkol překonat únorový konflikt. Zároveň ukázal jak: politickomorální uznání nekomunistické pozice, při čemž nekomunisté si brý "musí práva iniciativně vydobýt". Co mělo ono uznání "nekomunistické pozice" znamenat? Důslednou rehabilitaci všech nekomunistů, kteří museli léta trpět, velkorysou revizi v stahu k státu poúnorové emigraci, nápravu chyb, ke kterým došlo po Únoru při očištění vysokých škol a veřejného života, při kolektivizaci zemědělství tím, že lidem, kteří pro své reakční postoje museli odejít z vysokých škol, různých úřadů a funkcí, bude umožněn návrat do politického života.

Za rozhodující podmínku "demokratizace" společnosti po lednu 1968 Havel vytýčil "veřejnou a zákonnou soutěž o moc". Podle Havlových slov nestačí demokracii soutěž názorů, činnost společenských organizací, vnitřní demokratizace strany, kontrola ve sdělovacích prostředcích. Tvrdit, že dříve bude v naší zemi moderní aby existovala komu-

nistická strana jako strana, dotud bude moderní i požadavek druhé politické strany jako jejího partnera k soutěži o moc. Tato druhá strana měla sdružovat lidi, kteří nejsou do politického života zapojeni, lidi nejrozličnějšího věku, sociálního postavení, víry a světového názoru /na těchto jeho principech vzniklo i OF-pozn. autora/.

vývoj, který následoval, potvrdil, že kontrarevoluční síly za podpory pravice ~~st~~ ve straně tento program realizovaly. Souběžně s publikováním Havlových myšlenek vznikl tzv. Klub angažovaných nestraníků /KAN/, na jehož založení se Havel aktivně podílel, a který měl sehrát úlohu oné druhé politické strany společně s Klubem 231, v němž se sdružilo podle Havla politicky nevyužitá síla, čímž byli lidé, kteří byli odsouzeni za rozvrácení republiky, za špionáž, agenti cizích rozvědek a další nepřítelé. Ovšem při rozdělování funkcí v KAN se na Havla nedostalo jelikož byl v té době na jednání s vůdci podírnorové emigrace v západní Evropě kde s nimi projednával podmínky jejich návratu do vlasti. Jedním z jeho hostitelů byl mimochoodem i P. Tigrid. Po svém návratu do Československa se stal alespoň předsedou kruhu nezávislých spisovatelů, který se i po srpnu 1968 výrazně protisocialisticky angažoval. Havel sám i v této době neřečně organizoval akce konsolidaci společnosti. Byl v pozadí studentských stávek a snažil se zformovat síly proti novému stranickému vedení.

Není bez zajímavosti si jeho názory zpočátku roku 1968 připomenout. Dnes z jeho úst a od dalších představitelů Charty slyšíme obdobné. Opět útočí proti vedoucí úloze strany, znevažují výsledky socialistické vystavby, odmítají socialistický politický systém, prosazují legalizaci opozice jako nezávislé politické síly, vznik nezávislých odborů, sdělovacích prostředků, nakladatelství. Opět jako literární listy v roce 1968 útočí proti bezpečnosti, Lidovým milicím, vypracovávají petice, prohlášení, stanoviska, organizují podpisové akce. Rozdíl je jen v tom, že úlohu jednoho z organizátorů této činnosti místo Literárních listů, Studenta, Repertéra a dalších sdělovacích prostředků převzaly Svobodná Evropa, Hlas Ameriky, BBC a další česky a slovensky vysílající zahraniční stanice.

Tak jako v krizových letech je V. Havel i opět u toho. Byl jedním z předních organizátorů tzv. Charty 77 a vzniku dalších nezávislých skupin. Má pravidelné kontakty se zahraničními novináři z kapitalis-

tických států a nechybí při žádné akci, kterou pro disidenty organizují vládní činitelé kapitalistických států při návštěvách v Praze. Jako v minulosti tak i v posledních letech činí naši republiku a nevybíreivě útočí proti našemu socialistickému zřízení. V dopise francouzskému prezidentovi i Mitterrandovi před jeho návštěvou v Praze napsal: "Život v zemi je zoufalý, nesvobodný a utlačovaný".

Odsuzuje kolektivizaci zemědělství, propaguje soukromé vlastnictví, buržoazní politický pluralismus, vybízí zahraniční rozhlasové stanice k zesílení tlaku do Československa a k účinnější propagaci ideí Charty. V článku "vyložené karty", který Iven Medek četl 29. prosince 1988 v Hlasu Ameriky, vysoce oceňuje provokační vystoupení v srpnu a říjnu 1988 na Václavském náměstí a zejména programový manifest nezávislých skupin, v němž se požaduje zrušení vedoucí úlohy strany, obnova soukromého vlastnictví, vznik nezávislých organizací a sdělovacích prostředků. Byl to on, kdo při přípravě provokačních vystoupení v loňském roce prohlásil, "že je zapotřebí do toho jít i za cenu obětí".

Havel hojně využívá termínů, které mají obecnou platnost, jako například svoboda, lidské práva, ochrana životního prostředí, demokracie. Jejich naplnění však vidí ve zcela něčem jiném než převážná většina občanů naší republiky: hlavně tedy v rozbití nynějších politických struktur, v atomizaci společenských organizací, ve včlenění naší ekonomiky do kapitalistické soustavy, v odmítnutí vedoucí úlohy dělnické třídy se všemi důsledky, které by to pro život lidí mělo, včetně sociální nejistoty a obnovy vykořisťování člověka člověkem /jak vše dokonale secí na dnešní dobu - pozn. autora/.

Výčet havelových iniciativ by byl dlouhý tak jako výčet jeho prohlášení, rozhovorů, které poskytl Svobodné Evropě či Hlasu Ameriky. Havel nikdy nechyběl při akcích v uplynulých letech organizovaných proti socialistickému Československu a proti socialistickému státnímu zřízení. Inspiraci získává od ideodiverzních a emigrantských center v zahraničí. Je v úzkém kontaktu s emigranty P. Kohoutem, F. Janouchem, V. Prečanem a dalšími /Podrobněji se ke stykům disidentů s ideodiverzními centry, rozepisují na jiném místě - pozn. autora/.

Právě posledně jmenovaný muž V. Prečan je vedoucí osobností centra v NSR, odkud do Československa pro lidi jako je Havel, proudí statisíce západoněmeckých marek /Disidenti neměli nic zadarmo a v dnešní době vše vracejí svým zaměstnavatelům i v úrocích ve formě výprodeje státního majetku - poznámka autora/. Druhým obdobným centrem je

nodace Charty ve Švédsku v ní si nejčinněji vede F. Janouch, z níž je v loňském roce Havel obdržel 9 000,-EK a jeho manželka Olga Havlová stejnou částku /Podotýkám, že se jedná o finanční částky z roku 1988 a dohromady při tehdejším kurzu za 1 EK=5,50,-Čs to činilo 99 000,-Čs-pozn. autora/.

To však nejsou jediné prostředky, které V. Havel, jenž nikde nepracuje a má svobodné povolání, ze zahraničí dostává. Další jsou honoráře za jeho literární činnost, tedy divadelní hry, které mu vydává západoněmecké nakladatelství ROWOH Theater-Verlag, a za materiály publikované v různých sdělovacích prostředcích na Západě. Například od nakladatelství firmy obdržel k 50. narozeninám počítač IBM. / O tomto počítači se zmíním na jiném místě-pozn. autora/.

Jeho činnost je na Západě velmi ceněná, což se odrazilo i v udělování různých mezinárodních cen. V roce 1983 mu byla Mezinárodním výborem pro podporu zásad Charty 77 udělena Cena J. Palacha, která obnáší 50 000,-francouzských franků /1 FRF=5,40,-Čs, tedy 270 000,-Čs-pozn. autora/. V roce 1984 obdržel čestný doktorát francouzské university v Toulouse a v roce 1986 v Nizozemí mu byla udělena Erasmová cena, která mu vynesla 100 000,-holandských guldenů /1 NLG=16,50,-Čs, tedy 1 650 000,-Čs. Oceně Erasma Rotterdamského se zmiňují na jiném místě-pozn. autora/. Jen těžko lze věřit, že jde opravdu o ocenění jeho tvůrčího nadání. Vždyť hry, které napsal a jsou uváděny na Západě, jsou tamními kritiky přijímány s rozpaky. V květnu 1986 po premiéře jeho hry "Pokušení" ve vídeňském Akademickém divadle list Die Presse 26.5.1986 vyjádřil pochybnosti, "zda z ní lze udělat účinné divadlo". Další tisk Neue Zürcher Zeitung 10.6.1986 zdůraznil, že "Havlova hra by potřebovala přepracovat a zkrátit, aby plně vyhovovala nárokům divadla." Ovšem kriticky se vyjádřily i další deníky. Například vídeňský Kurier 26.5.1986 uvedl; "Užvaněná parafráze Fausta z Prahy... Soubor je promarněn do strašlivých rolí a scén." Kriticky jsou přijímána ale i jeho další díla. Agentura Reuter 4.4.1978 uvedla; "Včera ve Vídni měla premiéru Šejdiřská opera V. Havla a byla přijata, bez ohledu na sympatie vůči autorovi, vlažným potleskem diváků. Například po premiéře hry Largo desolato ve Vídni Arbeiter Zeitung a Neue Kronen Zeitung 15.4.1986 připomenuly, "že hra by sotva vydala na jednoaktovku".

V tomto výčtu kritiky na Západě by bylo možné pokračovat.

Havlovi peníze, které dostává, i ceny jimiž je ověnčen, jsou odměnou za jeho politické působení, za to, že se aktivně podílí na or-

organizování protistátní, ilegální činnosti, že pomlouvá naši republiku a snaží se spolu s ostatními disidenty z Charty 77 vytvořit situaci, která by vedla k destabilizaci socialistického zřízení a k jeho likvidaci.

Ostatně ti kdo jej platí, chtějí výsledky, a to hmatatelné. Proto také zahraniční centra i domácí nezávislé skupiny vytáhly většinou lidi již dávno zapomenuté, nesmyslnou sebevraždu J. Palacha. Pod pláštěm pietní vzpomínky zorganizovaly v lednu 1989 další konfrontaci se státní mocí. Průběh tohoto pietního aktu ukázal, že disidentům okolo V. Havla nejde v žádném případě o vzpomínkový akt na sebevraha ale o jejich vlastní cíle. Jméno J. Palacha se stalo pouhou příležitostí, aby bylo stejně jako v lednu 1969 zneužito k antisocialistickým provokacím a k očernování Československa na vídeňské následné schůzce KEBS a v západních sdělovacích prostředcích.

To plně potvrzuje i skutečnost, že když byl V. Havel vyzván, aby nepovolená akce 15. ledna na Václavském náměstí byla odvolána, tuto možnost odmítl. Místo toho 10. ledna v rozhovoru v britské BBC prohlásil, že demonstrace "proběhne zcela rozhodně, bude se konat, to je nezvratné". Na stejné stanici v dalším rozhovoru 13. ledna 1989 řekl: "Ano, ano, tento akt se samozřejmě uskuteční."

Havel tedy i tentokrát tak jako vždy před tím patřil mezi přední organizátory zakázané demonstrace 15. ledna ale i dalších provokačních vystoupení na Václavském náměstí. Vystupoval na vlnách Svobodné Evropy, Hlasu Ameriky i BBC, referoval ve Svobodné Evropě o průběhu akcí a pod. V. Havel cílevědomě usiluje o likvidaci socialistického zřízení a o návrat zpět do poměrů buržoazního Československa. V pozdravu shromáždění emigrantů v Mnichově u příležitosti 70. výročí vzniku ČSR napsal; "Hodnoty z nichž první republika vyrostla budou podle mého názoru důležitým inspiračním pramenem i pokud jde o představy o představy společenského uspořádání."

Majetek jeho rodiny, který byl znárodněn, patřil k největším v Praze a proto není divu, že jeho podpis nechybí ani pod oním prohlášením, které požaduje obnovu soukromého podnikání... konec citace ze zprávy vypracované Státní bezpečností, která byla později v upravené verzi otištěná v Rudém právu a Tribuně.

Můj osobní názor na Václava Havla byl trochu odlišný oproti vypracovanému na něj "životopisu". Viděl jsem jej jako člověka velmi upřímného chvílemi až plachého. Ovšem jeho vliv na disidentské prostředí byl obrovský a mezi opozicí byl rovněž i velmi oblíbený. Z jeho děl

jsem měl možnost zhlédnout hry "Zahradní slavnost a Audieace." První z jmenovaných her na mě zapůsobila velmi špatným dojmem ovšem hra "Audieace" když už nic tak mne alespoň rozesmála. Nevím, snad je to zapříčiněno tím, že nejsem literárně založen...

V této chvíli bych se chtěl ještě v krátkosti vrátit k daru, který V. Havel dostal od svého nakladatele ke svým 50. narozeninám. Počítač IBM americké firmy na výrobu špičkových počítačů Internatónál Bussiness Machines Corp patřil v té době k tomu nejlepšímu co se na světě v této sféře prodávalo. Jeho cena šla daleko nad 3 sto tisíc korun. Jen pro zajímavost bych chtěl uvést, že právě v nedávne době technici této firmy sestrojili počítačový čip, který je zatím jedním z nejrychlejších vysokokapacitních paměťových čipů. Tento čip může přijímat nebo vysílat osm miliard bitů informace za sekundu a ve své paměti může udržet 512 000 bitů informace. Čtení či zápis informace trvá novému čipu dvě miliardtiny sekundy/nanosekundy/, zatímco běžnému čipu 25 až 35 nanosekund.

Na tomto počítači měli disidenti zaneseno obrovské množství informací jak z jejich vlastního prostředí tak i z prostředí bezpečnosti. Začátkem roku 1989 bylo Státní bezpečnosti zjištěno, že disidneti /přední disidenti/ jsou velmi dobře informováni o záměrech Státní bezpečnosti. V polovině roku 1989 se dokonce hovořilo o tom /Tato informace přišla především agenturní cestou/, že u jednoho z předních disidentských vůdců je ukryt archiv se stručnými charakteristikami některých příslušníků Státní bezpečnosti/Jméno tohoto vůdce nebudu zatím uvádět/. Tuto informaci považují o to víc za věrohodnou, jelikož existuje i dopis několika příslušníků Státní bezpečnosti, kteří se obrátili pár dní po 17. listopadu 1989 na ~~KCOF~~ KCOF v Praze v laterně magice/přímo na Havla/svým dopisem, ve kterém připoměli své zásluhy během roku 1989. V dopise se podepsali svými pravými jmény/Po celou dobu kontaktů s opozicí vystupovali pod krycími jmény/, a ^{opozice} ~~ona~~ se postarala o jejich další uplatnění ani ~~na~~ ^{ji} přitom nevadilo, že v některých případech se jednalo o dlouhodobé příslušníky Státní bezpečnosti. Tito soudruzi/~~přítel~~ kabátníci/již záhy seděli v občanských prověřkových komisích jako poradci těchto komisí, ale zároveň jako noví náčelníci zpravodajských odborů Úřadu na ochranu ústavy a demokracie /Dnes FIS/...

Před námi bylo další významné výročí českého národa a to 28. říjen 1989 - Den vyhlášení samostatnosti českého státu. Jak oficiální státní a straničtí představitelé, tak i Charta 77 připravovali os-

lavy tohoto výročí po svém.

Pro Chartu 77 to byla opět jedna z dalších velkých příležitostí ke konfrontaci se státní mocí a k otěstování si, do jaké míry je připravena organizovat taková masová vystoupení lidu, která by znamenala konec vlády jedné strany. Zvýšila se i schůzková činnost všech sdružení a hnutí v ČSSR a tyto schůzky byly především zaměřené k přípravě tohoto výročí. Rovněž i přední disidenti zaktivizovali svou schůzkovou činnost mezi sebou a dojednávávali součinnost jednotlivých hnutí mezi sebou. Již několik dní před samotným dnem výročí vyhlášení ~~xxx~~ samostatnosti ČSR byly vypravovávány různé petice a provolání jednotlivých sdružení a hnutí, a především ~~by~~ různá hesla, které měly být při samostatných demonstračních aktech provolávána. V tomto směru byli nejaktivnější bývalí komunisté, jejich děti a především tzv. Společnost za veselější současnost - SVS-, která vymýšlela hesla pro zasmání jako například "Štěpáne co to neseš ve džbáně; nebo naopak Jakeše do koše". Akce této společnosti v čele s jejím mluvčím S. Pence byly zaměřené především na zesměšňování tehdejších politických představitelů ale také tehdejší vládní instituce. V tomto směru lze vzpomínkou na vypuštění nafukovací husy do Vltavy s nápisem "Nechci být již déle prezidentem" a nebo akce u ministerstva zahraničních věcí kde příznivci ~~xxx~~ této společnosti "házeli hrách na zeď" této instituce s cílem ukázat veřejnosti, že jednání s ní je zcela zbytečné.

I Nezávislé studentské sdružení zaktivizovalo svou činnost na jednotlivých fakultách, zapojilo se do letákových akcí jak v Praze, tak i mimo ni a i jiným způsobem evokovalo své okolí, k účasti na tomto výročí. Růžička a Fiala se několikrát sešli se svými patrony z opozice, se kterými prodiskutovali, jakým způsobem zapojit do tohoto významného výročí NSS. Svým disidentským patronům přislíbili, že se pokusí zaktivizovat všechny školy v ČSR, aby tak došlo k hromadným vystoupením i v jiných městech jako například v Ostravě, Brně, Plzni, Českých Budějovicích, ale i Ústí nad Labem.

Ze schůzky u mluvčí Charty 77 u Dany Němcové /V současné době členka předsednictva Federálního shromáždění/ je dotyčná paní známá s tím, že proběhla schůzka signatářů Charty 77 z celé republiky, na které se dohodli, že ve všech městech, to je v Plzni, Ostravě, Praze, Ústí nad Labem, Bratislavě a jinde vypuknou dne 28. října 1989 manifestace ve stejnou hodinu /16 hodin/. Také se vyjádřila, že k tomuto datu ~~na~~ hodlají všichni přední exponenti Charty 77 a ostatních nezávislých iniciativ přejít do tak zvané ilegality /Jak určitě většina lidí ví, jediný kdo ^{nejedl} dodržel tento slib byl Stanislav Devátý. O tom

to disidentu tak jako i oz ostatních se ~~zmiňuji~~ zmiňuji podrobně ve své další publikaci/. V praxi to znamenalo, že většina se jich ukryla kde se dalo a dlužno podotknout, velnou část se nám nepodařilo v inkriminovaný den zajistit. /Paní Dana Němcová byla za svou disidentskou práci oceněná tím, že stanula v předsednictvu Federálního sromáždění a její přátelé Havel, Dienstbier se postarali i o pracovní porevoluční vyřízení jejich dětí. ~~Nejvyššího~~ Nejvyššího ocenění se dostalo právě její dceři Markétě Fialkové, která se i přes to, že absolvovala pouze zahradnické učiliště, tedy 3-tý učební obor bez maturity, stala zástupcem našeho státu v Polsku -~~krázně~~ velvyslankyní v Polsku- blíže se opět zmiňuji ve své další publikaci -pozn. autora/.

V té době bylo rovněž v zahraničních rozhlasových stanicích odvysíláno prohlášení Nezávislého studentského sdružení k 28. říjnu 1989. V tomto prohlášení byl opětovně kladen důraz na některé ze zásadních požadavků jak vysokoškoláků tak i opozice a to především urychlené vybudování pluralitního systému, odstoupení zkompromitovaných představitelů tehdejšího politického systému, odchod sovětských vojsk z našeho území atd. Jeden z členů Nezávislého studentského sdružení, navázal v té době kontakt s představitelem exilové emigrace po roku 1948 Pavlem Tigridem -Schönefeldem, kterého navštívil v jeho sídle v Paříži./Dlouho se uvažovalo zda se má ~~zmiňuji~~ dopis, který prostřednictvím tohoto studenta putoval do Československa a byl určen jednomu z dnešních velmi významných činitelů, otevřít či naopak neotvírat. Nakonec bylo rozhodnuto dopis neotvírat jelikož hrozilo, že by se mohlo jednat ze strany Tigrida o zkoušku tohoto kurýra. Později se text tohoto dopisu podařilo stejně zjistit/.

Tigríd poslal jeho prostřednictvím vzkaz, který adresoval svým přátelům do ČSSR /Jen text dopisu byl adresován všem přátelům. Dopis jak jsem již uvedl byl adresován jednotlivci-pozn. autora/. Tento vzkaz obsahoval upozornění, že jakmile nevezme Chrt 77 společně s ostatními disidentskými skupinami, iniciativu v ČSSR do konce roku 1989 do svých rukou a neučiní v tomto státě jisté politické změny, bude západ nucen omezit finanční dotace opozičnímu hnutí v ČSSR. Co by to pro tehdejší opozici znamenalo, si dokáže každý představit. V první řadě by to bylo krácení jejich finanční podpory, což by samozřejmě poznali i na své životní úrovni.

~~xřředxvopozicixstannioxxxxxiikuxiežešixezněxdiitemax~~

Před opozicí vyvstalo dilema, buď řešit vzniklou situaci rozhodující bitvou za podpory finanční, materiální ale především morální ze západu a nebo v opačném případě pokračovat v tomto boji pomalou politickou cestou jak dosud, ovšem bez menších dotací. Mezinárodní situace vybízela k rozhodující bitvě, čemuž nahrával i tehdejší neutrální postoj donedávna komunistůⁿ v ČSSR věrnému SSSR v čele M.S. Gorbáčovem. Sověti díky své od roku 1985 trvající perestrojce se zmítali ve svých vlastních problémech a tak komunisté^{v ČSR} zůstali osamoceni. Obrovským vlivem pro opozici byl rovněž náš ~~východní~~ severní komunistický soused NDR, ~~ktež~~ odkud začali denně prchat tisíce obyvatel do sousední SRN/obyvatelé bývalé NDR se především uchýlovali na velvyslanectví SRN v Praze odkud poté za souhlasu naší vlády odjížděli do SRN/...

Již začátkem října se pokusilo vedení státu o navázání dialogu s opozicí. Prostřednictvím Socialistického svazu mládeže byly organizovány na některých vysokých školách v Praze tzv. "Diskuse s mládeží", na kterých byli přítomni i někteří aktivisté nezávislých skupin především z Nezávislého mírového sdružení a Demokratické iniciativy. Na těchto diskusích se většinou za přítomnosti některých představitelů ÚV KSČ ale^v ÚV SSM /Nechyběla ani asistence státní bezpečnosti a jejich kamer-pozn.autora./ diskutovalo s mladými lidmi o ~~smě~~ ~~řezné~~ tehdejší politické situaci v ČSSR, ale také o tom jaké změny ÚV KSČ čystá na svém blížícím se sjezdu KSČ. Na závěr těchto diskusních setkání představitelé uvedených složek odpovídali na dotazy přítomných...

Opozice se během několika schůzek v průběhu měsíce října rozhodla, řešit situaci v ČSSR pomocí masového vystoupení obyvatel republiky ~~ke~~ svržení^m a odstoupení^m komunistického režimu. K tomuto účelu jim zbývaly tři výročí 28.říjen; 17.listopad Mezinárodní den studentstva a 10.prosinec Den lidských práv. Tyto tři termíny měly rozhodnout o osudu politických změn v Československu...

Týden před výročím 28.října bylo ~~rozhodnuto~~ předáky opozice rozhodnuto, že tento den nebude ještě dnem s velkým "D" ale generálkou na ~~tento den~~ rozhodující úder. 28.říjen byl v těchto kruzích označen jako "Den před bouří" a on se jim skutečně i stal. Kolem 16 ho-

autora/

Demonstarce 28.října 1989 byla po několika hodinách a po zásahu pohotovostního pluku VB rozptýlená a v Praze, ale i v ostatních městech ČSSR byl nastolen opět klid a pořádek.

Po tomto dni zavládlo v disidentských kruzích veliké uspokojení, jelikož tento den vyzněl velmi bouřlivě. Po celé republice se manifestovalo a do ulic vyšly tisíce lidí. Jenom v samotné Praze se spontánní demonstrace na Václavském náměstí odhadovala na 20 až 25 tisíc občanů. Disidenti s nadšením sledovali jak se hroutí socialistický systém v NDR a bylo tedy jen otázkou času, kdy něco podobného nastane i u nás.

V té době se dalo ovšem ještě všemu předejít, kdyby ÚV KSČ včas zareagoval na vnější podněty, které přicházely od našeho severního souseda. Jakeš ale i další vysokí funkcionáři, se stavěli k vývoji velmi apaticky a jisté kádrové změny připravovali až na blížícím se sjezdu strany. Ale Češi a Slováci již nechtěli čekat v nejistotě.

Informace, které jsme předávaly ke vnitrostátní situaci, jasně naznačovaly a signalizovaly, že se v Československu chystají na nejbližší období mohutné demonstrace, které by v případě nezaujetí patřičných opatření mohly otrávit socialistickým systémem, ale demagogové na ÚV KSČ/typu Jakeše, Štrougala, Bilaka aj./ zůstávali stále v klidu, jakoby se jich to vše co se chystalo ani netýkalo. Byli si tak jistí svou věcí a poslušností tohoto národa, že si snad ani ve snu nepřipouštěli, že by v této republice mohl vypuknout nějaký výbuch nespokojenosti se současným vedením, jak politickým tak i vládním.

Jedním z mála kdo včas pochopil o čem v tomto státě jde, byl tehdejší předseda federální vlády Ladislav Adamec. K této osobnosti tehdejšího politického života se postupem času připojil i tehdejší nejvyšší svazácký představitel Vasil Mohorita./Ač byl v té době rým "Mohorita od koryta" tak slavný, že se vykřikoval na každé demonstraci nebyl v té době na místě. Mohorita skutečně již od října prosazoval po svazácké linii nutnost dialogu s opozičními strukturami - pozn.autora/. Oba ovšem byli příliš osamoceni mezi celou řadou starých politických pragmatiků, kteří stáli ve vedení jak státu tak i strany již 20 let a tudíž asi ztratili rozeznávací schopnost a rozpoznat blížící se nebezpečí...

V disidentských kruzích nastávaly přípravy na blížící se výročí 17.listopadu, což byl Mezinárodní den studentstva. Bezpečnost

na rozdíl od disidentů však 17. listopadu nepřikládala tak velký význam jako například 28. říjnu, ale spíše se soustředila na datum 10. prosince 1989 vyhlášení Dne lidských práv.

Opozice ovšem o záměrech Bezpečnosti dopředu věděla a proto kladla důraz na to, aby den "D" byl právě 17. listopadu. K tomu, že právě 17. listopad byl vybrán jako den "D" nasvědčuje i veškerá aktivita čl. opozičních kruhů, před 17. listopadem.

V období mezi 28.-31.10.1989 proběhlo několik zajímavých schůzek mezi NSS a předními disidenty. V tomto období Růžička absolvoval schůzky především na severní moravě kde se mimo jiné sešel i s několika předáky Polské Solidarity z Bielska Biala. Mnohem zajímavější byla schůzka dalšího mluvčího NSS Petra Fialy. Ten se sešel v restauraci Děminka s Petrem Uhl. Uhl kategoricky požadoval, aby ze strany NSS došlo k navázání kontaktů s Nezávislým studentským svazem v Polsku /Rovněž NSS/. Odůvodňoval to tím, že polský studentský svaz má již velké zkušenosti s vedením politického boje a proto by nebylo od věci se od nich poučit pro případ, že by v Československu došlo k nějakým politickým změnám. Uhl navrhl, aby se v ČSSR konal sjezd nezávislých studentských hnutí ze všech socialistických států /Samozřejmě tehdejších/ a uvedl, že sjezd by se měl konat kolem 31.11.1989 na Moravě. Za tímto účelem vydal UHL Fialovi adresy všech studentských hnutí v bývalých socialistických ^{zemích} ~~státech~~, které byly ještě téhož dne rozeslány doporučenými dopisy.

Během velmi krátké doby bylo navázáno spojení s organizacemi v NDR, Polsku a Maďarsku. Všechna studentská hnutí, se kterými kontakty byly navázány, svou účast na sjezdu přislíbili. Mezi prvními, který svou účast na sjezdu přislíbil byl právě Polský Nezávislý studentský svaz, který odpověděl prostřednictvím svého místopředsedy odbočky uvedeného svazu ve Wroclavi Piotra Matszewskiho.

Jediným problémem bylo, kde by se tento studentský sjezd měl konat, aby nedošlo jako ve většině případů k jeho narušení ze strany státní bezpečnosti. vše se muselo zajišťovat velmi konspirativně a přes velmi úzký okruh prověřených osob z vedení Nezávislého studentského sdružení.

Začátkem listopadu se konečně rozhodlo, že sjezd se bude konat v jedné obci nedaleko Ostravy v chatě jednoho z členů výboru NSS.

sekce Československé demokratické iniciativy a Nezávislé studentské sdružení mítink a pochod ulicemi Prahy od Patologického ústavu přes Karlovo náměstí ulici Štěpánskou až před budovu Hlavního nádraží.

MěV SSM v zájmu podchycení a upozornění průběhu akce vstoupil v jednání s organizátory tohoto mítinku a pochodu s cílem směřovat tento pochod na Vyšehrad ke hrobu Karla IV. synka Máchy. V tomto účelu proběhlo jednání ^{na} ONV Praha 2 a MěV KSČ. Program mítinku i pochodu Prahou byly povoleny s podmínkou, že trasa pochodu povede od Patologického ústavu přímo na Vyšehrad, kde bude ukončen pietní aktem.

Vzhledem k nejednotnosti organizátorů z řad studentů, lze předpokládat, že část shromáždění bez ohledu na stanovenou dohodu /Vyšehrad/ se bude snažit dodržet původní trasu pochodu směrem k Hlavnímu nádraží...Konec citace z rozkazu Náčelníka správy SNB hlavního města Prahy a Středočeského kraje ze dne 16. listopadu 1989 č. 27...

Nechci však předbíhat událostem, jelikož jsou zde ještě některé fakta, které je potřeba uvést. Například několik dní po schůzce s panem Vláčou seznámil Petr Fiala, údajně student Matematicko fyzikální fakulty UK v Praze, Růžičku s jistou slečnou, které se jmenovala Drahomíra Dražská a pracovala jako noční vrátná na stejné fakultě na jaké ~~studoval~~ Fiala studoval. Podle Fialového sdělení, tato slečna znala velmi dobře prostředí na ~~této~~ ^{jmenované} fakultě a ještě lépe tamnější studenty. Na Růžičku zapůsobila v celku obstojně, ~~avšak~~ avšak ještě více jej potěšil její vztah k Fialovi. Jejich vztah by se nedal jinačím způsobem vyjádřit než, že byl vřelý. Naopak Fiala patřil k lidem, kterým Růžička bezmezně věřil a kterého vlastně dosadil do vedení Nezávislého studentského sdružení. Oba měli s Dražskou naprosto stejné úmysly a to zapojit ji do studentského hnutí jako studentku, ač sama studentkou nikdy nebyla...

Opět uběhlo několik dní a Růžička se sešel s panem ~~Vláčou~~ ^{Vladimírem}. Jejich rozhovor byl velmi diskrétní a pan ~~Vlášek~~ ^{Vladimír} se jej nejdříve zptal, zda je ochoten mu být v jedné velmi delikátní věci nápomocen. a jelikož se jedná o delikátní záležitost, také by mělo vše co se řekne zůstat samozřejmě v naprosté tajnosti. Pan ~~Vlášek~~ ^{Vladimír} se ^{ten} ~~den~~ vyjadřoval velmi tajuplně a neustále upozorňoval na diskrétnost v celé věci. Růžička pochopitelně přislíbil, že celou věc udrží v naprosté tajnosti a pan ~~Vlášek~~ ^{Vladimír} začal odvíjet své plány k průběhu připravované studentské manifestace 17. listopadu. /Zda se jednalo o jeho vlastní plán lze ~~u Růžičky~~ ^{Růžička} velmi pochybovat-pozn. autora/. Naznačil, že by se

Dne 12. listopadu proběhla v bytě signatáře Charty 77 Václava Bendy bytem Praha 2, Karlovo náměstí č.18 schůzka, které se zúčastnili zástupci Charty 77, Nezávislého studentského sdružení tzv. Nezávislých studentů. Jmenovitě se jí zúčastnili Václav Benda, Marek Benda, Petr Uhl, Petr Fiala, Martin Litomiský, Jiří Bruntorád a křezák Michal Dus. Předmětem této schůzky byla příprava studentské manifestace dne 17. listopadu 1989 na Albertově. Na připravovaný průběh schůzky panovaly mezi přítomnými odlišné názory. NSS prosazovalo ústy Fialy, aby byla dodržena trasa pochodu tak jak ji navrhuje NSS tzn. z Albertova pře Karlovo náměstí do Opatovské ulice, kde by mělo dojít k položení květin u památníků Jana Opletala. Marek Benda společně s Michalem Dusem prosazovali jinou alternativu pochodu s tím, že se manifestace ukončí na Vyšehradě, což zdůvodňovali tím, že již jednali se zástupcem MěV SSM Jaksmanickým, kterému přislíbili dodržení této trasy. Uvedli že s tímto mužem jednali již dne 11. listopadu 1989. Do tohoto sporu zasáhl Uhl s Bruntorádem, kteří na této schůzce společně s V. Bendou vystupovali jménem Charty 77 ale také jménem Václava Havla. K této věci sporu uvedli, že Charta 77 je na spojení s herci pražských divadel, kteří svou účastí podpoří tuto studentskou manifestaci. Uhl se také vyjádřil ve smyslu, že tato manifestace je obrovskou příležitostí k ovlivnění veřejného mínění v ČSSR. Dále také přítomné informoval, že se v Praze formuje jakási organizace, která připravuje celou řadu stávek. V této souvislosti byly jmenovány vysoká škola DAMU a závod ČKD Praha. Fiala poté přítomné seznámil s tím, že dne 16.11.89 se NSS společně s některými signatáři Charty 77 sejdou s jistým nejménovaným funkcionářem ÚV SSM. Tato schůzka měla být zaměřena ke studentské manifestaci 17. listopadu 89 /NSS později od této schůzky ustoupilo, a konala se v tomto termínu schůzka ve složení Battěk, V. Benda a za ÚV SSM pravděpodobně Ulčák/. Výsledek schůzky u Bendy byl však ten, že nedošlo ke konečné dohodě, kudy by měla trasa pochodu vést...

Z těchto důvodů přistoupilo velení Správy SNB hlavního města Prahy a Středočeského kraje k vydání jejím náčelníkem rozkazu č. 27 ^{az} ~~az~~ dne 16. listopadu 1989...

Mezitím se Růžička od Fialy dozvěděl, že se Dražská stýká s Markem Bendou, který v té době studoval druhým rokem na stejné fakultě kde byla i zaměstnána Dražská. V rozhovoru se Dražská svěřila Fialovi s tím, že jí mladý Benda požádal, aby mu zjistila dvě shodná jména studentů studujících na MFF UK. Fiala rovněž Růžičkovi sdělil, Draž

žské mu tato jména zjistila a jednalo se o dva Martiny Šmídy.

Růžička ale i ostatní členové NSS Marka Benda příliš v lásce neměli a z toho důvodu jej ani ke své spolupráci nevyhledávali. Benda byl jedním ze zakládajících členů tzv. Nezávislých studentů, kteří byli zcela jiného názoru než právě NSS. Snad právě proto se v jejich řadách ocitli především děti tehdejších disidentů jako například oba bratři Bendové, mladý Dienstbier, Dus a další. Tento obrýlený syn V. Benda s přihloupným výrazem v obličeji a věčně seoptatými vlasy do ohonu začal jako první vnášet mezi studenty odlišný názor než jaký prosazoval Růžička a okruh lidí kolem něj. Rod Bendů a Marek Benda nebyl žádnou výjimkou přímo nenáviděli socialistický systém a vše co s ním souviselo. Byli zastánci nesmiřitelného názoru s komunisty a jejich stranou. M. Benda společně se svým bratrem Martinem stáli pevně na svém názoru, že kdyby v Československu došlo k určitým změnám, muselo by jít o změny zřízení ze socialistického na kapitalistický. V žádném případě nesouhlasili s pouhým odchodem zkompromitovaných vedoucích funkcionářů ÚV KSČ a vlády, ale všech komunistů a KSČ později zakázat jako zločineckou organizaci /V tomto směru měly vynikající školu svého otce. Občas jsem se divil kde se ~~by~~ v nich bere taková nenávist ke všemu co bylo jen cítit socialismem a komunismem. Zaráželo mě to o to víc, že v případě Bendů se jednalo o křesťanskou rodinu. Proto si v dnešní době nedokážu představit, co by se asi stalo, kdyby se stali křesťané nejsilnější ~~stranou~~ politickou stranou ve státě -pozn. autora.

Vzhledem k těmto Fialovým poznatkům jej Růžička zaukoloval, aby si s Dražskou o jejich stycích s Bendou důkladně promluvil, protože si uvědomoval, že by ji mohli potřebovat. Dražská byla totiž vcelku velmi lehce ovladatelná a zmanipulovatelná osoba a jako vrátná měla dosti příležitostí se dostat do styku s dalšími studenty, které mohla velmi lehce ovlivnit v náklonnosti k NSS což by bylo především důležité v případě politických změn...

Začátkem měsíce listopad roku 1989 se Růžička seznámil s další dívkou, kterou byla Jana Matějková. Tato dívka nebyla studentkou žádné vysoké školy, ale zmínila se, že by v příštím roce tedy v roce 1990 chtěla studium na vysoké škole zahájit. Měla v úmyslu studovat vysokou školu v Pardubicích a to se opět Růžičkovi do jeho plánu náramně hodilo. Pardubicko a východočeský kraj byl totiž v rámci studentských hnutí velmi pasivní a NSS mělo v úmyslu v této oblasti umístit některého ze svých lidí. V tomto případě by to byla právě Matějková.

Jana Matějková bylo velmi hodné a tiché děvče, které se dokázalo vždy velmi rychle nadchnout pro určitou věc. Obdobně se dala i pro studentské hnutí a často byla aktivnější než skuteční vysokoškoláci. Pro studentské hnutí a především pro NSS bylo ochotna plnit ty nejsložitější úkoly. Růžička ji odhadl naprosto přesně a časem zjistil, že tato milá, tichá a počes i vznětlivá dívka se stala jim absolutně ovladatelnou, tak jako celá řada ostatních členů vedení NSS během několika málo dní se stala společně s Fialou a Růžičkovou nejbližšími Růžičkovými spolupracovníky. Výhodou u Matějkové bylo to, že byla členkou MOSu čímž NSS aktivně prosazovala i mezi mladými členy tohoto hnutí. I přesto, že nebyla studentkou vysoké školy, začala později vykonávat v tomto největším republikovém studentském sdružení funkci pokladníka Pražské skupiny NSS...

Dne 14. listopadu 1989 v 11.00 hodin se uskutečnila schůzka představitelů NSS se signatářem Charty 77 Jaroslavem Šabatou v restauraci Savarin v Praze 1./ Již v tehdejší době se ucházelo mnoho významných signatářů Charty 77 ale i dalších významných disidentů o stmelení všech vysokoškolských studentů do jednoho a především do jednotného hnutí. K tomuto zastřešovacímu účelu bylo vybráno právě NSS. Cílem cesty dnešního ministra v české vládě ^vtehdejšího po Havlovi nejznámějšího disidenta z Brna nebylo nic jiného než právě nabídnout tomuto hnutí svou patronaci - pozn. autora/. Za NSS se schůzky zúčastnili Růžička, I. Růžičková, T. Hanzlíková, a P. Mikulková /S oběma posledně jmenovanými bylo počítáno do ~~Buletinu~~ redakční rady Bulletinu "STUDENT", který měl být NSS vydáván - pozn. autora/. Na této schůzce se především jednalo o průběhu manifestace dne 17. listopadu na Albertově. Šabata také přítomné seznámil s tím, že má zájem převzít nad NSS patronát a vysvětlil i své představy do budoucna o jeho organizaci. Tuto organizaci si představoval asi následovně. v každé části republiky na Moravě, v Čechách a Slovensku, by měl existovat jeden studentský parlament a nad těmito parlamenty by byl tzv. nadparlament, ve kterém by byly zastoupeny všechny tři parlamenty stejným počtem svých poslanců./ Podobná struktura vznikla později po revoluci - pozn. autora/.

Šabata je rovněž informoval o připravovaném setkání v Koudčanech na Moravě dne 24. listopadu 1989, kde měla proběhnout schůzka všech nezávislých studentských skupin z celé ČSSR a představiteli Charty 77, na něž se prezentovali kromě Šabaty i Hradílek, Pospíchal, Holcnerová a další. Petr Pospíchal jako jeden z redaktorů VIA /Východoevropská informační agentura. Pospíchal byl redaktorem této agentury pro jiho

moravskou oblast -pozn.autora/, měl z tohoto setkání zajistit prostřednictvím Rádia Svobodná Evropa potřebnou publicitu. Tato schůzka se nám však již známých důvodů nekonala...

Týden před 17.listopadem byl ve znamení schůzkových činností různých nezávislých skupin, mezi kterými převládala schůzková činnost studentských nezávislých skupin, tedy především nezávislého studentského sdružení a Nezávislých studentů /Tito jak jsem již uvedl necelý měsíc před 17.listopadem jak odnož Československé Demokratické iniciativy-pozn.autora/.

Téhož dne kdy se konala schůzka s Dr.Jaroslavem Šabatou se ve večerních hodinách uskutečnila další. Na tuto schůzku Růžička vyslal své blízké spolupracovníky Fialu a Váňu./Důvod tohoto počínání vysvětlím v dalším průběhu -pozn.autora./. Této schůzky se tedy zúčastnili zástupce Charty 77,NSS a dva neznámí muži. (do tehdy kromě představitelů NSS na této schůzce byl? Byl to především J.Bruntorád, Petr Uhl,Václav Benda a dále dva neznámí muži. Jeden z nich hovořil španělsky /Odlišný přízvuk-pozn.autora/ a Uhl jej jmenoval Helmut. Na této schůzce byl plánován postup při průběhu studentské manifestace, která se měla konat 17.listopadu 1989. Během této schůzky byla do bytu ve kterém se konala, doručená neznámou osobou obálka,kterou po rozbalení Uhl pozorně pročítal.Když dopis dočetl,počal přítomné seznamovat s plánem chystané akce /Kurýr tak jak přišel tak i odešel.Dlouho jsem si kladl otázku proč tento kurýr přinesl dopis až v průběhu schůzky a jestli tento dopis obsahoval jistou směrnici tak proč jej ne- přinesl někdo z přítomných přímo na schůzku? Celou záhadu kolem dopisu jsem si vysvětlil následovně. V případě,že tento dopis skutečně obsahoval jisté instrukce nemohli si disidenti dovolit aby jim byl odebrán ^{Bezpečnosti} v případě vyzrazení schůzky. Pro jistotu byl tedy tento dopis dopraven kurýrem až několik minut po zahájení,když již bylo nade vše jasné,že Bezpečnost o schůzce neví. Okolí domu kde se schůzka konala bylo zřejmě delší dobu sledováno disidentskými spojkami,které když poznaly,že nehrozí žádné nebezpečí vyslaly kurýra s dopisem - pozn.autora/. Tuto akci označil Uhl za velmi riskantní,ale v případě úspěchu by se v této republice mohlo mnohé změnit. ve svém výkladu byl často doplňován mužem,kterého nazýval Helmut. Všem přítomným sdělil, že studentská manifestace dostala oficiální ráz a měla by být ukončená na vyšehradě. Poté vysvětlil, že úkolem této skupiny bu

předcházelo tomuto obrácení?

Mezi účastníky manifestace došlo na Albertově před zraký zahraničních televizních štábu a především před jejími kamerami k ostré výměně názorů mezi přívrženci NSS a pořadatelem Nezávislími studenty, kteří se několik dní před manifestací spojili s Městskou vysokoškolskou radou, která ve svých řadách sdružovala členy SSM, což bylo trnem v očích jak NSS tak i ostatním studentům /Jak jsem již dříve uvedl v ~~jejich~~ řadách těchto, pro všechny přítomné kolaborujících, Nezávislých studentech se prezentovali mimo jiné bři Bendové, J. Dus, Š. Pánek, J. Dienstbier, Zach, Bláha, Korecký a další - pozn. autora/.

Předmětem této výměny názorů bylo, že NSS chtělo a požadovalo zachovat původní trasu, která byla několik dní před 17. listopadem zveřejněná v zahraničních sdělovacích prostředcích. Městská vysokoškolská rada a Nezávislí studenti trvali však na tom, aby se trasa vedla na Vyšehrad, jelikož tuto trasu přislíbili dodržet MěV SSM a konkrétně Jakstmanickému.

Za tento návrh, veřejně prezentovaný, byli tito "zástupci" MVR a Nezávislých studentů odsuzováni přítomnými účastníky a označováni za kolaboranty. Až po dohodě přímo na místě na Albertově s NSS, tedy došlo k zachování trasy na Vyšehrad s tím, že odsud se půjde rovnou do centra města.

Jak Benda s Battěkem uvádějí, za dodržení dohody mezi studenty a SSM tento muž z ÚV SSM poskytl záruky, že nedojde k preventivnímu zatykání aktivistů a k omezování jejich pohybu. Také požadovali, aby na této manifestaci nebyla bezpečnost nějak viditelně přítomná. Obojí bylo hlavně pro první fázi manifestace splněno. Dne 18. listopadu tento muž z ÚV SSM Bendovi poděkoval za to, jak perfektně dokázali dodržet část společné úmluvy. Proto tedy ta snaha zástupců Městské vysokoškolské rady a Nezávislých studentů !...

Den 17. listopad 1989 byl zvolen jako nejvhodnější vzhledem k tomu, že je mezinárodním svátkem studentstva a zaručuje tedy mezinárodní odezvu, a dále proto, že to byl poslední termín s aspirací na mezinárodní odezvu, před schůzkou Gorbačov - Bush na Maltě, kde měl být projednán další postup velmocí při řízení sjednocování Německa, což předpokládalo také politickou změnu v Československu...

Během těchto jednání a příprav oslavit důstojně Mezinárodní den studentstva studenty, ale i chartisty, pracoval Kůžička na plánu, jehož scénář a hru určil údajně pan Vladimír společně s jinými chartis-

ty při nedávném setkání, tato hra byla velmi silně zakonspirovaná a během ní nevěděl jeden o druhém co vlastně dělá. Disidenti neměli ani tušení kdo obsadil hlavní role, a nevěděl to ani samotný režisér pan Vladimír. Všechny články řetězu zapojeny do této akce věděly, že něco činí, ale nevěděly to základní, proč to činí, pro koho to dělají a kdo vlastně za celou věcí stojí /Někteří se snad mohli domýšlet-pozn. autora/. Skutečnou pravdu tehdy nevěděl ani Růžička, protože byl stejnou částkou řetězu jako ostatní, snad jen jeho ~~úloha~~ úloha byla poněkud významější od ostatních...

Růžička tedy určil klíčové aktéry této pro disidenty vrcholné akce. Vše bylo v rukách několika lidí, kteří drželi v hrsti osud dalšího vývoje v této společnosti. Kdyby tehdy tato akce nevyšla, museli by disidenti čekat nejméně ~~xxx~~ ^{necelý} jeden rok do dalšího výročí čímž byl 21. srpen 1990. Již 16. listopadu Růžička věděl, že se na den 17. listopadu chystá ze strany Ministerstva vnitra Mimořádné bezpečnostní akce. Rovněž předal některé informace v přípravám manifestace svým nadřízeným a tudíž předpokládal, že samotné předání informací bude pro jeho nadřízené dostačujícím, aby včas zaujali jistá operativní stanoviska. Více pro informovanost vnitra již udělat nemohl, jelikož by ohrozil svou vlastní bezpečnost.

Pan Vladimír jej pověřil vedením této závěrečné a nejdůležitější akce a Růžička to naplánoval tak dokonale, že vše muselo klapnout i kdyby nechtělo. V každém případě chtěl zůstat v anonymitě a tudíž se rozhodl, že bude jednat šen s jednou osobou a to s Petrem Rialou. Později se rozhodl pro využití ještě jedné a tou byla jeho údajná sestřenice Ivana Růžičková. /Její úkol byl ovšem tak nenápadný, ^{avšak} důležitý, že si ani ^{možná} neuvědomila svou důležitost a ani účel tohoto úkolu. Obě tyto osoby mu byly zavázány a dle jeho názoru i oddané...

Několik hodin před samotným začátkem manifestace se sešel s Rialou, kterého již s jeho úkolem seznámil den před tím a zopakoval mu jej. Jeho úkol spočíval v tom, aby jeho přítelkyně Dražská znala perfektně svoji úlohu. Růžička totiž k uskutečnění těchto úkolů vytvořil dvojice, které se navzájem mezi sebou zajišťovaly pro případ, že by jeden z nich selhal. Úloha Dražské byla v tom, že během manifestace byl ubit její přítel z dětských let, student MFF v Praze Martin Šmíd, se kterým byla společně na manifestaci. Riala se s ní měl pohybovat před samotnou manifestací, ale i během ní, aby měla aliby, že skutečně

ji během samotné manifestace doprovázel nějaký muž. Velkou Růžičkovou výhodou bylo, že Dražská jej znala ~~jen~~ pouze jménem. Jak jsem již dříve uvedl Dražská byla s Fialou ve více jak přátelském styku a byla pro něj ochotná cokoliv. Dalším zamezením z vyobrazení členů akce bylo, že Dražská osobně neznala Růžičkovou, ani Matějkovou. Na Dražskou připadl úkol nejdůležitější a to, tuto dezinformační zprávu /fámu/ roznést mezi lidi. Proč si Růžička k tomuto účelu vybral právě Dražskou? Odpověď je velmi jednoduchá, totiž Dražská znala osobně pouze Fialu a Růžičku, který ji byl navíc představen pouze jménem. Tedy v tomto případě i kdyby zpráva o smrti studenta přexci jen mezi lidmi prošla ale celá akce by zkrachovala, Dražská by nebyla schopná ^{uvést} ani jedno jméno. Nejdříve tuto informaci měla ovšem zavolat Uhlovi a poté roznést mezi Pražany. Udělala vše tak jak ji to Fiala nařídil. Růžička si ale pro jistotu nechal vůči Dražské otevřená zadnívrátka pro případ, že by selhala až se začne kolem mrtvého studenta později točit množství lidí jak z řad bezpečnosti tak i disidentů. Totiž Dražská nevěděla jednu základní ~~vš~~ a podstatnou věc...

Jak je již všem známo, Dražská svůj úkol odvedla bezchybně až na jedinou malou chybičku.

Druhá varianta rozšíření této fámy byla, že Růžička měl při zásahu bezpečností upadnout na zem a předvádět nehybně ležícího zraněného studenta. K tomuto scénáři si vybral velmi vhodný typ člověka, čímž byla právě jeho přítelkyně Jana Matějková /Jak jsem již uvedl lence zmanipulovatelná a snad i trochu do Růžičky zamilovaná -pozn. autora/. Ovšem pro případ, že by byl Růžička opravdu zraněn a nemohl sdělit Matějkové co má dělat, měl Růžička v záloze připravenou svoji údajnou sestřenicí, která již své úkoly znala a vše by tak jak bylo dohodnuto Petru Uhlovi ohlásila. Ta se také z tohoto důvodu měla pohybovat po celou dobu manifestace v blízkosti této dvojice, tedy Růžička-Matějková. V opačném případě kdyby vše probíhalo tak jak mělo podle stanoveného plánu, celý úkol by nevědomky splnila Matějková.

Vše bylo neplánováno tak, že Růžička by při prvním střetu s Bezpečností upadl před zraky Matějkové na zem a předstíral těžké zranění. Byl si jist tím, že Matějkové udělá vše co bude po ní požadovat, tudíž věděl, že jej nenechá jen tak ležet na zemi a uteče. Aby se Uhl dozvěděl, že vše probíhá podle plánu, bylo dohodnuto s panem Vladimírem heslo, podle kterého by Uhl poznal že je vše v pořádku. Toto heslo znělo; po představení se osoby do telefonu "že pochází z Nezávis-

lého studentského sdružení, a že volá z toho důvodu, že v nemocnici Na Františku je velký počet zraněných osob". Obsah tohoto hesla měl být zavolán buď mluvčí Čhartě 77 Dana Němcová, nebo přímo Petru Uhlovi /Dana Němcová všechny telefonáty toho dne měla předávat Uhlovi a tak ten by při pozdějším pročitání telefonátu na heslo narazil-pozn. autora/. Vzhledem k tomu, že Matějková byla v celé této akci pouze zneužívána a vůbec neměla tušení o čem zde kráčí, byla v záloze připravená Růžičková, která ^{by} v případě, že by Růžička byl skutečně v bezvědomí informaci předala sama.

To, že Růžička měl ulehnout na zem mělo ještě jiný význam a totiž ten, že mnoho lidí kolem opravdu na vlastní oči vidělo, že někdo na zemi skutečně ležel a proto se ~~domnívali~~ později domnívali ze zpráv a informací, které na veřejnost pronikly, že šlo skutečně o ubitého studenta. Účel této akce nebyl v tom, aby byl Růžička dopraven do nemocnice, ale naopak, aby vydržel na zemi ležet co nejdéle /Z Národní třídy byl odvážen až mezi posledními a když se situace zklidnila chtěl dokonce vstát a odejít. Ovšem přítomná lékařka, která mu poskytovala "údajnou" první pomoc mu tiše řekla: "Teď už musíte ležet jelikož chráníte i nás."-pozn. autora/...

tehdejších
17. listopadu 1989 ovšem předcházelo několik schůzek ~~nejvyšších~~ nejvyšších představitelů ÚV KSČ jako například Miroslavem Štěpánem, Evžena Kršana ale i jiných s proklamovaným vůdcem čsl. opozice Václavem Havlem, ale i ostatními vůdci nezávislých skupin, jejichž cílem bylo, připravit půdu ke spolupráci ÚV KSČ s opozicí. Styk s opozicí ovšem postrádal vážně myšlenou koncepcí. Na jedné straně bylo jasné, že je třeba jednat, na straně druhé chyběla ochota i odvaha k dialogu. Tehdy šlo o projev schizofrenie moci /Duševního onemocnění moci, při kterém postupně docházelo k stupni rozpadu této moci/. Navíc ve chvíli, kdy jeden politik či skupina lidí vešla do kontaktu s opozicí, ostatní měli strach, že budou odstraněni. Tedy ony kontakty s opozicí nepředstavovaly seriózní snahu o spolupráci ale spíše jakousi politickou nutnost.

Navíc již delší dobu byly vytvořeny uvnitř špičky komunistické strany dva proudy. Jeden z nich byl reformní a druhý zastával spíše konzervativní směr vývoje ve společnosti. Reformní proud si uvědomoval, že strana musí podniknout opozici jisté ústupky, neboť v opačném případě jich bude nucena udělat mnohem více než považovala za nutné udělat /Třeba se i vzdát své vedoucí úlohy ve státě a přehod-

nemohla by být ani dezinformační zpráva. Kdyby nebyla dezinformační zpráva akce by nevyšla a Růžička ale i ostatní členové NSS by ztratili důvěru opozice a ta by se příště obrátila na někoho zcela jiného. Hlavou se mu honily různé myšlenky a přitom se neustále rozhlížel kolem sebe a očima hledal své nejbližší spolupracovníky. Když dav dovedně manipulovaný herci pražských divadel klečel na zemi, Růžička stál a očima rentgenoval nepřehledný zástup lidí. Po chvíli si povšiml, že se z davu vytratil Benda a nikde neviděl ani Duse. Plán celé akce byl ohrožen a navíc konec davu byl přehrazen dalším kordonem bezpečnostních sil, který byl vystužen obrněnými transportéry, čímž byla vytvořena jakási neproniknutelná bariera odkud již nebylo úniku. Nikdo nemohl ani dovnitř ale co bylo nejhorší, ani ven. Uvědomil si, že gestli se nepodařilo Fialovi s Dražskou a Růžičkové dostat do tohoto ~~prostoru~~ prostoru, už se jim to ani nepovede.

Zfanatizovaný dav zpíval revoluční písně a neustále zvedal ruce nad hlavu, ale to vše šlo mimo něj. Matějková zpozorovala jeho nervozitu, kterou si vysvětlovala tím, že má asi strach, ale pravda byla úplně jiná. Růžička se rozhodl, že společně s Matějkovou za včasu odejdou z ~~blí~~ dosahu kordonu který dav přehradil. Když jí své rozhodnutí oznámil a ona již souhlasila, povšiml si na pravé straně demonstujícího davu ~~známé~~, že na něj někdo mává. Když zaostřil zrak poznal známou tvář svého přítele Fialy. Po několika minutách se u něj jako kdyby spadla z čistého nebe, objevila i jeho sestřenice Ivana a Růžička věděl, že je vyhráno...

Jako když uhoří hrom tak nečekaně vše začalo. Pár minut před ~~21~~ 21 hodinou se daly oba kordony /Ze předu i ze zadu-pozn. autora/ do pohybu a v davu mezi demonstranty vypukl obrovský zmatel a hysterie.

Těsně před tím než vše začalo, si Růžička všiml velmi nápadných mladíků stojících v těsné blízkosti kordonu jak vykřikují proti příslušníkům v kordonu urážlivá hesla a neustále přistupovali až k nim. Docházela k drobným potýčkám a občas se kordon rozestoupil a z jeho útrob vyběhlo několik mužů, kterým se podařilo několik těchto mladíků odvléct zpět za kordon. V tom momentě si uvědomil, že nejde o studenty, ale o členy disidentské armády nezávislého sdružení ČAS, kteří zde rovněž plnili své úkoly.

Lidé ve zmatku a s děsem v očích ustupovali ale marně, jelikož v té chvíli již nebylo kam. Růžička držel pevně za ruku Matějkovou ale i Ivanu a tlačil je před sebou k podloubí ke zdi domu a rozhodl se. hlasitě vykřikl aby jej Matějková slyšela a svalil se na zem.

Ta jej stále držela za ruku a když viděla že padá, objala jej a přikryla jej na zemi vlastním tělem. Růžičkové se ukryla v nedalekém průčodu a vyčkávala. Kolem ležícího těla pobíhali vyděšení lidé a ti to předchvíli ještě hrdinové zmateně hledali bezpečný úkryt kde by se mohli schovat. Nikoho v té chvíli nenapadlo se u ležícího alespoň zastavit a případně pomoci. To byl ten hrdý a statečný český spíše "pražský" národ, který se bál rány která mu hrozila. K ležící dvojici přiskočili muži v maskáčích a začali Růžičku společně s Matějkovou odtahovat do podloubí do bezpečí. Byli to právě muži z OZU, ač nikdo z nich nevěděl ani netušil, že ten na zemi je jejich kolega. Odtáhli jej i když nemuseli!

V podloubí se k naší dvojici přidalo ještě několik osob ale spíše jen proto aby byly ochráněny před puškou. Růžička svou roli zahrál dokonale a nebohou Matějkovou ani ve snu nenapadlo, že se stala nástrojem či spíše figurkou na šachovnici, figurkou, která právě byla na tahu. K ležícímu Růžičkovi se uchýlilo několik osob, mezi kterými byla i jistá lékařka. Ta se mu snažila poskytnout i první pomoc a to umělým dýcháním z úst do úst. Byl to opravdu umělecký výkon, který si zasloužil přinejmenším Oskara. Jak jsem již dříve uvedl, když vše na národní třídě utichlo chtěl Růžička vstát a v klidu odejít ovšem ve všem mu zabránila právě již zmíněná lékařka. Růžička tedy jejich pokynů a především prosby uposlechl a zůstal společně s ní a Matějkovou ležet dále. Po chvíli se u něj objevila sanitka a naložili jej do ní. Matějková chtěla jet s ním, ale někdo z přítomných ji to zakázal a tak se jí alespoň podařilo sebrat Růžičkovi tašku, ve které měl doklady, a kterou i přes své "údajné" bezvědomí křečovitě držel v ruce. Matějková si zjistila kam budou Růžičku převážet a okamžitě se do uvedené nemocnice přemístila. Nemocnice byla ^{od} Národní třídy vzdálená několik málo minut a jmenovala se Na Františku. U sanitky, která převážela zraněného Růžičku stála ještě jedna osoba, která se k němu naklonila a Růžička ji nenápadně do ucha špítl, že je vše v pořádku. Tato osoba vše pochopila a věděla, že její úkol končí...

Z bezvědomí se "údajně" Růžička probudil až v nemocnici leč když byl lékařem ošetřen, ten zjistil, že má jen naražený loket, ale pro jistotu mu nechal udělat rentgen hlavy. Když odcházel na rentgen byl už opět fit, ^{kdž} v tom vběhla do nemocnice určitě Matějková. Byla velmi šťastná, že již chodí i když jí to bylo snad trochu divné, že před malou chvílí ještě bezvládně ležel na lůžku a najednou tu před ní stojí

to státě k určitým politickým změnám /ale i kdyby nedošlo, bude nejpozději do vánoc z vězení opět doma. Veřejné mínění by stálo za ním a přeci nebylo nic jednoduššího, než celou tuto dezinformační kampaň hodit na triko Státní bezpečnosti. V tomto směru bych se chtěl u Petra a Uhlé pozastavit. Uhl byl znám jak v disidentských tak i v kontrarozvědných kruzích jako velmi nečůvěřivá a opatrná osoba. Proto enci poukázat na to, že kdyby tuto informaci nedostal již předem dohodnutým způsobem, nikdy by něco podobného do etéru nevyslal. Z tohoto faktu vyplývá, že o celé akci měl veškeré informace a ne jak později tvrdil, že se stal obětí dezinformační zprávy...

Shodou okolností se Dražská hned po manifestaci potkala s mladou ženou, která k ní byla velmi milá, a pomohla ji dopravit na ošetření do nemocnice. V té době jax Dražská ještě netušila, že mladá žena, která se ji představila jako Mirka Litomiská je signatářkou charty 77 a rozhodla se, že dezinformační zprávu bude po Praze šířit jejím prostřednictvím. Začala se ji svěřovat s tím, že na manifestaci byla společně se svým kamarádem, což vlastně byla pravda, a toho policajti zbili a kopali do obličeje. Ona samotná rovněž dostala, jeden z policajtů ji kopl do břicha. Takto Litomiské vyprávěla celý svůj do předu připravený příběh a než se spolu rozloučili vyměnily si telefonní čísla. Ovšem že se ještě jednou sejdou nevěděla s určitostí ani jedna ani druhá...

To, že na místě kde ležel "zraněný" Růžička zastavila sanitka, která patřila ministerstvu vnitra, nebyla zásluha předem připravované akce ze strany tohoto resortu. Totiž shodou okolností dva příslušníci Státní bezpečnosti, kteří prováděli poblíž místa kde ležel Růžička operativní průzkum spatřili, že jejich známý poručík Ludvík Zifčák zůstal po zásahu pořádkových jednotek nehybně ležet a domnívali se, že je na tom asi velmi špatně. Proto z vlastní iniciativy zorganizovali příjezd sanitky a převoz Zifčáka do nemocnice, neboť se obávali, že by mohlo dojít k jeho dekonspiraci, či jiné nenadále události, při zjišťování jeho totožnosti. Navíc zahlédli jak Matějková mu sebrala z ruky jeho tašku, ve které měl také krycí občanský průkaz a zmizela s ní v temných uličkách této části Prahy. Nadřízení Zifčáka se o jeho odvozu do nemocnice dozvěděli až a úst lidí/myšleno od příslušníků Státní bezpečnosti/, kteří byli na místě na Národní třídě...

Na druhý den ráno, tedy 18. listopadu, se spojil Růžička s Fialou

a ten mu sdělil vše co se uplynulého dne odehrálo, tedy že se mu Dražská při zákroku ztratila a tudíž nevěděl jak toho večera vše dopadlo. Fiala ovšem tvrdil, že Dražská svůj úkol znala dokonale a dobře věděla co má dělat. Dohodli se spolu, že se s ní okamžitě spojí a naznačí ji, že vlastně o žádnou fému již nejde, ale že skutečně byl včera zabit jeden student, ovšem dosud neznají jeho jméno. Z toho důvodu se nic nemůže stát když Dražská ponechá jméno studenta Martina Šmída. Jak se i d hodli tak i udělali a Fiala se telefonicky s Dražskou spojil. Ta si v telefonu ze všeho nejdříve postěžovala, že i ona ~~vš~~ na manifestaci utrhla pár kopanců a přistoupila přímo k věci. Uvedla, že se ještě večer telefonicky spojila s paní Šabatovou, jelikož Uhl údajně nebyl doma a řekla ji, že je zraněná a že pravděpodobně při zákroku zahynul její přítel. Fiala s Růžičkou se sluchátkem na uchu věděli, že takto předaná zpráva je pro Uhla nepostačující, ale Dražská pokračovala dále. Uvedla, že se ji ještě téhož večera 17. listopadu podařilo seznámit s jakousi ~~Wirkou~~ Litomiskou, od které má dokonce i telefonní číslo a ta že ji pomohla dopravit se do nemocnice k ošetření. prostřednictvím Litomiské, jak se Dražská tenkrát vyjádřila, ~~že~~ by se dala tato zpráva rozšířit dále mezi lidi, a v tomto směru ji prý také již něco naznačila. Oba jméno Litomiská znali ze schůzky u V. Bendy dne 12. listopadu 1989, na které byl přítomen Martin Litomiský. ~~Obaxkaj~~ Bovažovali^{voj} za bratra Miroslavy Litomiské a Růžička o Litomiské věděl, že je signatářkou Charty 77.

Tak jak se spolu dohodli sdělil Fiala Dražské do telefonu, že večer při demonstraci byl skutečně zabit jeden ze studentů, ale ještě neví o koho se vlastně jedná. Naznačil ji, že Nezávislé studentské sdružení po něm již usilovně pátrá. Požádal Dražskou, aby v rozšiřování zprávy pokračovala prostřednictvím Litomiské, které má zatím účelem zavolat a nebo až přímo zavolá ještě jednou Uhlovi, ale připomenul ji, že nesmí zapomenout uvést jméno studenta. Zdůraznil, že vše platí tak jak byli spolu dohodnuti. Dražská souhlasila a slíbila, že se spojí jak s Litomiskou tak i Uhlem. ~~Naž~~ Na závěr se spolu dohodli aby ji Fiala zavolal odpoledne do práce. Vše v tuto chvíli záviselo jen a jen na Dražské i když pro jistotu byla v záloze ještě jedna osoba...

Ještě před odjezdem na Moravu se Růžička dohodl s Fialou, že se spolu telefonicky spojí kolem 19 hodiny a do té doby musí Fiala vše zařídit. Kolem 19 hodiny jak zněla dohoda se spolu telefonicky spoji-

li a Fiala s klidným hlasem oznámil, že vše je v pořádku a Dražská Litomiské předala informaci tak jak byli spolu dohodnuti. V případě, že by to neudělal Litomiská, udělá to večer Dražská /V tomto směru je myšleno předání informace Uhlvi. V případě kdyby Litomiská tuto zprávu odmítla Uhlvi předat udělala by to osobně Dražská a oznámila by mu jméno mrtvého studenta a jejího přítele Martina Šmída/. Závěrem ještě Fiala Růžičkovi sdělil, aby si nedělal starosti, že to všechno zařídí a Dražská dezinformaci rozšíří ještě i jiným směrem. Navíc pro se osobně postará o to, aby zpráva prošla mezi lidmi. Fiala v tomto směru udělal obrovský kus práce, kterému a zasloužil se o zdárný průběh akce která neměla v dějinách Československa ~~podobný~~ srovnání...

Petr Uhl zřejmě mezitím netrpělivě očekával informaci o zabití studenta Martina Šmída. Již z předešlého dne věděl, že úkol s ležícím neboli zraněným ~~xx~~ demonstrujícím studentem klapla, jelikož ji dostal potvrzenou jak prostřednictvím telefonátu z nemocnice Na Františku tak i určitě od pana Vladimíra, kterému 17. listopadu večer po rozchodu s Matějkovou Růžička podle dohody volal. Uhl věděl, že sice již 17. listopadu po rozehnání demonstrace volala jakási žena a uvedla, že její přítel při zákroku bezpečnostních jednotek asi zahynul, ale zároveň si uvědomoval, že jestli tato zpráva byla ^{zprávu} ~~ta~~ jak kterou očekával, byla předána naprosto špatně. Tato žena nevedla naprosto nic a především nevedla to nejdůležitější, jméno studenta.

Teprve kolem 21 hodiny se dostavil ~~xx~~ k Uhlům do bytu muž jménem Payne a předal magnetofonovou kazetu s nahrávkou výpovědi Drahomíry Dražské, že 17. listopadu byl při studentské manifestaci zabit její přítel, student MFF UK v Praze Martin Šmíd. Uhl se určitě v té chvíli upřímně v duchu zaražoval, vždyť na tuto zprávu čekal již skoro 24 hodin a konečně ji dostal. Navíc měl v ruce korpus deliktium a v případě kdyby došlo k trestnímu stíhání, mohl se tímto důkazem prokázat, že v jeho případě došlo skutečně k zneužití jeho osoby k tomu, aby odeslal zahraničním rozhlasovým stanicím nepravdivou zprávu. Dlouho nad magnetofonovou kazetou neuvažoval a zvedl sluchátko telefonního aparátu. Vytočil číslo a když se na druhé straně ozval hlas volaného, oznámil ...

Kolem 21.30 hodin dne 18. listopadu poslouchal Růžička ve svém bydlíšti na Moravě rozhlasovou stanicí ~~Svobodná Evropa~~ Hlas Ameriky když v tom bylo vysílání přerušeno, a v éteru se ozval rozrušený hlas

hlasatele "Vážení přátelé. Právě jsme obdrželi prostřednictvím redaktora Východoevropské informační agentury v Praze Petra Uhla následující zprávu. Při zásahu bezpečnostních oddílů proti pokojné studentské manifestaci, která se konala 17. listopadu, byl surově ubit student druhého ročníku MFF v Praze Martin Šmíd." Při poslechu této velmi strohé informace tuhla nezasvěcenému krev v těle. Bylo to jako by šlepnutí bičem po obličeji. Růžička se rozhodl, že se pro jistotu vrátí zpět do Prahy a následujícího dne v brzkých ranních hodinách také odjel...

Následující dny po 17. listopadu se předháněli různé nezávislé lékařské komise ve výčtech zraněných studentů. Poslední výčet se zastavil na 592 zraněných a byl velmi silně přehnaný. Všemu odpovídá spíše číslo 167, zveřejněné ve Svobodném slově dne 3. ledna 1990. Propaganda opět splnila svůj účel, avšak osob kterých bylo zraněno v lednu či srpnu roku 1989 bylo nepoměrně více než při samotném zákroku na Národní třídě dne 17. listopadu. Co bylo příčinou takového obrovského množství raněných manifestujících údajných studentů /592/? Příčinou nebyl samotný zásah pořádkových jednotek proti demonstrantům ale naopak obrovská aktivita některých ~~xxx~~ do té doby nedoceněných lékařů. Ti v průběhu jednoho týdne od 17. listopadu založili obrovské množství různých nezávislých komisí a podkomisí, ve kterých se vzájemně předháněli, která z těchto komisí objeví více zraněných občanů. Velmi často se stávalo, že na výzvy těchto komisí zdravotníků se hlásili i takoví občané, kteří v uvedený den 17. listopadu o Národní třídě ani nevěděli a vesele se opíjeli například na Proseku. Po odchodu z restauračního zařízení poté upadli na zem a již byli zavedeni mezi počtem zraněných a navíc odškodnění čsl. pojišťovnou. Mezi tehdejšími zdravotníky se nejvíce angažovali v těchto komisích především dnešní ministr zdravotnictví ČSR a tehdy "velmi utlačovaný" lékař MUDr. Martin Bojar Csc, MUDr. Jitka Vodňanská a dále MUDr. Jan Votoček, kteří doslovně zraněné prosili aby se přišli nechat ošetřit. /Viz dopisy ošetřovaným - pozn. autora/...

Po 17. listopadu 1989 absolvoval Růžička ještě několik nepodstatných schůzek, například u paní Dany Němcové, odkud si odnesl menší obnos peněz určenou pro činnost Nezávislého studentského sdružení. Tuto částku odněj poté převzala Matějková, která vedla finanční zále-

žitosti NSS. Dále se setkal v bytě Václava Havla společně s dalšími dvěma aktivisty s jeho manželkou paní Olgou, která jej pozvala na ~~veřejnou~~ schůzku /V. Havel v ten den nebyl doma-pozn. autora/ do jejich bytu na den 20. listopadu, tedy v den, kdy bylo právě v bytě u Havlů založeno Občanské fórum. Na tuto schůzku se však již Růžička nedostavil...

Vše jak bylo zorganizováno klaplo přímo perfektně. V kalkulaci byly promyšleny přímo geniálně, ovšem s čím Růžička nepočítal, byla nečopná reakce vedení státu a především ÚV KSČ. Již 19. listopadu se sešlo předsednictvo ÚV KSČ, aby zaujalo k událostem rázná rozhodnutí. Na zasedání se ovšem projevila v celé své dokonalosti nejednotnost předsednictva na zásadní otázky. To namísto jasně a konkrétně přijatých opatření, přijalo polovičatá rozhodnutí, čímž si národ rozhodně na svou stranu nepřiklonilo. Najednou se každý bál vydat nějaký rozkaz nebo ~~rozhodnutí~~ rozhodnout jasně a rázně o dalším postupu...

Po událostech 17. listopadu měl Růžička v disidentských kruzích velmi dobrou pozici a bylo s ním počítáno na obsazení výhodné funkce, kdyby ovšem nepřišel od jeho šéfu příkaz k ukončení jeho činnosti. Pro něj samotného to byl rozkaz přímo nelogický, teč kdy měl možnost působit na samém vrcholu pyramidy se musel stáhnout. Nedalo se nic dělat rozkaz byl rozkaz a Zifčák se vždy rozkazy striktně řídil. Byl vždy věrný komunistické straně, ale tentokrát váhal, zda má uposlechnout. Z jeho hlediska nebylo rozhodnutí šéfu zrovna prozíravé, ale nakonec se rozhodl rozkaz splnit. Ten zněl stáhnout se z vydobytých pozic do ústraní. Co to v tomto případě znamenalo? Růžička měl okamžitě zmizet z Prahy, a jméno Růžička mělo zmizet z povrchu zemského. Tedy rozhodnutí přímo geniální!!...

Nikdo a tudíž ani Růžička nemohl počítat s tím, že věci vezmou takový rychlý směr a spád. Nepočítal s tím určitě ani pan Vladimír a pan Uhl a disidentské kruhy, i když již před samotným 17. listopadem si neodpustili někteří disidenti svérázné projevy o pádu totalitního režimu. Opozice chtěla celou akci docílit, aby v této zemi došlo konečně k dialogu mezi KSČ a opozicí, nanejvýše, aby se komunistická strana ~~vzájemně~~ vzdala své vedoucí úlohy ve státě, ale ta ji předala moc úplně celou...

Nadřízení Růžička se tedy rozhodli, že další působení v disidentských kruzích by mohlo ohrozit samotnou existenci jeho osoby. Pomalu a jistě se podnikaly kroky ke zmizení jména Růžičky z disidentských kruhů. Ovšem tak jako jinde na světě tak i u nás /Mám na mysli půdu Státní bezpečnosti, tedy tajné bezpečnosti-pozn. autora/ se našli lidé, kteří si chtěli stát co stát zachovat svůj post a byli ochotni pro to udělat vše, tedy i oznámit jistým kruhům, kdo je vlastně Růžička. Zřejmě se domnívali, že tím vykoupí svůj díl viny, při masakrování demonstrací v předchozích letech a měsících. Sudiž jim tedy tento pocit dopřán. Otázkou však je, komu vlastně pomohli? Bez jejich udání by pravděpodobně tato kniha ani nevznikla a skutečnosti o událostech 17. listopadu 1989 by zůstaly úplně někde jinde. Je otázkou zda tyto skutečnosti budou příjemné pro ty, kteří uvítali sdělení, kdo vlastně Růžička je? Měli opravdu všichni z disidentských kruhů zájem na tom, aby se odhalilo jméno příslušníka čsl. kontrarozvědky, který pracoval ruku v ruce společně s nimi? Určitě neměl, jelikož tím jim byla /Jak oni sami tvrdí-pozn. autora/ ukradená jejich sametová revoluce, a tu neudělaly tedy oni, ale někdo za ně.

A tak můžeme jenom konstatovat, že dne 24. ledna 1990 vydalo Rudé právo článek s výrazným nadpisem "Pod krycím jménem Růžička."

Prohlášení Nezávislé vyšetřovací komise
praha, ČTK.

Nezávislá vyšetřovací komise /Dále jen NVK/ vydala prostřednictvím ČTK prohlášení v němž se mimo jiné uvádí:

Odpovědní pracovníci Federálního ministerstva vnitra a pracovníci Státní bezpečnosti prohlásili, že se zaměstnanci Státní bezpečnosti na událostech 17. listopadu 1989 prakticky nepodíleli, respektive odešli z průvodu ještě před jeho příchodem na Národní třídu. Dále tvrdí, že nemají žádný podíl na přípravě masakru. NVK zjistila případ příslušníka Státní bezpečnosti poručíka Lučka Žifčáka. Poručík Žifčák vystupoval pod krycím jménem Milan Růžička, takto se představoval aktivistům nezávislých iniciativ, mezi které se mu podařilo na jaře roku 1989 infiltrovat /Tedy proniknout-pozn. autora/, vydával se za studenta Vysoké školy báňské v Ostravě. Zúčastnil se samozřejmě také manifestace dne 17. listopadu. Snažil se ovlivnit účastníky pietního aktu a dosáhnout výtržností, či přímo násilností...

Již tento článek o mnohém nasvědčoval, totiž o tom, že uvnitř

zpravodajské služby pracovali lidé, kteří pocítili, že změny v tomto státě jsou nevyhnutelné, a že charakter a čest musí jít v tomto případě stranou. Nebylo jim vůbec třeba, že několik let se aktivně podíleli na diskriminaci pánu Havla, Dienstbiera, Šabaty, Uhla, Dumla, paní Arvanové, Němcové ale i dalších osob z disidentského prostředí a po 17. listopadu najednou zjistili /Konečně/, kam vlastně patří a začali tajně předávat informace druhé straně /O jisté skupině jsem se již zmínil v průběhu pozn. autora./. V uvedeném článku si můžeme povšimnout jistých nesrovnalostí. Kůžíčka se ve skutečnosti nejmenoval Luděk Žifčák ale naopak Ludvík Žifčák. Mnoho čtenářů poznamená maličkost, ale zde musí jít maličkosti stranou. Kdyby totiž NVK jak tvrdí hledala v evidenci ministerstva vnitra příslušníka Státní bezpečnosti pod jménem Luděk Žifčák, hledala by jej možná dodnes, jelikož počítač by ~~je~~ takto zkomolené jméno vůbec nevyhodil. Z toho plyne, že NVK jej přímo někdo nehlásil ovšem jehou ten, kdo jej znal třeba jen z doslechu. Tedy práškač byl přímo z prostředí kontrarozvědky, ze složky, ke které byli vybíráni nejlepší z nejlepších a většina z jejich příslušníků musela být členy Komunistické strany Československa.

Ze všech uvedených faktů této knihy vyplývá, že generál Lorenc ani jiná, jakási klika uvnitř ÚV KSČ nepřipravovala žádný politický převrat, který by znamenal svržení generálního tajemníka ÚV KSČ a spol. Proto ani schůzka gen. Lorence s gen. Krjučkovem, šéfem Komitětu gosudarstvennoj bezopásnosti /KGB/ a náměstem šéfa KGB gen. Viktorěm Iruškem, pověřeným řízením kontrarozvědky, na které byl údajně vypracován plán na svržení Jakese a jeho stoupenců, do těchto faktů nezapadá. Navíc, že v ~~je~~ jejich scéněři měla hrát určitě hlavní úlohu zpráva o zabitém studentu Martinu Šmídovi. Tyto věty jsou citací z pořadu BBC odvysílaném v Československé televizi dne 20. listopadu 1990.

Tento scénář připravil někdo úplně jiný a proto mohl gen. Iruškov přiletět 17. listopadu jen pro to, aby případně konzultoval možné následky z plánované demonstrace Charty 77 na den 10. prosince 1989, a zabýval se s aspekty dalšího politického vývoje v ČSSR.

BBC, která doteď dávala financovat jisté kruhy v ČSSR nyní vydává dokumentární pořad, který je opět těmto kruhům poplatný. Kdo je tedy přístupný pravdě, tolik prokletované po 17. listopadu 1989..

Vraťme se ale zpět k činnosti Růžičky, který byl nucen za sebou zamést všechny stopy. Kolem 24. listopadu se sešel se svými nejbližšími spolupracovníky Fialou, Růžičkovou a Jaňkem. Jejich rozhovor netrval příliš dlouho a dohodli se, že odejdou ze studentského veřejného života. O den později se sešli spolu opětovně Růžička, Růžičková a Fiala a Růžička jim navrhl, aby zrušily všechny své kontakty na disidentské hnutí a na své bývalé přátele, neboť jim hrozí nebezpečí a čímž oba jmenovaní souhlasili.

Na základě této scény se ještě téhož dne sešel Fiala s Dražskou a oznámil jí, že musí odjet mimo republiku, protože jej pronásledují jistí lidé, kteří jej chtějí odstranit. Oznámil jí, že nikdo neví o jejích vzájemných stycích a tudíž se ani nikdo nedozví, že byli spolu v kontaktu. Dražská jim byla jednoznačně poučená jak má vypovídat, tedy že si na nic kolem 17. listopadu 1989 nepamatuje a později zapřít i to, že nějakou podobnou fámu roznesla po Praze. Fiala jí slíbil, že tak za půl možná za rok by za ním mohla přijet a žili by spolu v zahraničí. Dražská tehdy údajně nadšeně souhlasila a přislíbila mu mlčení. Závěrem jí Fiala naznačil, že kdyby snad přeci jenom mluvila, mezi nimi by vše skončilo, on sám by jí zapřel a nikdo by jí stejně nevěřil ani slovo, jelikož by se do všeho zamotala, a oni by z ní později udělali blázna. Zbývalo by jí jenom jediné, vymyslet si nějakou jinou historku a ta nebude nikdy zapadat do sebe, protože to co si vymyslí, nebude nikdy pravda...

V případě, že by se později Dražská přeci jenom rozhodla novopřít zde bylo jištění, kterým se před ní dopředu pojistili. Dražská totiž nevěděla a ani neměla zdání o tom, že Růžička ani Fiala nebyli ti, za které se vydávali. Dražská znala Růžička jen zvidě od vidění a všeho všudy se spolu viděli jen dvakrát navíc jej znala jed jako Milana. Ovšem Fialu znala osobně velmi dobře. Fiala byl mužem, který jí úkoloval, byl jejím nejbližším přítelem a nevědomně ji vlastně řídil. /Nevědomně z jejího hlediska-pozn. autora/. Dražská neměla tedy na vybranou a musela cítit nechtíc mlčet, protože co by vlastně odpověděla na otázku, kdo jí nařídil aby Uhlovi zavolala, že byl zabit Martin Šmíd? Že to byl její přítel Petr Fiala student vysoké školy v Praze, a které vlastně? Nebo že by se přiznal Petr Uhl s tím, že 17. listopadu očekával předání informace od jisté Dražské? O tom pochybuji. Koneckonců slove Uhla jsou známá. Petr Uhl řekl, že Dražská byla

agentkou Státní bezpečnosti, ale jak k tomuto přesvědčení pan Uhl vlastně došel? Údajně se dle Uhla, měla Pražská přiznat vojenskému prokurátorovi, ale není to právě naopak? Pan Uhl jak jsem již uvedl není a nikdy ani nebyl žádným hlubákem a věci si dal velmi rychle do souvislosti. Dal si velmi rychle donromady, kdo to vlastně byl student Milan Růžička a kdo tedy vlastně byli jeho nejbližší spolupracovníci, kteří s ním sehráli vskutku mistrovskou partii...

Když Rudé právo otisklo dne 24. listopadu 1990 článek pod názvem "Pod krycím jménem Růžička", muselo to některými disidenty otrástit snad ještě více než samotným poručíkem Zifčákem, jelikož si velmi rychle uvědomili, co to vlastně pro ně znamená. Nikdo z nich nevěděl co se na vnitru vlastně ví a začalo se pátrat co Zifčák vlastně na vnitro předal. V tomto směru již bylo ale velmi pozdě, jelikož gen. Lorenc vydal naštěstí dne 1. prosince 1989 svůj rozkaz ke skartaci všech materiálů, týkajících se tajných spolupracovníků a Růžička byl veden jako jeden z tajných spolupracovníků. V rozkaze gen. Lorence ze dne 1.12.1989 byla ~~xxx~~ definice, kterou doporučoval zničit všechny materiály Státní bezpečnosti, které by mohly práci StB před 17. listopadem kompromitovat.

Generál Aloiz Lorenc patřil mezi nejinteligentnější pracovníky Státní bezpečnosti a vždy si dokázal včas vytvořit úsudek o veškeré dění jak vnitrostátním tak i zahraničním. Jednalo se o bývalého matematika a tudíž si uměl vše velmi rychle zalkulovat, co by to znamenalo, kdyby se dostaly do rukou bývalých disidentů, svazky tajných spolupracovníků Státní bezpečnosti. Všechna čest tomuto generálovi za jeho konání. Byl ovšem jen jedním z mála, kteří se rozhodli v této tak složité době konat a né přihlížít jako celá řada ostatních...

Disidenti tedy nevěděli co vlastně Zifčák řekl a byli rozhodnuti jej zlikvidovat, jenomže ona taková likvidace není vůbec jednoduchou záležitostí. ve své podstatě se vlastně jedná o velmi jednoduchou operaci, nechat někoho přejít autem nebo najat kriminálního žila, který za finanční obnos milerád tento čin uskuteční. Nakonec disidenti vlastnili přeci svou armádu, tak proč ji k tomuto ččinu nevyužít. Ono to totiž mělo jeden háček a to byl, že nikdo ve skutečnosti nevěděl, kdo je vlastně Petr Fiala údajný student, který rovněž ví o celém zákulisí 17. listopadu. Dokud bude žít tento člověk, má šanci žít i Zifčák alias Růžička. Disidenti tedy musí stále pátrat pros-

třednictvím svých ministrů a náměstků uvnitř resortu ministerstva vnitra po osobě Petra Fialy, který zmizel beze stopy z povrchu zemskeho. Obdobným případem je dosud pro ně i Růžičková údajná sestřenicce Ivana, kterou rovněž marně již několik měsíců hledají. Celé této činnosti bývalé disidentské špičky nahrála jistá skutečnost...

Po zveřejnění informace v Rudém právu, kdo je vlastně student Milan Růžička, se s Růžičkou zkontaktoval jistý člověk, který mu předal od pana Vladimíra vzkaz, ve kterém jej ~~vyzýval~~ zval na schůzku do Brahy-do restaurace Savarin. Růžička váhal zda se má této schůzky zúčastnit, ale nakonec se rozhodl, že se zúčastní. Když se tehdy skutečně Růžička na schůzku dostavil, uvítal jej pan Vladimír slovy: "Tys to s námi ale pěkně sehrál, vodil si nás s tou tvoji partou nezky dlouho za nos, ale svým způsobem jsi nám velmi pomohl. Chci tě požádat ve jménu nás všech, se kterými jsi přišel do styku, abys vše zamlčel. Chci ti navrhnout dvě alternativy, jednu dobrou a druhou špatnou. Ta dobrá je, že sice poneseš nějaké ty důsledky z toho kdo jsi byl a co jsi vlastně dělal, ale postaráme se o to, že jestli by došlo k sankci, tak aby byla nejmenší. Samozřejmě, že si ještě v této době nemůžeme dovolit opomenout veřejné mínění, obzvláště potom všem co se stalo a kdy tvé jméno proniklo na veřejnost a jak dobře víš veřejné mínění je proti tobě. Až všechno ale pomine, počítám tak za rok, zajistíme ti odpovídající zaměstnání čímž bychom tě odškodnili." V tomto směru navrhl možnost na nějakém zastupitelském úřadě v zahraničí. "Dále se postaráme o to, aby tvůj případ byl amnestován." Druhou alternativou byla vlastně vyhrůžka: "V opačném případě jestli řekneš vše jak bylo, znemožníme tě a celou tvou rodinu tak, že nikdo stejně neuvěří a bude znemožněn jak morálně tak finančně a nakonec budeš rád, když se z tebe stane jenom blázen."

Co Zifčákovi vlastně tehdy zbývalo? Čas na rozmyšlenou nedostal jak vždy bývalo zvykem a tak se musel rozhodnout na místě. Zvažoval všechna pro a proti a nakonec se rozhodl z pochopitelných důvodů pro první alternativu s tím, že se v duchu rozhodl sehrát s nimi další partii, tentokrát o svou další existenci. Rozhodl se proto, že o všem co ví pomlčí a bude se odvolávat na ztrátu své paměti, což mu také dlouhou dobu vycházelo a tím vlastně nikomu neuškodil. Nacházel se v hrozné situaci. Jedni chtěli aby hovořil a druzí naopak aby mlčel. Jeho pozice byla o to horší, že na vnitru z jeho bývalých šéfu již nikdo nebyl a všichni byli již postaveni mimo ~~službu~~ činnou službu. Proti celé řadě z nich bylo vzneseno obvinění ze zneužití své služeb-

ní pravomoci a delší dobu již byli pod dohledem sledovací správy /sledovačky/ ministerstva vnitra. Styk s nimi byl znemožněn a věděl, že musí bojovat sám. S čím ovšem nemohl počítat a také nepočítal, že bude opět zrazen jedním z jeho bývalých kolegů. Na vysvětlenou :
 Dne 29. března 1990 byl Zifčák ve svém bytě zatčen a převezen na OS SNB Bruntál, kde si jej později převzali příslušníci vojenské obvodové prokuratury v Olomouci. V Bruntále mu tito pánové sdělili důvod jeho zatčení. Ten zněl §158 odstavec 1a, trestního zákona tedy zneužití pravomoci veřejného činitele. V odůvodnění tohoto paragrafu bylo, že dne 17. listopadu 1989 byl Zifčák velen svým nadřízeným k operativnímu průzkumu na Albertov. Co vlastně znamená operativní průzkum?

Na to aby byl někdo zařazen k operativnímu průzkumu musel vyjít rozkaz náčelníka Správy Státní bezpečnosti, ve kterém bylo jmenovitě uvedeno, kdo kam půjde a co bude mít na starost. V praxi to bylo asi tak, že dotyčný příslušník si sebral kras /Náplň se slzným plynem - pozn. autora/, pouta, když chtěl tak i střelnou zbraň a pohyboval se společně s dalšími svými kolegy mezi lidmi a vše bylo oficiální i když v civilu. Takto se získávaly informace z různých demonstrací či mítinku.

To vše by tedy znamenalo, že Zifčák by se nemohl z výše uvedených důvodů začlenit mezi studentstvo a tam realizovat některé dílčí úkoly nevyplývající z jeho pravomoci veřejného činitele. Tím by byl jasně porušen zákon a toto porušení klasifikováno právě dle §158 odstavec 1, trestního zákona. Ale Zifčák nebyl vůbec nějakým rozkazem velen a ani být nemohl, když vykonával jiné úkoly daleko důležitější právě v "nepřátelském" prostředí. Jeho jméno totiž nefigurovalo na žádném z rozkazů, které byly k tomuto dni vydány a proto je absurdní, že byl zatčen na základě nějakého vykonstruovaného obvinění.

Zifčák se svým zatčením vlastně počítal, jelikož si uvědomil, že jej stěží nechají vyšetřovatele vojenské prokuratury volně běhat po svobodě, jeho příslušníka Státní bezpečnosti a klíčovou postavu v událostech 17. listopadu a proto jej ani zatčení příliš nepřekvapilo. Co jej však překvapilo byl telefonát, který Zifčák tehdy měl se svým nadřízeným podplukovníkem Tlachem po příjezdu na OS SNB v Bruntále. V průběhu telefonátu se Zifčák Tlacha vyptával o čem vlastně kráčí, jelikož ze svého bytu byl vytažen na základě výzvy právě podplukovníka Tlacha. Ten mu jen v krátkosti sdělil, že si vojenská obvodová prokuratura potřebuje s ním jen ověřit nějaké věci a proto si jej odvezou sebou do Prahy a hned na druhý den jej opět propustí, a aby si

nedělal žádné starosti... Tyto starosti si poté Zifčák nedělal celých 6 týdnů co byl ve vyšetřovací vazbě. Pan Tlach velmi dobře věděl že bude Zifčák zatčen a přesto nedal ani slovem najevo, co se vlastně chystá. Byl to rovněž jeden z těch aktivních, kteří ontěli zacránit svou vlastní kůži na úkor svých bývalých spolukolegů. U tohoto pána se to ovšem dalo očekávat, jelikož ke Státní bezpečnosti se dostal až teprve po revolučních událostech roku 1989. Do té doby patřil mezi nejaktivnější náčelníky Obvodních správ SNB v Praze, kteří se bojíli na diskriminaci opozice. Jen připravovaná opatření vůči opozici byly vždy vypracována to nejmenších detailů. Zřejmě ovšem po 17. listopadu roku 1989 i on teprve zjistil, kam vlastně patří...

30. března 1990 byl proveden s obviněným Zifčákem první výslech, který započal před 11.00 hodin a byl ukončen po 24.00 hodině v noci. Tohoto výslechu byli přítomni plukovník JUDr. B Petr Dítě, major JUDr. Ján Zanovit, por. JUDr. Ivan Elišer, všichni z vojenské obvodové prokuratury v Praze. Výslech tedy trval s krátkou přestávkou na večeři, která byla asi kolem 19. hodiny bezmála 13 hodin. Celý výslech obviněného byl veden bez přítomnosti jeho obhájce což bylo v rozporu s právním řádem. Devatenáctá hodina byla zlomem v Zifčákově výpovědi. Do této doby tvrdil, že byl na demonstraci za účelem schůzkové činnosti a to i přestože byl neustále vyšetřujícími naváděn, co chtějí vlastně slyšet. Tento výslech pokračoval dále i když Zifčák tvrdil, že je ve velmi špatném psychickém stavu, což se opakovalo několikrátě během tohoto výslechu.

Jak jsem již uvedl zlom nastal kolem 19 hodiny, to když Zifčák požil večeři. Po požití večeře zmalátněl a po několika minutách prakticky nevěděl co se s ním děje. Jsem přesvědčen, že do večeře mi byly přidány určité halucinogenní látky, které měly za následek mé totální psychické zaroučení. Když i přes tento stav vypovídal stále stejně, bylo mu řečeno a v tomto směru si dovoluji poslední otázky doslovně odcitovat:

Zifčák: "...a když jsem se s nimi nešel chtěl jsem odejít a v tom se zásahová jednotka na Národní třídě dala do pohybu. Dostal jsem ránu do hlavy a na nic víc si nepamatuji."

major JUDr. Ján Zanovit: "Ale pán Zifčák preto abysme tady počítali vaše pohádky sme sem nepřijeli až z Prahy."

Zifčák: "A co chcete vlastně slyšet?"

Zanovit: "Niečo úplne iného..." /Major JUDr. Zanovit hovořil plynně československý proto i jeho slova reprodukuji tak jak byly vyslovená-pozn. autora/

Zifčákovi bylo již delší dobu jasné co chtějí vlastně slyšet, jelikož již několik dní před zatčením se dozvěděl jednu z vyšetřovací verzí, které se vojenská prokuratura držela. Jeden z jejích hypotetického scénáře vyšel v Zemědělských novinách začátkem roku 1990 a jeho autorem byl velmi dobře informovaný redaktor pan Jan Šubert. Cituji: "17. listopad stále zamlžen; je až příliš mnoho momentů, které nasvědčují, že zásah nebyl náhodný a zivelný. Obtížná není ani odpověď na otázku proč.

Vedení minulého režimu, slepé a hluché k vývoji ve východních zemích, vyvolávalo čím dál tím větší zahraničně politické komplikace. Jeho neústupnost vadila i sovětské politice, jejíž představitelé na naše stranické šéfy stále silněji naléhali. Blížila se maltská schůzka Gorbačov versus Busch a Prana snahu o globální politické změny stále komplikovala, Neústupný betonový režim se stal brzdou, kterou bylo třeba odstranit. A v mocenské struktuře totalitního Československa se našla skupina, kterou napadlo jak to udělat...

Scénář je samozřejmě hypotetický, ale skusme v něm pokračovat. Skupina ambiciozních politiků se spojuje s mocnými generály a plukovníky ministerstva vnitra, kterým je neschopné Jakešovo vedení už dlouho trnem v oku. Manifestaci studentů lze předpokládat, dokonce je už předem ohlášená a tvrdý zásah by mohl věci uvést do pohybu. Situaci je třeba rychle zvládnout, provést změny a upevnit novou, našk oko možná liberálnější moc. Co si však nevyšlo, někde se stala chyba. Věci se vymkly z rukou a lavina unikající z přetopeného kotle smetla i ty, kteří uválčili ventil. Opusťme ale už spekulace a podívejme se na některá fakta.

Federální ministr vnitra generál Kincl, opouští těsně před zásahem Prahu a později vážně onemocní. Za jeho nepřítomnosti přebírá vedení resortu první náměstek: gen. Lorenc. V průběhu zásahu Lorenc dvakrát telefonuje Jakešovi a sděluje, že na Národní třídě je všechno v pořádku, manifestace končí a drobná zranění nevyžadují ošetření. V řídicím štábu operace je přítomen sovětský poradce působící na našem ministerstvu vnitra, generál KGB Teslenko. Druhý den po zákroku je náhle hospitalizován v Sanopsu vedoucí oddělení státní administrativy ÚV KSČ Rudolf Hegenbart do jehož politické pravomoci fede-

rální ministerstvo vnitra spadalo..." konec citace z uvedeného článku.

Zifčák věděl, že páni vojáci, ale i celá veřejnost chce právě slyšet nějakou takovou verzi. Nakonec kdo by vlastně v té době uvěřil jiné než té, která byla nejčastěji publikována. Jako ve snu zopakoval verzi, ke které se několik dní před tím dostal a tuto nadiktoval do protokolu i se jmény, které jej napadly. Výpověď tedy zněla; že si jej dne 16. listopadu zavolal k sobě jeho šéf plukovník Bytčánek a nařídil mu, že bude dělat zraněného studenta. Vše co mu řekl a nařídil, vyplývalo ze schůzky, na které x byli přítomni vedoucí 13. oddělení ÚV KSČ R. Hegenbart, první náměstek FMV gen. Lorenc, plukovník Vykypěl a plukovník Bytčánek.

Reakce vyšetřovatelů vojenské obvodové prokuratury na jeho výpověď byla, jako kdyby vyhráli první cenu ve sportce a málem, že se před ním nezačali objímat, samozřejmě, že až po podpisu Zifčáka pod protokol Major Zenovit neustále nahlas opakoval, že už to sice stejně věděli, x ale že jeho výpověď to jenom potvrdila.

Po ukončení tohoto výsledku byl Zifčák okamžitě zavřen na 6 týdnů na samotku, aby se jej snad nepokusil někdo ovlivnit, což samozřejmě vězeňský řád nepovoluje, ale možná tím bylo sledováno jeho úplné devastování jeho psychického stavu. Po dobu šesti týdnů přišel do styku s lidskou bytostí pouze na pár vteřin při předávání stravy, půl hodinové vycházce v kotci o průměru asi pět metrů ve společnosti dozorce a nebo při výsleších.

Po návratu z inkriminovaného výsledku Zifčák ulehl a probudil se až ráno když jej musel budit dozorce k snídání. Neslyšel klaxón a nezaregistroval ani ranní kontrolu, která probíhá několik minut po budíčku /Což jasně vypovídá o tom, že jeho organismus musel být zmátožen nějakými látkami-pozn. autora/

Na druhý den si Zifčák jako ve snu uvědomil, že zřejmě udělal obrovskou chybu, poněvadž uvedl jména, čímž samozřejmě nahrál jak vojenské prokuratuře tak i disidentům. Jakmile si svou chybu uvědomil chtěl svou výpověď stáhnout zpět ovšem když se se svým úmyslem obrátil na podplukovníky Kaplana a Josefyho, pohrozili mu tím, že mu vznesou obvinění z trestného činu křivého obvinění a hrozil by mu trest ve výši až 10 let. Po tomto sdělení se Zifčák zhroutil. • •

nné setkání vedoucích představitelů KSČ s reprezentanty OF a VPN. Spolu zasedly delegace vedené Karlem Urbánkem a Václavem Havlem a Milanem Kňažkem. Po hodině a dvaceti minutách se obě strany dohodly, že jednání u kulatého stolu za účasti zástupců také ostatních politických stran a občanských hnutí musí začít v co nejkratší době.

S delegací občanských iniciativ se ten den sešel také L. Adamec, který od ní převzal návrhy na možné kandidáty pro doplnění federální vlády s tím, že mu další budou předloženy následujícího dne dopoledne. Během tohoto dne publikoval bývalý generální tajemník ÚV KSČ Miloš Jakeš prostřednictvím ČTK prohlášení, ve kterém odmítl nést politickou zodpovědnost za události 17. listopadu. ~~xxxxxl~~

Dne 7.12.1989 byl v dopoledních hodinách doručen premiérovi L. Adamcovi dopis OF, ve kterém mu OF navrhovalo za členy federální vlády Jána Čarnogulského, Vladimíra Dlouhého, Miroslava Kusého, Jiřího Dienstbiera, Václava Klause, Petra Millera a Gyulu Popelye. Na základě tohoto dopisu oznámil L. Adamec prezidentu ČSSR, že podává na svou funkci demisi, s níž vyjádřilo souhlas ÚV NF ČSSR a později ji přijal i samotný prezident G. Husák. Sestavením nové vlády byl pověřen její dosavadní první místopředseda komunista Marián Čalfa. Ten den prostřednictvím ČTK vydal své prohlášení bývalý vedoucí tajemník MV KSČ v Praze Miroslav Štěpán, ve kterém odmítl přijmout politickou odpovědnost za to, co se událo na Národní třídě v Praze 17. listopadu 1989. ČTK ovšem vydala i informaci, že bývalý ministr vnitra ČSSR František Kincel prohlásil na mimořádném zasedání ÚV KSČ 24. listopadu, že zásah proti demonstrujícím studentům byl proveden na základě politického rozhodnutí. K zákroku vydal příkaz vysoce postavený stranický činitel, kterého nejmenoval a tento příkaz zněl, aby eskalaci demonstrace bylo zabráněno jakýmkoliv prostředky. Během tohoto dne předsednictvo ÚV KSČ vyloučilo Miloše Jakeše a Miroslava Štěpána z řad členů KSČ.

Tyto a ještě další politické události vedly generála Lorence k tomu aby dne 8.12.1989 vydal svůj druhý rozkaz, který vlastně rušil rozkaz první, čímž v podstatě tento rozkaz byl kopii prvního rozkazu s tím, že v něm byla vypuštěná věta o zničení kompromitujících materiálů. Tímto druhým rozkazem generál Lorenc svým způsobem skartace pouze pozastavil a nechával si stále prostor k manévrování. Co jej k tomu vedlo? Totiž tak jak dnes Lorenc tvrdí, že již tehdy věděl, že j

všemu konec není tak docela pravda. Ještě zde stále zůstávaly určité možnosti jak by si strana mohla zajistit významné pozice ve vládě. Lorenc byl spíše xx v tuto chvíli velmi vypočítavý a měl v úmyslu zůstat ve funkci náměstka i po těchto revolučních změnách. Stále nevěřil, že komunisté vyklidí své vedoucí pozice a proto vydal i tento druhý rozkaz, kterým skartace svým způsobem pozastavil. Ovšem než tento rozkaz pronikl ke všem součástem StB byla již veškerá kompromitující dokumentace zničená. Během tohoto dne se prostřednictvím nejúžších kruhů kolem prezidenta dozvěděl o prezidentových záměrech abdikovat na svou funkci. O několik hodin později ~~xx~~ k němu pronikla další zpráva, že generální prokurátor ČSSR Ján Pješčák požádal prezidenta o uvolnění z funkce. Prezident mu vyhověl. V této chvíli již bylo skutečně jasné, že je všemu konec. O několik ~~xx~~ hodin později se dozvěděl, že G. Husák se rozhodl dne 9.12.1989 na svou funkci abdikovat. Generál se rozhodl zachránit svou vlastní kůži před trestním postihem a o šest hodin později od vydání svého druhého rozkazu vydal třetí rozkaz, ve kterém skartaci materiálu doslovně zakázal. Proč došlo k vydání rozkazu o skartacích snad nemusím v této knize rozepisovat.

Budu ale pokračovat dále ve svém pokusu abych se pokusil vyvrátit, že to co jsem ve věznici v Olomouci vypovídal není pravdou. Jestliže jsem tehdy tvrdil, že jsem nebyl ~~xx~~ s Vykypělem ani Lorenem na styku /Tedy vyjma Bytčánka, který byl mým služebním nadřízeným/, kdo mě tehdy vlastně mohl úkolovat, abych dělal mrtvého studenta Martina Šmída?

Je zde samozřejmě několik jistých nesrovnalostí jako například návštěva gen. Lorence v Moskvě s nejvyššími funkcionáři KGB a nebo po byt sovětského poradce na našem ministerstvu vnitra ve štábu operace v den konání studentské manifestace. Tuto argumentaci jsem se snažil vysvětlit již v průběhu knížky, ale shrňme to pro pořádek ještě jednou. Generál Lorens skutečně Moskvu navštívil, ale nebylo to ke konspirační dohodě dohodě k 17. listopadu, ale spíše k prohloubení vztahů a vzájemné spolupráci mezi oběma resorty a účast generála Teslenka ve štábu 17. listopadu byla zcela normální, jelikož byl přítomen i při některých dřívějších demonstracích...

Naskýtá se před námi otázka, komu tedy vlastně záleželo na Zifčákové výpovědi?

Odpověď je zcela jednoduchá. Byla to právě opozice, které na správně

formulované výpovědi tohoto zpravodajce záleželo, a která prostřednictvím vyšetřovatelů vojenské obvodové prokuratury jej chtěla dostat tam kam jej později také dostala. Jeho výpovědi získali prostor k manévrování při parlamentních volbách, což jim sloužilo ke kompromitaci KSC, ale i některých jiných politických stran.

Disidenti chtěli a to se jim i podařilo, ukázat Státní bezpečnost, její šéfy ale i samotné tajné spolupracovníky této složky v tom nejhorším světle v jakém se to jenom dalo. Každý kdo byl jen cítit Státní bezpečnosti, byl zatracen společně i se svou politickou stranou. Nikdo si totiž v návalu hysterie neuvědomil, že to za co je dneska Státní bezpečnost odsuzována se dělo právě v 50 tých letech, když byli ve vedoucích funkcích pánové Hromádkové, Lisové, Šabatové, Jičínští, Dienstbierové a jiní. Právě v těchto letech se páchaly největší zvěrstva na lidech a ne v 80 tých či 90 tých letech, jak se snaží proklamovat někteří zkrachovalí komunisté.

Kde bylo 70% procent příslušníků Státní bezpečnosti v padesátých letech? Řada z nich nebyla v té době ještě ani na světě, ale již v roce 1990 musí trpět za to, co se tehdy stalo...

Pokusím se uvést další ~~fakta~~ argument jak disidentům záleželo na tom, aby Zifčák vypovídal tak jak vypovídal. Tím, že se podařilo vyšetřovatelům dostat jeho výpověď tam kam potřebovali všemocní pánové, kteří se právě dostali ke svým novým funkcím /Namísto funkcí starých jako např. dramatici, topiči, umývači oken apod/, se vytvořil novým mocipánům obrovský manévrovací prostor. Výpovědi Zifčáka byli pošpinění komunisté, ale i celá Státní bezpečnost. Pánové Havel, Uhl, Dienstbier, ale i jiní si uvědomovali, že ^ZKSC a ze Státní bezpečnosti nemusejí mít minimálně dva roky žádný strach, což jim složilo k doplnění parlamentu tak jak uznali za vhodné. Těch pár komunistů a lidovců, kteří byli navíc s OF v koalici, jim nemohlo ve svobodně zvoleném parlamentu vadit, jelikož svým ^{pověřeným} zastoupením si je přehlasují kdy uznají za vhodné. Dalším jejich cílem bylo a je, velmi rychle uchopit moc do svých rukou, což se jim i podařilo. Armádu ale i vnitro dostali pod svá křídla opravdu přímo bleskově. Armádu uchopil nerozlučný prezidentův přítel L. Dobrovský a vnitro opět další spolehlivý přítel pan Ruml. Pan ministr vnitra Langoš je v této funkci pouhou loutkou, kterou na provázky táhnou především nevzdělanci Ruml, Šustrová a pan Kohut, který by se měl za svůj trestní rejstřík opravdu zasty-

dět a ne ještě neomaleně vysedávat v čele tohoto tak důležitého resortu jakým vnitro je. Kdo zná strukturu ministerstva vnitra mi dá v tomto argumentu určitě za pravdu. Vnitro od jakživa řídil první náměstek federálního ministra vnitra...

Dalším důkazem o tom, že vojenská obvodová prokuratura jednala pod řízením disidentů je i fakt, že již 18. dubna 1990 při jednom ze Zifčákových výslechu v Olomoucké věznici, uvedl šéf vyšetřovacího týmu události 17. listopadu plukovník JUDr. Dítě před obviněným Zifčákem, že kdyby se tento případ dal jiným směrem, mohlo by jej to stát existenci. Proč to tehdy plukovník Dítě Zifčákovi sdělil? Bylo to snad proto aby mu naznačil, že on osobně s tím nesouhlasí co se ve vyšetřování děje a nebo snad proto, aby se třeba jednou někdy za deset let na něj Zifčák díval poněkud v jiném světle než v jakém se před ním nacházel?

Jedno je fakt, že plukovník Petr Dítě po několika měsících požádal o odchod z armády /I přesto, že pár měsíců před svým odchodem byl povýšen z podplukovníka na plukovníka-pozn. autora/. Proč to udělal? Bylo to snad kvůli jeho synovi, bývalému příslušníku SNB, který byl zapleten do aféry se zbraněmi v Olomouci, nebo úplně z jiného důvodu? Podle mého soudu na to Dítě neměl jak se lidově říká "žaludek" a nechtěl být u toho, až bude zahájen druhý politický proces po 40 ti letech. Prvním byl proces s Miroslavem Štěpánem bývalým vedoucím tajemníkem MV KSČ Praha v Praze. A druhým má být proces se skupinou důstojníků a generálů bývalé Státní bezpečnosti a ministerstva vnitra, kteří údajně měli zosnovovat spiknutí proti ~~xxx~~ tehdejšímu vedoucím představitelům Československého státu. Plukovník Dítě tedy raději odešel jelikož nechtěl mít nic společného s tím co se připravuje...

Disidenti měli zatím dostatek času očernit a znemožnit samotného Zifčáka pro případ, že by se rozhodl přeci jenom vypovídat proti současnému režimu. Chtějí jej znemožnit tak dokonale, aby když vystoupí na veřejnost vypadal jako blázen všech smyslů zbavený /Viz případ disidenta a politického vězně pana Dolejšího při vydání Senzačního odhalení 17. listopadu ve středočeském Expresu/. Nikdo prostě nikomu neuvěří, kdyby to jen trochu zavánělo pravdou o událostech 17. listopadu. Ovšem v případě Ludvíka Zifčáka alias Kůžičky se poněkud tito pánové spletli. O 17. listopadu totiž existuje ještě další korunní svědek a tím je právě Petr Fiala, který patřil mezi nejbližší spolupracov-

níky Růžičky, a který je stejně jako Růžička uveden jako jeden z mluvčích Nezávislého studentského sdružení na prohlášení, které vydalo toto sdružení u příležitosti 28. října 1989, tedy vzniku samostatnosti ČSR. Fiala je rovněž podepsán na několika dalších prohlášeních tohoto hnutí, a samozřejmě byl i uveden na kontaktní adrese NSS na poště v Jindřišské ulici v Praze 1.

Nikdo tedy ani UHL, Havel, Němcová, Šabata nebo Šabatová nemohou tyto skutečnosti popřít a jestli mají jen trochu čistého svědomí, tak to vše potvrdí /O tom čistém svědomí nejsem tak docela přesvědčen. Jen si vzpomeňme jak pan prezident lhal v případě pana Bartončíka-pozn. autora/. Ale koneckonců je opravdu potřebné aby to potvrzovali? Já myslím že není. Jedna strana se již vyjádřila a teď je řada na te druhé, tak ať se vyjádří ať to bude znít nepravdopodobné, ale o tom ať rozhodne čtenář. Rozhořel jsem se, že budu zastupovat tu druhou stranu. Národ, jak píší různé ~~xx~~ deníky, ode mne chce aých promluvil odpovídám dobrá tak tedy poslouchejte a kdo poslouchat nechce tak ať tuto knihu třeba hodí do popelnice a poslouchá raději to co mu dneka předkládá nová totalitní moc. Je mi jasné, že se ~~xx~~ to některým pánům ministrům, prezidentům nebo ostatním vysoce postaveným pánům nebude líbit a budou chtít tuto knihu znemožnit a udělat z ní kacírskou a štvavou ale bohužel s tím se již nedá nic dělat.

veřejnost byla vždy perfektně ovšem co se kolem Zifčáka, Lorence a ostatních dělo ale nikdo jí neřekl, že Zifčák na protest proti nezákonnému vymáhání jeho výpovědi, nezákonnému zatčení a proti psychickému nátlaku na jeho osobu držel ve věznici v Olomouci 67 hodin hladovky a jíst začal teprve tehdy, když si uvědomil, že kdyby si sám sobě uškodil vyhovovalo by to ~~xxxx~~ nejenom dnešním vládcům této země, ale i samotným vyšetřovatelům vojenské prokuratury, kteří události 17. listopadu 1989 vyšetřují. Pro tento okruh lidí by bylo vůbec nejlepší, kdyby Zifčák zmizel z povrchu zemského nebo alespoň z této republiky.

Pro současný politický režim bylo velmi přijatelné, že byl 29. března 1990 vzat do vazby, poněvadž se po dobu skoro dvou měsíců nemohl absolutně bránit. Během této doby se podařilo vládním kruhům, prostřednictvím vyšetřovatelů vojenské prokuratury, kolem jeho osoby vyvolat neuvěřitelnou kampaň a pošpinit jej tak dokonale, že již nikdo nikdy neuvěří, že Zifčák nebyl provokatér, ale naopak příslušník zpravodajské služby, které vykonával své zpravodajské úkoly. Jen ztěží se bude on

sám před národem obhajovat, když ten jej vidí svými očima, jako jednoho z největších zločinců v posledním dvacetiletí této země.

Jak může lid této vyspělé kulturní země o sobě tvrdit, že jsme opravdu kulturní národ, když nepochopí několik základních principů, které se v tomto státě činily na základě tehdejších platných zákonů, a odsuzovat za jejich vykonávání nejen osoby vykonavatelů, ale co víc i jejich vlastní rodiny včetně jejich dětí.

Při manifestacích, které se konaly po 17. listopadu 1989 na Václavském náměstí a později na Letenské pláni, volaly statisíce občanů "nejsme jako oni", čímž měly na mysli, že nejsou jako bývalá vedoucí síla ve státě KSČ. Když tehdy provolávaly tato hesla, snad si ani neuvědomovaly, že opravdu nejsou jako KSČ, ale mnohem horší...

Jak jsem již uvedl nikdo z těch co jsou v dnešní době trestně stíháni společně se mnou za události 17. listopadu 1989, padesátá let nezažili a ti co je snad zažili, tehdy vesele pobíhali v krátkých kalhotách na louce a chytali motýly, nebo na ulicích rozbíjeli kameny okna, jelikož byli malými kluky. Ale v opačném případě ti opravdoví reformátoři z padesátých let opět sedí na rozhodujících místech a chystají se zahájit nové politické procesy s novodobými čarodějnicemi...

Mezi příslušníky StB byla celá řada takových, kteří toužili vykonávat v Československu změny ve prospěch demokratického pluralismu, ale většina z nich chtěla zachovat socialistický režim a ne se vdat do záhuby směrem ke kapitalismu a k této skupině jsem se řadil i já. vždy jsem se stavěl na stranu reformních komunistů, jelikož jsem velmi dobře znal názory jak opozice, tak i samotných komunistů. věděl jsem kolik bylo mezi komunisty prospěcháři a kariéristy, kteří byli ochotni za záchranu svých funkčních míst přestoupit do jiné strany, která by byla silnější nebo mocnější než právě komunistická strana.

Ani já jsem tehdy nemohl souhlasit s pomalou a ospalou reformou uvnitř strany, ale i v samotném státě. Bylo proti normálnímu lidskému rozumu, že u moci v Československu stáli dvacet let jedni a ti samí lidé. Největším výsměchem Československému lidu a rovněž velkým krokem k převratným změnám v tomto státě, bylo zahájení přestavby po vzoru Gorbačova v Sovětském svazu. Ovšem to co se u nás

tenkrát stalo, bylo prostým výsměchem pracujícím, inteligenci, umělcům, studentům a ostatním lidem tohoto národa. Přestavba a nové myšlení se začalo aplikovat se stejnými lidmi, kteří dvacet let mysleli úplně jiným způsobem. Ubozí starci nad hrobem, byli nuceni začít myslet úplně jinek než jak byli zvyklí do té doby. vláda Dr. Lubomíra Štrougala podala demisy a lid věřil, že bude konečně snad ustanovená vláda nová s jinými nezkompromitovanými lidmi. V tomto momentě sedal ještě socialistický systém zachránit, ovšem za podmínek jistých ústupků. Veřejnost nerpělivě očekávala jmenování nové vlády, ovšem to co se stalo následující den po podání demise starou vládou, vyrazilo dech i těm největším komunistickým konzervativcům. Ze strének sdělovacích prostředků se vesele vysmívali prezident Gustáv Husák pevně třepající pravici právě nově jmenovanému premiérovi Dr. Lubomíru Štrougalovi. V jeho nové vládě vyjma snad dvou nebo třech ministrů, zasedli jedni a titíž politikové.

Již v té době bylo prostému občanovi jasné, že KSČ to nemyslí s reformami v Československu vážně. Bohužel se tento názor snesl na všechny komunisty ač se jednalo i o poctivé lidi, kteří byli ochotni vykonat pro Československo, ale i pro samotnou KSČ vše co bylo v jejich silách. Bylo to marné, to iž jejich hlas nedozněl výše jak po úroveň okresního výboru strany. Na vyšších místech než byl OW KSČ by se nikdo podobnými připomínkami ani nezabýval. Tady asi totiž nikdo za 40 let vlády komunistů ani nepřipouštěl myšlenku, že by se našla nějaká síla, která by byla schopná sesadit komunisty z trůnu, který představoval moc ve státě. Když si to konečně po 17. listopadu uvědomili, bylo již pozdě, ale ještě z daleka ne tak, aby se někteří soudruzi narychlo nepřevlékli do jiných kabátů, který byl právě moderní, a zaručoval alespoň na jistou dobu klidné přežití. Co na tom, že se léta podíleli na represích těch několika málo stovek opravdu poctivých disidentů. Ono jedinec se vždy lépe ukryje, než celá strana a slovo morální je dávno přežitkem...

Ale vraťme se zpět k poručíkovi Zifčákovi. Ten byl 7. května 1990 eskortován z věznice v Olomouci do věznice blíže hlavního města Prahy, čímž byla věznice v Litoměřicích. Co bylo touto eskortací sledováno nevím, ale jedno je jisté, že díky chybě ze strany vojenské prokuratury, byl dne 10. května v odpoledních hodinách po šesti týdnech z vazby propuštěn. Toto propuštění patří mezi ta, která by se dalo za-

řadit mezi ty zajímavější. Zifčák totiž dne 25.dubna 1990 podal prokurátorovi vojenské obvodové prokuratury žádost o propuštění z vazby s uvedením důvodů, že je ve vazbě již měsíc a společně s ním jsou vazbě stíhání i ostatní spoluobvinění, přičemž tato doba je dle jeho soudu postačující k provedení svědeckých výpovědí. Prokurátor vojenské prokuratury ve svém usnesení jeho žádost dne 2.května 1990 zamítl s odůvodněním, že nebyla stále vyslechnutá celá řada svědků. Ještě 7.května 1990 podal Zifčák prostřednictvím svého obhájce stížnost proti usnesení prokurátora vojenské prokuratury s odůvodněním, že ze strany vojenské prokuratury bylo nesprávně hodnoceno dosavadní důkazní řízení. Dle Zifčáka důvody vazby, pokud vůbec existovaly, pominuly a důvod vazby ne byl dán již od počátku a pouhá skutečnost, že důležitý objasněná skutkového stavu, že byl výslech svědků, nemůže vazbu dalšího opodstatňovat.

Dne 10.května 1990 dopoledne projednal Vojenský obvodový soud v neveřejném zasedání Zifčákovu stížnost proti usnesení vojenského prokurátora v Praze ze dne 27.dubna 1990 a rozhodl o propuštění Zifčáka z vazby na svobodu. Ještě téhož dne v odpoledních hodinách byl také propuštěn a dopraven do Bráhy. Vše by samozřejmě bylo v pořádku kdyby...

Dne 15.května 1990 podala Generální prokuratura ČSSR-Hlavní vojenská prokuratura, k Nejvyššímu soudu ČSFR-vojenskému kolegiu v Praze stížnost pro porušení zákona v prospěch Zifčáka, proti usnesení vojenského ~~ww~~ obvodového soudu v Praze ze dne 10.května 1990 a později i následného propuštění jej z vazby na svobodu. Nejvyšší soud ČSFR projednal dne 29.května 1990 ve veřejném zasedání v senátě složeném z předsedy senátu plukovníka JUDr.Bednáře a soudců plukovníka JUDr.Malíka a podplukovníka JUDr.Mikláše stížnost pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ČSFR-Hlavní vojenský prokurátor proti usnesení vojenského obvodového soudu v Praze ze dne 10.května 1990 v neprospěch Zifčáka a rozhodl, že v řízení které předcházelo pravomocnému usnesení vojenského obvodového soudu v Praze ze dne 10.května 1990 v dopoledních hodinách byl skutečně porušen zákon. Na základě uvedených důvodů Nejvyšší soud ČSFR překvapivě pouze vyslovil porušení zákona, a v souladu s návrhem generálního prokurátora ČSFR napadené rozhodnutí vojenského obvodového soudu v Praze ponechal v platnosti. Je třeba si položit několik zásadních otázek. Jak se vlastně mohlo stát, že složka takových renomovaných odborníků jako vojenský obv

dnes proti komunistům. Tímto šachovým tahem měli zajištěno, že Zifčákovi nebude již nikdo věřit, a všichni z něj budou mít strach, což by jim zaručovalo jeho izolaci a tedy i mlčení.

Další možností je, že bývalí disidenti dostali prostě strach aby se psychicky v případě prodlužování vazby nesložil a neřekl skutečnou pravdu. Proto se raději postarali o to, aby byl porušen zákon a Zifčák propuštěn na svobodu.

d/ Ve vyšetřovacím týmu byla osoba, která zasedala i ve vojenském obvodovém soudu a prostě jen sympatizovala s komunisty a Státní bezpečností. Tato osoba měla určitý vliv na další osoby, které rovněž zasedaly ve vojenském obvodovém soudu a tyto osoby se jí podařilo přesvědčit, že důvody vazby u Zifčáka pominuly. Tím táto osoba chtěla dát Zifčákovi šanci, aby zmizel za hranicemi a požádal v některé ze socialistických zemí o politický azyl a přečkal tam nejhorší časy.

Záleží jenom na čtenáři, kterou z alternativ si vybere ale jedno je jisté, že Zifčák byl dne 10. května 1990 na základě porušení zákona, z vazby propuštěn na svobodu. Jeho propuštění bylo hned následující den uveřejněno v denním tisku...

Po jeho propuštění se opět někdo mocný staral o jeho bezpečnost. Proč?

Dne 12. května 1990 dostal náčelník OS SNB v Bruntále příkaz z vyššího místa, aby zařídil okamžité přestěhování Zifčáka z jeho trvalého bydliště na jiné místo, což se i stalo. Byl odvezen do bezpečí, kde setrval čtrnáct dní. Z čeho měl ten někdo tajuplný strach? Obával se snad opravdu o jeho život? A proč vlastně, když se všem hodila jeho mrtvolá?

Konspirátoři si včas zřejmě uvědomili, že Zifčák se pojistil se vším všudy. První velký krok udělal vynikajícím tahem se svými spolupracovníky, jelikož je nikdo neznal svými pravými jmény. Druhým tahem, byla jeho výpověď ze 30. března 1990, čímž vlastně dostal všechny do šachu. Tímto tahem se dopustil sice za jistých ~~exkluzivních~~ předpokladů trestného činu křivé výpovědi, ale na druhé straně oddálil od sebe to nejhorší nebezpečí, čímž byla fyzická likvidace.

Stal se nebezpečným člověkem a tento fakt si uvědomovali i ostatní různí lidé. Proto se stalo, že jej po jisté době začali kontaktovat určití pánové, kteří chtěli znát jak to vlastně 17. listopadu bylo

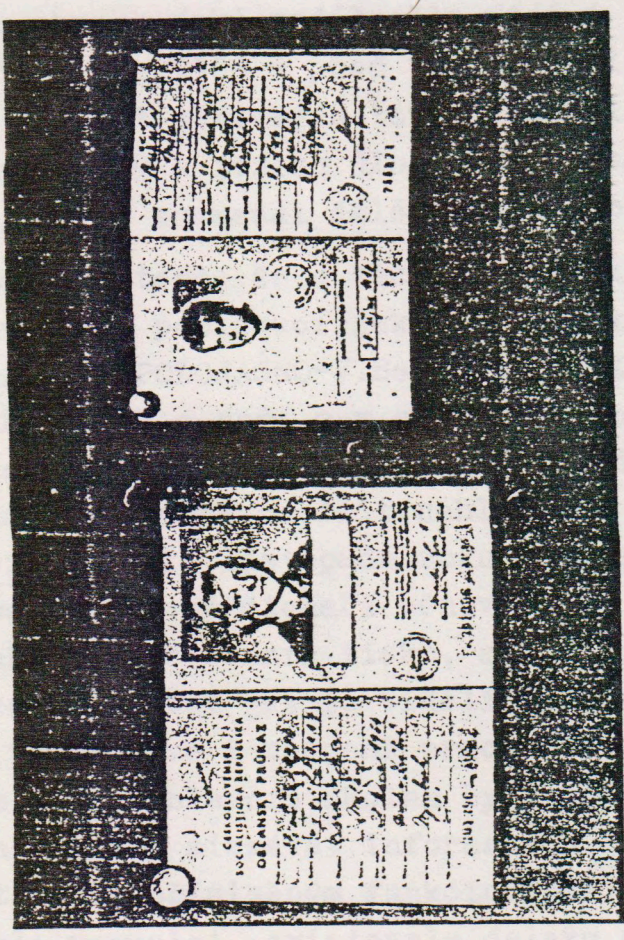

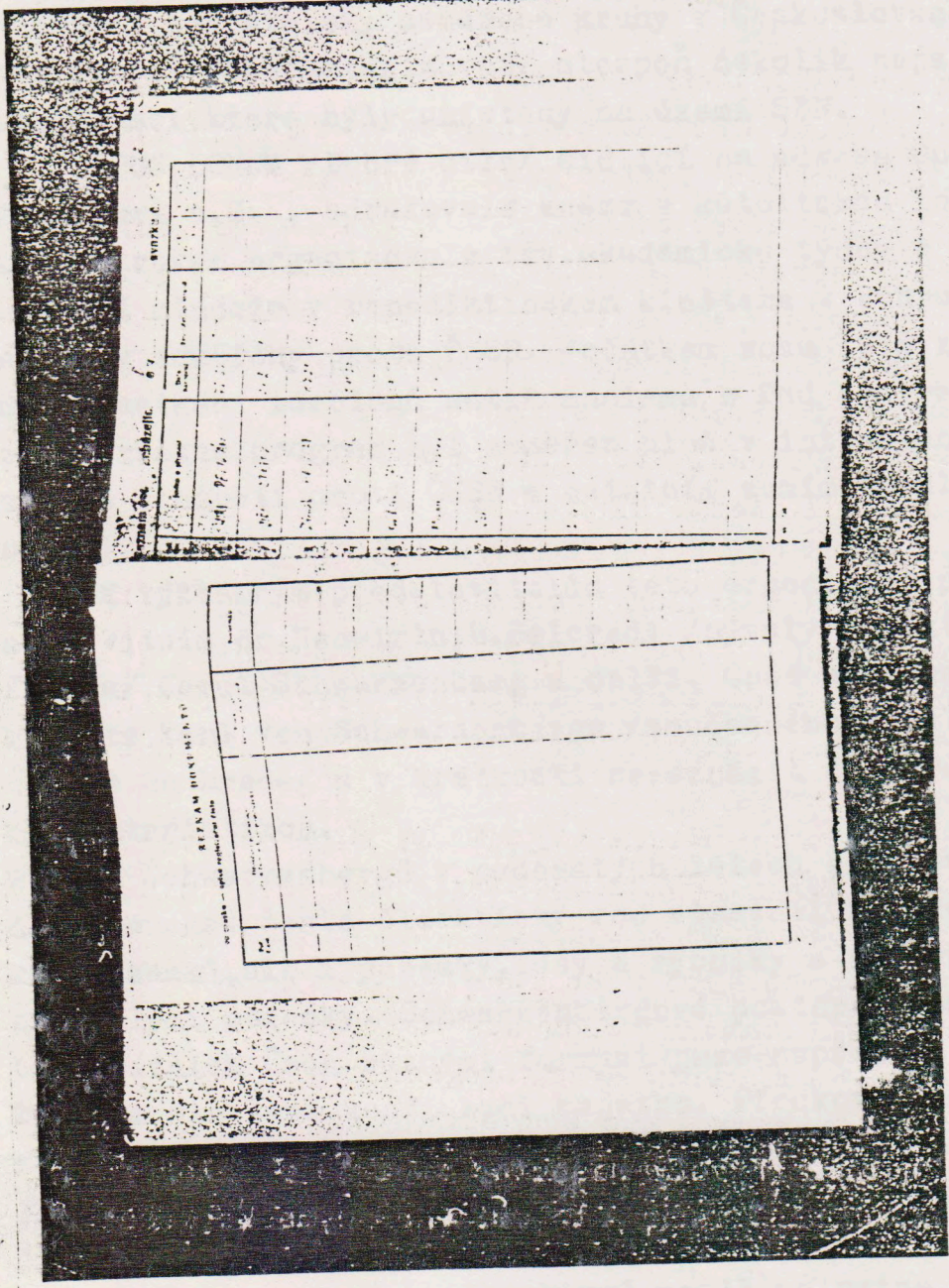
nikdo stál v pozadí celé této události. Shodou okolností jej nejčastěji kontaktovali před různými výročí jako například volby nebo 1. výročí Sametové revoluce.

Nikdo z něj však nikdy nic nedostal a tak se jej všichni rozhodli alespoň veřejně špinit v masmédiích, čímž hráli na jeho psychiku. Nikdo nevěděl jak to vlastně 17. listopadu roku 1989 vlastně bylo, ale všichni s určitostí věděli a znali pravé viníky, tedy Státní bezpečnost, KSČ a především generála Lorence, plukovníky Vykypěla a Bytčánka, ~~Šípka~~ Šípka a Suchého, podplukovníka Daniševiče, majora Houbala a majora Šestáka, kapitány Jarocha, Marečka a Havlíčka a také poručíka Ludvíka Zifčáka. To byly ty hlavní čarodějnice co měly přijít upálit, aby konečně bylo z lidstva vymýceno to pravé zlo, které po několik desítek let rozněčulo mezi lidmi.

Jeden velký "démon" se již inkvizitorům podařil upálit, co naplat, že měl lidskou tvář. Tvář, která patřila Miroslavu Štěpánovi, a který do nedávna byl i samotnými inkvizitory slavnostně opěvován a provoláván namu sláva, tak jako v minulosti senátoři ve starob lém Římě činili svému Cézaru.

Zfanatizovanému davu křiklounu nestačí ovšem jen osoba Miroslava Štěpána, ale chce od inkvizice více obětí. Chce krev jako krvelačná šelma, tak proč mu je nedat. Proč je tedy hladovým vlkům nepředhodit, ať se konečně jednou dosytostí nažerou...

1.11. 1989

Milý pane Růžičko,
 bylo nám svěřeno několik exemplářů Prohlášení NSS a byly jsme požádány, abychom s ním obeznámily co nejvíce studentů. Což se tedy snažíme provádět, leč jsme poněkud bezradné. Z bezpečnostních důvodů již nebyl čas zeptat se, co konkrétně činit. Není nám tak úplně jasné, co nebo spíš jak si asi představujete ono uvádění prohlášení do praxe a zakládání odboček. Možná, že jsme poněkud duchem slabší, ale chtěly bychom Vás tímto požádat, jestli byste nám neposkytl nějaké instrukce, co bychom například my konkrétně mohly dělat.

Předem díky

Petra Mikulková
 Na rozdíl 2A
 Praha 6 / 36 10 77 /

Terezie Hanzlíková
 V jezerách 37
 Praha 3

Uplatěná 16.11 od 16^h55 - 19^h00

21. listopad 1989

Pau
Milau Růžička
Posle vstupu, jizdička 14
Praha 1

1 1 1 5 0

Kampaň proti por. Křípčkové nily jen vidina práce ochotnosti
 předčítky ale i informacemi tabulami Občanského fóra. Tato informacemi
 tabule pochází ze města Ryjmařova na Brněnské lince a informují občany o tom,
 kde por. Křípčkové žijí. K čemu dalo informovanost? měla snít věst k vypr.
 volání obyvadel tohoto města k iniciativě se snaží, inu rodu?

